

tve-HU
CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

4 e l i e t

Bộ
Y
Thần
Trống

第一
神
神

TÁC
GIẢ
-
ÔN
THỤY
AN

DỊCH
-
THANH
SẦU
LONG

Ebook
-
inno

Table of Contents

Sat Nhan Dich Tam Khieu

Chương một - Tâm ma

Chương hai - Bóng đen tử thần

Chương ba - Quỷ xuống

Chương bốn - Sát tinh

Chương năm - Thần tướng

Chương sáu - Tâm ma

Chương bảy - Biên phúc

Chương tám - Thu hồ thê

Chương chín - Lạc Thần Lĩnh

Chương mười - Hiêu thần nương

Chương mười một - Kiếm Si Kiếm Mê

Chương mười hai - Kiếm Cuồng

Chương mười ba - Mũi tên cuối cùng

Thu Noan

Chương một - Mở đầu

Chương hai - Thiên lai giá nhất trận phong

Chương ba - Phùng Kinh Mã Lương đích mạo sung

Chương bốn - Thiết kị thần tuần chá chúc diễm

Chương năm - Thiên Nữ Đôn Hoàng Kiếm Pháp

Chương sáu - Thị thùy sát tử na hài tử

Bộ
Y
Thần
Tướng

TÁC
GIẢ
-
ÔN
THỤY
AN

SÁT
NHÂN
ĐỊCH
TÂM
KHIÊU

DỊCH
-
VÔ
DANH
TỬ

Ebook
-
inno

[LÝ BỐ Y THẦN TƯỢNG HỆ LIỆT]

SÁT NHÂN ĐÍCH TÂM KHIÊU

Tác giả: Ôn Thụy An

Người dịch: Vô Danh Tử

Nguồn: www.tangthuvien.com

Chương một - Tâm ma

Chương hai - Bóng đen tử thần

Chương ba - Quỳ xuống

Chương bốn - Sát tinh

Chương năm - Thần tượng

Chương sáu - Tâm ma

Chương bảy - Biên phúc

Chương tám - Thu hồ thê

Chương chín - Lạc Thần Lĩnh

Chương mười - Hiêu thần nương

Chương mười một - Kiếm Si Kiếm Mê

Chương mười hai - Kiếm Cuồng

Chương mười ba - Mũi tên cuối cùng

Chương một - Tâm ma

Phái Điem Thương là một trong sáu trụ cột của "Đao binh" hội.

Khâu Đoạn Dao là trụ cột của phái Điem Thương, người trên giang hồ đồn rằng nếu không có ông ta, Điem Thương chỉ là một phái nhỏ như mấy trăm năm về trước.

Ngày nay Điem Thương đã là một trong sáu trụ cột của Đao Binh hội tại Giang Nam.

Đao Binh hội tại Giang Nam là đầu não của bạch đạo võ lâm, tiếng tăm tuy chưa bằng phái Thiếu Lâm, Võ Đang với cơ nghiệp hàng trăm năm, nhưng về thực lực thì hơn hẳn.

Cho nên có người bảo Khâu Đoạn Dao chẳng những là của báu của phái Điem Thương mà võ công và thực lực của ông ta còn hơn cả chưởng môn của phái này là Chung Thác. Do vậy cứ mỗi lần đến kỳ tỷ thí giành Kim ấn giữa hay phe hắc bạch trên ngọn Phi Lai hằng năm, ông ta đều thay mặt phái Điem Thương ứng chiến.

Vũ khí của Khâu Đoạn Dao là một thanh đao gãy.

Thanh đao của ông ta được gọi là "Trảm tận thiên hạ ác nhân chi thủ" (chém hết đầu của kẻ ác trong thiên hạ)

Dù đi đâu, ông của mang theo thanh đao này, đao của ông không có vỏ, ông không cần dùng vỏ.

Đi đâu cũng kè kè thanh đao, bởi vậy người ta gọi tên ông là "Đoạn Dao".

... Đêm nay Khâu Đoạn Dao giết người.

Bảy tên lưu manh bức hiếp một cô gái nhà lành trong ngõ tối, ông bắt gặp, liền ra tay giết người.

Giết bảy người ông chỉ cần chém hai nhát đao.

Giết người xong, ông chợt nhận ra bao năm qua, ngày nào hai tay cũng vậy máu.

Đêm đã khuya, mảnh trăng tàn ló ra trên khoảng không của ngõ nhỏ, lòng người giang hồ có chút cô đơn, Khâu Đoạn Dao thấy hơi bùi ngùi.

Bùi ngùi thì bùi ngùi, ông ta cũng không hối tiếc, cũng chưa từng hối tiếc, có lẽ hễ bước chân vào giang hồ thì chẳng có chỗ cho tâm trạng hối tiếc, cũng giống như khi bị bắt, tên trộm tiếc sao mình không mau chân hơn chứ không phải tiếc vì mình đã làm trộm.

Khâu Đoạn Dao thở dài.

Lúc này trong ngõ nhỏ tối om, hăng hắc mùi hôi bỗng vang lên một âm thanh nho nhỏ.

Khâu Đoạn Dao chợt dạ: Là mèo ư? Hay chuột? Cô gái lúc này vẫn còn khóc rưng rức nhưng giờ này chợt im bật, Khâu Đoạn Dao cúi xuống sờ mũi nàng mót biết nàng đã chết.

Ông giật thót tim.

Lúc này nàng rất sợ hãi nhưng không đến nỗi tắt thở thể mà bây giờ...

Khâu Đoạn Dao cảnh giác, nạt một tiếng:

- Ai?

Ông đã giết không ít người, nghĩ tới trong xó tối nhưng có vô số hồn ma dữ tợn, tim ông ta đập nhanh hơn.

Ông có thể cảm nhận được trong xó tối đúng là có người, hầu như ông nghe được tiếng thở ma quái của người đó.

Ông giở thanh đao gãy, gằn giọng quát:

- Ai?

Ông kinh hãi đến nỗi hơi thở cũng trở nên bất thường, lồng ngực nhói đau như bị xiết chặt, mồ hôi tuôn ròng ròng. Ông trợn mắt đầy hăm dọa nhìn trừng trừng vào bóng đêm.

- Ai ở đó?

Bóng đêm vẫn lặng như tờ.

Khâu Đoạn Dao thở hổn hển gào to:

_ Người không ra, ta sẽ...

Lúc này ông chợt thấy không ổn.

Dẫu gì ông cũng trải qua hàng treãm trận chiến, nhưng sao hôm nay lại mất bình tĩnh như thế? Ông giết người như ngóe, sao lại thất sợ hãi đến thế? Lẽ nao chưa động thủ mà hơi thở đã rối loạn? Nghĩ đến đây, ông cố trấn tĩnh, nhưng không được nữa rồi, ông nghe hình như nhịp tim của mình trở nên gấp gáp, quả tim lồng lên như con trâu điên đòi lao ra khỏi chuồng.

Ông thở dốc giở thanh đao lên, vạch thành một luồng ánh sáng.

Bàn tay ông run lẩy bẩy, luồng ánh sáng nhấp nháy bất định.

Nhát đao của kẻ giết người như nhóe nhẹ hều như như nhành liễu vờn gió xuân.

Khâu Đoạn Dao rên rỉ:

- Rốt cuộc... người là ... ai"

Ông ta nói câu ấy khó nhọc như người già lấy hết sức tàn nhấc một chiếc cối xay bằng đá.

Đột nhiên giọng nói của ông tắt nghẹn như người bị hen suyễn, quả tim của ông chẳng khác gì một liệt nữ lao đầu vào tường để giữ trinh tiết, ông thấy như máu me đang tràn ngập buồng tim mình.

Thật sự máu tươi cũng trào ra miệng, máu cứ phun ra òng ọc như vòi nước cho tới khi ông ngã xuống vũng máu trong ngõ vắng tối tăm.

... Đao bắt lưu nhân Khâu Đoạn Dao chết rồi!

Người ta phát hiện xác chết trần truồng của Khâu Đoạn Dao trong ngõ vắng, bên cạnh là xác của một cô gái trẻ trung, cũng chẳng tác vải che thân.

Chuyện đó đồn ra, lại được thêm mắm dặm muối để thêm phần hấp dẫn.

Khâu Đoạn Dao chết vì " tim ngừng đập"

Đó là phán đoán của đại phu Tô Phù Trầm, người của Dao Bính hội.

Tô Phù Trầm có thể dựa vào bộ hài cốt đã chôn vùi dưới đáy biển hai mươi lăm năm để phán đoán rằng nạn nhân chết bởi loại độc gì, bằng mắt điện tay thần, ông có thể ráp 1321 mảnh vụn thành bảy thanh đao, chẳng hề có vết mẻ nào. Lâu nay phán đoán của ông luôn chính xác.

Trên người Khâu Đoạn Dao chẳng hề có vết thương nào, chết vì " tim ngừng đập", có nghĩa là sao? Khi người ta cười cười nói nói, mặt đều có nét khác lạ, đàn ông châu đầu ghé tai không cho đàn bà nghe, đàn bà rỉ tai nhau không cho trẻ con biết, thật ra họ đều nói cùng một chuyện.

Cho nên Mạnh Thanh Lâu rất vui mừng.

... Mạnh Thanh Lâu vui mừng là có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, Khâu Đoạn Dao chết rồi, y trở quan trọng hơn, người ta sẽ để ý đến hắn hơn, điều có lợi cho phái Quát Thương. Thứ hai, tình trạng chết của Khâu Đoạn Dao sẽ khiến đồng môn đồng đạo, người trong giang hồ sẽ thay đổi các nhìn về hắn, kẻ vốn được gọi là "quen tạt phong lưu, phóng đảng thành thói, không biết kiểm điểm, trêu hoa gọi cỏ".

Khâu Đoạn Dao xưa nay không thêm tử sắc, chẳng qua là ngụy quân tử, trong trong thiên hạ lẽ nào chỉ mình ta là chân tiểu nhân?... Mạnh Thanh Lâu nghĩ thế.

Nhưng cái chết của Khâu Đoạn Dao của có hai điều hại đối với hắn.

Thứ nhất, hai phái Điem Thương và Quát Thương liên minh với nhau, Khâu Đoạn Dao chết sẽ là tổn thất to lớn cho phe ta trong trận chiếm giành Kim ấn với Hắc đạo. Thứ hai tuy hai phái bằng mặt chẳng bằng lòng nhưng vẫn phải cùng chống kẻ địch. Cái chết của Khâu Đoạn Dao làm nản chí người đồng đạo.

Mạnh Thanh Lâu lắc đầu thở dài, lòng thảm mắng Khâu Đoạn Dao, nếu ông ta bớt ngụy quân tử một chút thì đã không mắc bị thương mã phong, cuối cùng ra nông nỗi này.

Còn bản thân hắn thì khác hẳn, nghĩ đến đây, Mạnh Thanh Lâu nở nụ cười bí hiểm, so với nụ cười chiến thắng, có thêm một chút tự hào đắc ý.

...Mạnh Thanh Lâu không chỉ có địa vị trong giang hồ mà cả trong lầu xanh kỹ viện.

Hắn có thể uống rượu mà không biết say, ra tay rộng rãi mà lại dịu dàng, tướng mạo cũng thuộc hàng tuấn tú, cho nên là vị khách được mến mộ nhất trong bất cứ cuộc vui nào.

Đêm nay hắn tới "Xuân lai triều", trái ôm phải ấp, Xuân Lan, Kim Phụng, Tú Nương, Mỹ Dung, Tứ đại mỹ nhân vừa cười đùa lả lơi vừa hỏi về cái chết kỳ lạ của Khâu Đoạn Dao. Hắn vừa kể vừa ngả ngón trêu đùa, còn hai nàng hầu rượu xinh đẹp như hoa Tú Trân và Tú Châu đang châm rượu và đút thức nhắm cho hắn.

Sau Khi Mạnh Thanh Lâu cười to một tràng mới thấy không ổn.

Hắn như bị một cây dùi đâm vào buồng tim.

Tuy cảm giác này chỉ thoáng qua nhưng tim là một trong những bộ phận yếu nhất trong cơ thể con người, bị muỗi đốt nhẹ cũng đã khó chịu huống chi là... Mạnh Thanh Lâu giật bắn người nhưng hắn không muốn tỏ vẻ khác thường, vẫn ăn uống nhồm nhoàm, nhưng chọt bàn rượu phía sau hắn, cách một bức bình phong mà yên ắng lạ thường, lạ thật.

Hắn muốn quay đầu nhìn lại.

Nhưng lúc này hắn có cảm giác như gai đâm sau lưng.

Hắn biết ngay có người ngồi sau bức bình phong nhìn hắn, chắc hẳn đó là nhân vật rất đáng sợ, nếu không ánh mắt của kẻ đó chẳng làm hắn rợn da gà, chẳng rút kiếm nổi.

Hắn định xoay người lại, tay đã đặt vào chuôi kiếm. Đáng tiếc hắn không xoay người được, kiếm cũng chẳng thể ra khỏi bao.

Cổ họng hắn tắt nghẹn, như có một khúc xương gà chẹn lại giữa cổ, còn buồng tim cứ như bị một cây thương đâm vào từng nhát, máu tuôn ra.

Mạnh Thanh Lâu gầm to, hai tay tóm vạt áo.

Bọn kỹ nữ thấy y mặt tái xanh, môi tím tái, nước toét và rướm máu, mắt lồi ra như cá uơn, lưỡi thè ra dài cả nửa thước, ai nấy đều bung mặt kêu toáng lên bỏ chạy. Lúc này Mạnh Thanh Lâu đã sùi bọt mép trắng phều.

Trong cơn hỗn loạn nên chẳng ai để ý sau bức bình phong có một người cao gầy thông thả rời "Xuân lai triều".

...Cái chết của Khâu Đoạn Dao khiến Tần Yến Hoàn rất buồn bực.

Tần Yến Hoàn với Khâu Đoạn Dao về công là chiến hữu, về tư là chỗ tri giao, Khâu Đoạn Dao là nhân tài xuất chúng của phái Điểm Thương, Tần Yến Hoàn cũng là người nổi bật trong các đệ tử của phái Nhạn Thang.

Tần Yến Hoàn và Khâu Đoạn Dao từng khuyên Mạnh Thanh Lâu đừng quá phóng đảng kéo người ta mất lòng tin với "Đao bính hội".

Tần Yến Hoàn rất hiểu con người Khâu Đoạn Dao, cho nên bà không tin ông xảy ra chuyện như thế.

Thậm chí bà còn nghi ngờ cái chết của Khâu Đoạn Dao có liên quan đến Mạnh Thanh Lâu hoặc Thập nhị đô thiên thần sát của Hắc đạo, cho nên bà đến "Xuân lai triều" để theo dõi Mạnh Thanh Lâu, bà chẳng chú ý đến

người cao gầy lúc nãy, chỉ biết trên mặt y có nốt ruồi thật lớn, khi đi lướt qua bà, y còn ném lại tia nhìn lạnh lẽo.

Khi Tần Yên Hoành đi được bảy tám bước, ánh mắt lạnh lẽo đó vẫn còn lưu lại trong đầu thậm chí in sâu vào tâm khảm khiến bà có cảm giác chột dạ, bà vội ngoái đầu lại nhìn, người ấy đã khuất dạng.

Sau đó bà mới biết Mạnh Thanh Lô chết bất ngờ.

... Tần Yên Hoành lập tức đuổi theo.

Người qua kẻ lại chật như nêm, biết tìm người bí ẩn đó ở đâu? Tần Yên Hoành len lỏi trong đám đông, đuổi qua vào ngõ nhỏ, cuối cùng tới một bức tường đá vắng vẻ, bà ngẫm nghĩ: " Nếu cái chết của Khâu Đoạn Dao là ngẫu nhiên, vậy cái chết của Mạnh Thanh Lô không phải là vô tình. Mạnh Thanh Lô là nghĩa đệ của Quách Đại Giang, chương môn phái Quát Thương, mà Mạnh Thanh Lô, Khâu Đoạn Dao và mình được chọn tỳ thí với Hắc đạo trong cuộc chiến Kim ấn..." nghĩ đến đây, nhịp tim Tần Yên Hoành đập nhanh hơn: " Khâu Đoạn Dao đã chết, Mạnh Thanh Lô cũng chết, chả lẽ người kế tiếp là mình?" Bà cảm thấy nên mau chóng báo chuyện này cho minh chủ Dao binh hội, chủ nhân của Phi ngư đường Thẩm Tinh Nam, ít nhất cũng phải thông báo cho hai người đồng đạo cùng tham gia ứng chiến là Anh Tiêu Sát và Tống Văn Đăng để họ phòng hờ... nghĩ tới đây, tim bà lạ nhói lên.

Bà muốn đi ngay, nhưng tứ chi bủn rủn, đầu váng mắt hoa, phải dựa vào tường.

Bà chợt tỉnh ngộ, mình chỉ đuổi theo người bí ẩn kia một chập, với công lực của bà, dù có đánh ba ngày ba đêm cũng chưa mệt nhọc như thế này.

Đôi mắt lạnh lẽo đó lại thoáng hiện lên trong đầu bà, bà cố nhắc chân, nhưng tim cứ đập mạnh liên hồi, bà rú lên, hai tay dốc hết sức chống mạnh vào tường, nhưng bức tường cứ như có phết keo, hút chặt người bà vào.

Tần Yên Hoành chợt nghe tim mình đập.

Ngoại trừ tim mình cứ đập thành thạch, thành thạch, còn có nhịp tim của người kia.

Nhịp tim của người kia nghe rất nặng nề, cứ bình bịch, bình bịch vang lên đều đều, Tần Yên Hoành dục lung vào tường, nhịp tim của người ấy

như từ bên trong bức tường vọng ra từng hồi, gõ vào tim bà, khiến tim bà đập theo hết như con bọ nhảy trong lồng hấp, bà không còn kiểm soát được hơi thở nữa.

Đương nhiên bức tường đá chẳng có tim.

Nhưng chắc chắn bên kia bức tường có một người đang đứng, mà người đó áp ngực vào tường.

Hai người cách nhau một bức tường nhưng nhịp tim người đó không chế nhịp tim của Tần Yến Hoàn.

Tần Yến Hoàn kêu lên thảm thiết, miệng rịn máu tươi, người bà đã mềm nhũn nhưng vẫn cố rút kiếm, xem ra bà muốn đâm xuyên kiếm qua bức tường hồng giết chết đối phương, nhưng mũi kiếm chỉ chạm vào tường rồi rung lên bần bật, rơi xuống đất đánh "keng" một tiếng.

Vì tim nhói lên nên máu tươi tuôn ra cửa miệng Tần Yến Hoàn, rưới lên tường thành một bức tranh rợn người.

Chương hai - Bóng đen tử thần

Tần Yến Hoàn, Khâu Đoạn Dao, Mạnh Thanh Lâu đều đã chết trong vòng hai ngày, bại đại cao thủ võnsẽ ứng chiến trên ngọn Phi Lai vào 30 ngày sau đều chết ly kỳ.

Xưa nay phái Hoàng Sơn rất bí ẩn nhưng không mất tác phong nghĩa hiệp, mà bật anh kiệt của Hoàng Sơn là Anh Tiêu Sát hành tung càng phiêu hốt thần bí hơn.

Trước khi vào phái Hoàng sơn, Anh Tiêu Sát là một sát thủ, nếu không phải y ám sát Hắc Ca sơn lão quái Cửu U tử Vu Huyền Mục, lại giết Phiêu Ôn độc cơ tại Thần Mộc cung, ám sát Bạch phát ma nữ Khâu Thâm Thâm ở Ngũ Dâm đài, tạo ra thế ma tiêu đạo trường thì giang hồ đã không yên bình như hôm nay.

Tuy Anh Tiêu Sát không thể ở tại Phi Ngự đường trước khi trận chiến Kim ấn xảy ra, nhưng cùng sẽ đến kíp lúc.

Đối với y, cái chết của ba người chỉ như chỉ là nụ cười lạnh bên môi.

Y không sợ, cũng chẳng đau lòng, đối với y, ba người kia chết sẽ đem lại thêm cơ hội lấy tiếng cho y, phái Hoàng Sơn càng thêm quan trọng. Y biết đối tượng tiếp theo của kẻ địch có thể là y, cũng có thể là Tống Văn Đăng.

Y hi vọng đối phương tìm mình trước.

Sau khi dùng cơm ở Túy Kinh lâu, y ra cửa thành đi về phía Phi Ngư sơn trang.

Đi được nửa dặm, ở nơi góc núi hoang vắng, hai tên cường đạo đang bắt nạt đôi vợ chồng già. Anh Tiêu sát không hề ngừng lại.

Trong tiếng van vỉ của đôi vợ chồng già và tiếng cười khoái trá của hai tên cường đạo, y thông thả bước đi, chẳng hề ngoái đầu lại, thậm chí một tên cường đạo còn cười rằng:

- Hạng rùa đen khôn kiếp đó làm sao dám gây sự?

Y cũng chẳng màng.

Đi được ba bốn dặm, trong bóng chiều thê lương, một thư sinh dờ sống dờ chết, có lẽ là bị rắn độc cắn, máu trên đùi tuôn đầm dề, giờ tay toan nhờ y đỡ, thế mà y cũng làm ngơ.

Y lầm lũi bước đi, đi được hai dặm nữa, bốn đêm buông xuống, ở góc cây bên đường có tiếng cô gái kêu rên và tiếng một người đàn ông giận dữ quát:

- Kêu! Kêu! lão tử cho ngươi khoái lạc, chưa tới giờ, ngươi kêu cái quái gì!

Cô gái thấy có người tới vội gào lên:

- Tráng sĩ, cứu mạng, cứu mạng...

Anh Tiêu Sát đứng lại.

Mắt y ánh lên tia nhìn kỳ dị, tia nhìn ấy đậu lại nơi bộ ngực đã bị lộ trần nhưng cô gái vẫn cố che lại, trong ánh chiều đường cong ấy hiện lên rõ mồn một. Trong người anh tiêu sát dâng lên một thứ dục vọng thú tính.

Y thầm nhủ: " Các ngươi đang giở trò bàng môn tả đạo, ta sẽ giết người bịt miệng rồi thay thế thì có hề chi?" Y nở nụ cười lạnh lẽo bước về phía hai con người đang quấn vào nhau kia rồi lặng lẽ dừng lại.

Gã kia thấy có người tới gần, quát lớn:

- Cút đi, đừng phá chuyện của đại gia!

Anh Tiêu Sát lạnh lùng nói:

- Kiêu Lão Tam, chính ngươi buộc ta phá chuyện của ngươi!

Gã đó khựng người, trở tay rút cây Liễu sơn đao.

Gã rút đao tuy nhanh, nhưng khi nắm được đao, kiếm của Anh Tiêu Sát đã xuyên vào cổ gã.

Anh Tiêu Sát chậm chậm rút kiếm ra, máu phun thành vòi khiến tấm thân nõn nà của thiếu nữ lốm đốm hoa máu trông thật khủng khiếp. Anh Tiêu Sát nước nước bọt đánh ực một tiếng.

Nàng thiếu nữ vén tóc, liêu xiêu đứng dậy, run rẩy thốt lên:

- Đa tạ anh hùng tương cứu!

"Soạt" một tiếng, Anh Tiêu Sát tóm tóc nàng, đẩy nàng té ngã xuống rồi lao tới đè lên mình nàng, y lột nốt mảnh vải còn sót lại trên người nàng, rồi ngấu nghiến hôn nàng, nàng thiếu nữ khẽ rên lên. Cũng trong lúc này, Anh Tiêu sát ghé tai nàng thì thầm:

- Dạ Hợp Hoa Hòa phi tử, ngươi chẳng lừa nổi ta đâu!

Nói xong, Anh Tiêu Sát lăn người ra, thoát khỏi tấm lưới dục vọng.

Khi y lăn người ra, một mảng ánh sáng loang ra, có người rú lên thảm thiết.

Mũi kiếm của y đã cắm sâu vào hậu tâm của kẻ ấy, còn thanh phác đao của kẻ ấy đã chém xuống chỗ ban nãy của y, nhưng lúc này đã lút sâu vào ngực Hòa phi tử.

Tiếng rú của kẻ ấy tắt nghẹn nửa chừng, rồi gã ngã ngửa ra sau, gã chính là một trong hai tên cường đạo lúc nãy.

Bốn người còn lại đang kinh ngạc trước lối ra đòn của Anh Tiêu sát. Bốn người này chính là tên thư sinh bị rắn cắn, đôi vợ chồng già và tên cường đạo còn lại.

Thư sinh nói:

- Không ngờ trong lúc nguy hiểm mà ngươi còn bình tĩnh!

Anh Tiêu Sát nói:

- Chỉ câu nói không ngờ của người, ta đã mất mạng mười lần khi làm nghề này!

Y lạnh lùng bồi thêm một câu:

- Báo tên!

Rồi nhìn chăm chăm vào thanh cổ kiếm xanh như nước đầm của mình.

Thư sinh cười lạnh nói:

- Tang Môn sinh Sào Vinh ở núi Thiết Thành!

Tên cường đạo còn lại gằm lên:

- Thạch hỏa thân lôi Đường Nhất, đàn chủ Bạch Hồ đường của Thiên Dục cung!

Ông già trầm giọng nói:

Thanh lôi tử đàn chủ Chu Tước đường của Thiên Dục cung!

Bà già đáp:

Trảm quỷ bà bà, hương chủ Chu Tước đường của Thiên Dục cung!

Anh Tiêu Sát nói:

-Tốt, kiếm của ta chẳng giết hạng vô danh, cách ngươi đều là hạng thành danh!

Sào Vinh cười lạnh nói:

- Tên họ Anh kia, ngươi chớ ngông cuồng!

Đang nói, cây Bạt phong đao phát mạnh một cái, đánh ra bảy cây Bì ma tang môn tiễn, Anh Tiêu Sát hất cái xác của Hòa phi tử, bảy cây tên cắm lên mình ả, nhưng Thanh Lôi tử và Trảm Quỷ bà bà chia nhau đánh tới từ hai bên trái phải.

Anh Tiêu Sát quát lớn một tiếng, đẩy cái xác ra, xoay người tuốt kiếm chặn Trảm Quỷ bà bà.

Thanh Miêu sơn trảm quỷ đao của Trảm Quỷ bà bà dài chín thước chín tấc, dài như thanh kiếm, đương nhiên mục chẳng sợ Anh Tiêu Sát.

Mục tin rằng trước khi kiếm của Anh Tiêu Sát chạm vào ống tay áo của mình, đầu của y đã rơi xuống đất.

Thanh Lôi tử lại sử dụng một loại binh khí ngắn, gọi là Hộ thủ song thích, là một loại búa, lão đang tấn công sau lưng Anh Tiêu Sát.

Nhưng trong khoảng sát na, thế công của Anh Tiêu Sát hoàn toàn thay đổi.

Chẳng biết thế nào mà thanh trường kiếm trong tay y trở ngược lại, đâm vào ngực Thanh Lôi tử, rồi quét thêm một cước nữa, thanh Bạt phong đao dưới đất bắn lên, cắm sọt vào bụng Trảm Quỷ bà bà.

Anh Tiêu Sát dậm đất phóng lên, tránh nhất bút của Đường Nhất, trước khi Sào Vinh đẩy cái xác của Hòa phi tử ra, một chỉ đã đâm vào cổ họng y.

Anh Tiêu Sát đã lạnh lùng nói:

- Người muốn tự sát hay ta phải ra tay?

Theo y nghĩ, Đường Nhất chắc chắn sẽ chết.

Nhưng ngay lúc này, sau thân cây lớn, một người đứng đỉnh bước ra, trời đang nhập nhoạng, chỉ biết người ấy dáng cao gầy, không nhìn rõ mặt nhưng đôi mắt lạnh lẽo vô hồn.

Anh Tiêu Sát chột dạ, nói:

-Ai?

Đường Nhất thừa dịp lảng lạng quét bút tới, Tiêu Anh Sát không hề ngoảnh đầu, gạt bao kiếm ra chặn bút, còn mũi kiếm đã đâm vào mi tâm của Đường Nhất, Anh Tiêu Sát tuy giết được Đường Nhất nhưng vì quá mạnh tay nên thở hơi gấp.

Nhờ vậy luồng hàn khí đè nặng trong lòng tiêu biến nhưng tim không khỏi đập nhanh.

Anh Tiêu Sát kinh ngạc, cổ trăn trăn nhưng càng cố tim càng mạnh từng hồi khiến lồng ngực như muốn nứt toác ra.

Cứ mỗi khi nhịp tim dội lên, Anh Tiêu Sát thấy như máu trong người mình dồn tới khi tứ chi, tim lại đập rộn thêm một chập nữa, y thấy toàn thân mình căng lên như một trái cầu máu. Anh Tiêu Sát cố gắng giữ bình tĩnh, y gỡ mũi kiếm lên, ráng chuyển thủ thành công,, dốc hết sức tung ra một đòn để giải nguy.

Máu chảy gấp khiến y giở tay lên mà thấy cứ như nhấc một tảng đá nặng nghìn trịch, chân cũng chẳng lê nổi, tai ù đầu váng cứ có bảy ngàn cái thiếc bạc đang gõ bên tai.

Trong đó có tiếng trống vang rền.

Y lại phát hiện tiếng trống đó chính là nhịp tim tim mình đập.

Y không thể nào kiềm chế, chỉ hi vọng dốc hết sức tung ra một đòn giết chết tên yêu nhân này, phá giải yêu pháp.

Y loạng choạng đứng dậy, gắng gượng giờ kiếm thủ thế, bỗng "òà" một tiếng, hai mắt, lỗ mũi, miệng phun ra vòi máu đỏ tươi.

Thân người y như một quả cầu được bơm căng hơi đến cực điểm, cả người nổ bùng thành từng mảnh.

Người đứng trong bóng chiều chẳng nói lời nào cho tới khi Anh Tiêu Sát ngũ quan toé máu mới lảng lạng lui ra sau góc cây, lẩn vào đêm tối.

...Khi Anh Tiêu Sát bị giết, trong thành đang lúc lên đèn. Con gái của Thảm Tinh Nam là Thảm Giáng Hồng đang hờn hờ cùng ba người đồng môn xem tuồng.

Thật có bốn người đi với nàng, họ là Mạnh Văn Đường, Tống Văn Đăng, Sở Văn Cung và Phó Văn Phi, nhưng Phó Văn Phi xuất thân bản hàn, võ công cũng kém nhất, cũng chẳng bà con gì với Thảm Tinh Nam, cho nên trừ Thảm Tinh Nam, nhiều người đều xem chàng là hạ nhân chứ không phải đồng môn.

Phi Ngự tứ tiểu trong lời đồn của người giang hồ là Thảm Giáng Hồng,, Mạnh Văn Đường, Tống Văn Đăng và Sở Văn Cung chứ không có phần Phó Văn Phi, người trong võ lâm không biết có người này.

Phó Văn Phi cũng chẳng màng.

Chàng chỉ thích rong chơi, có luyện võ công hay không cũng chẳng sao. Bị ba vị sư huynh bắt nạt sai vặt, chàng cũng không ca cẩm nửa lời. Thảm Giáng Hồng nhiều phen trêu ghẹo chàng, mà hễ gặp nàng tiểu sư muội này, lòng chàng thấy ngọt ngào đến lạ, dầu có làm trâu làm ngựa chàng cũng chẳng oán than.

Bởi vậy Phó Văn Phi thường bị mọi người đem ra luyện võ, bị đánh đến bầm dập mà lại còn phải chịu tội thay cho người khác. Chẳng hạn lần nọ, Thảm Giáng Hồng cãi nhau với Sở Văn Cung, nửa đêm bảo Văn Phi đem một bình Liên tử cho chàng uống, Văn Cung uống xong đi tả ba lần trong một đêm, Văn Cung tức quá mắng Văn Phi, hỏi là ý của ai, đòi mách sư

phụ, thấy Giáng Hồng nháy mắt, Văn Phi cảm lòng không được, đánh liêu nói :

- Là đệ!

Văn Cung chung hứng:

- Sao đệ hạ độc ta?

Văn Phi đành bịa chuyện:

- Vì thường ngày huynh hay bắt nạt đệ!

Vì thế Văn Cung mách với Thảm Tinh Nam; Thảm Tinh Nam cũng chẳng phạt chàng nhưng lại bớt dạy võ công cho chàng; Văn Phi chẳng lo, rảnh rỗi thì vẽ vớ, du ngoạn đây đó, luyện võ càng ít hơn.

Hôm nay Giáng Hồng đòi vào thành xem "Thu hồ hí thiếp", Văn Cung, Văn Đường đồng ý nhau, Văn Đăng hơi ngại ngần.

- Huynh còn do dự cái gì chứ?

Giáng Hồng phụng phịu.

- Huynh ... Huynh

Trong đám đệ tử, Văn Đăng có võ công cao nhất, là đệ tử đặc ý nhất của Thảm Tinh Nam.

- Đi đi! Đi đi!

Văn Cung lên tiếng.

- Nghe nói Khâu Đoạn Dao sư huynh của phái Diêm Thương, Mạnh Thanh Lâu sư huynh của phái Quát Thương xảy ra chuyện, Tần Yên Hoàn sư tử đang truy xét chuyện này, sư phụ không cho huynh ra ngoài đâu.

Tổng Văn Đăng là một trong năm người quyết chiến với cao thủ Hắc đạo Thiên Dục cung.

Trong năm người, Anh Tiêu Sát nổi danh nhất, Mạnh Thanh Lâu hiểu chuyện giang hồ nhất; Khâu Đoạn Dao giết người nhiều nhất; Tần Yên Hoàn nổi tiếng hiệp nghĩa; Tổng Văn Đăng trẻ tuổi nhất.

Từ khi Vô Trợ môn gặp họa biến mất trên giang hồ, không thể chủ trì Dao Bính hội, trong sáu trụ cột của Bạch đạo võ lâm, Phi Ngự sơn trang mạnh nhất nên ai nấy đều xem Trang chủ Phi Ngự sơn trang Thảm Tinh Nam là minh chủ.

Võ công của Thảm Tinh Nam đã vào hóa cảnh, đại đệ tử của ông ta là Tống Văn Đăng mình cao sáu thước, dáng vẻ hiên ngang, được Thảm Tinh Nam ra sức dạy dỗ để ứng chiến với ThiênDục cung nên võ công của chàng cũng không tầm thường.

Một con người kiêu ngạo như Anh Tiêu Sát mà cũng khâm phục chàng, bởi vì trong một trận tỷ thí riêng tư, trong vòng mười chiêu, y bị đoạt thanh cổ kiếm rồi đứt trở lại vào bao, khiến Anh Tiêu Sát phục sát đất. Luận võ công, có lẽ Tống Văn Đăng cao nhất, bốn phái kia cũng phải công nhận.

Lúc này Văn Đăng vẫn chưa biết Anh Tiêu Sát bị giết, chưa ai hay chuyện Tần Yến Hoàn, nhưng Thảm Tinh Nam đã thấy không ổn, không cho bọn Văn Đăng ra ngoài.

Như từ nhỏ Giáng Hồng được nuông chiều quá sinh ngang bướng, lại quý mến đại sư huynh nên dậm chân phụng phịu nói:

- Huynh không đi, từ nay muội chẳng thèm chơi với huynh!

Tống Văn Đăng thấy thế đành tác lưởi chiu ý sư muội.

Vì thế năm người len lén vào thành xem tuồng.

Đang xem đến đoạn hấp dẫn, Văn Đường nói:

- Đại sư huynh, đệ đệ giữ kim cung hộ huynh.

Thì ra Văn Đăng tuy xem tuồng, nhưng cũng phòng hờ. Chàng là đệ tử đắc ý nhất, nên Thảm Tinh Nam truyền hết tiền thuật kim cung thập nhị thủy cho chàng, chàng mang trên trên lưng kim cung, ngân tiền và thất sắc hồ nên ai cũng nhận ra chàng.

Kim cung ngân tiền của chàng rất nặng, ngồi xem tuồng chẳng thoải mái tí nào, một sau cũng chẳng theo dõi được nữa, Văn Đường muốn lấy lòng chàng nên đòi giữ hộ thể mà lại đưa cho Văn Phi.

Văn Phi cũng chẳng để tâm, chỉ cầm được ngắm Giáng Hà đã mãn nguyện rồi.

Lúc này tuồng đã diễn đến màn thứ tư, nhiều người nhấp nha nhấp nhồm, chẳng ai để ý có một cao gầy, mặt có nốt ruồi đến bên cạnh Văn Phi ngồi xuống.

Văn Phi ngồi bên rìa bên trái, Văn Đường ngồi bên phải Văn Phi, tiếp theo là Giáng Hồng, Văn Đăng và Văn Cung.

Nói cách khác, Giáng Hồng đang vừa cắn hạt dưa vừa trò chuyện với Văn Đăng.

Kẻ ấy bước tới, lạnh lùng liếc năm người, nhưng họ cũng chẳng để ý.

Ánh mắt của y dừng lại ở cây kim cung trên tay Văn Phi, rồi đến ngân tiễn và thất sắc hồ trên đùi.

Sau đó ngồi xuống bên cạnh Văn Phi.

Văn Phi chợt thấy bên trái mình nhói lên, nhưng chỉ thoáng qua rồi thôi.

Nhưng chàng vẫn cảm thấy hình dường như có một con cò điên nhe răng lao về phía mình, chẳng khác gì chàng sa chân xuống xuống đầm lầy, còn bày có sáu đang đuổi theo sát nút.

Văn Phi vốn rất nhạy cảm nhưng chàng không để ý đến việc này.

Họ đang chăm chú xem tuồng, không ai ngờ bóng đen của thần chết đang lảng vảng bên họ.

Chương ba - Quỷ xuống

Văn Phi thấy bên trái khẽ nhói lên, cảm giác ấy chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Chàng đưa tay xoa chỗ mới nhói lên đó, chàng tưởng mình bất cẩn làm tổn thương cân mạch. Chàng không chú tâm xem tuồng lắm mà hay nhìn lên tiểu sư muội.

Khi chàng đưa tay phải xoa nhẹ chỗ nhói đau, cánh tay vòng qua ngực, bất giác hơi thở hơi mệt nhọc.

Chàng vội rút tay, vì nhanh quá nên cánh tay thúc Văn Đường một cái.

Cú thúc quá mạnh làm Văn Đường nổi cáu:

- Muốn chết à?

Văn Phi toan giải thích, nhưng nhịp tim đập như ngựa chạy, chẳng thốt ra lời.

Văn Đường vốn định thúc trả một cú cho bõ ghét nhưng thấy cơ mặt Văn Phi giàn giụa, sắc mặt tái nhợt, trong rất đau đớn nên thôi.

Giáng Hồng và Văn Đăng thấy lạ, bèn hỏi:

- Chuyện gì thế?

Văn Đường sờ chỗ đau, càu nhàu:

- Tiểu Phi điên rồi, chắc lâu quá hẳn không xem tuồng!

Văn Đăng hỏi:

- Hẳn làm sao?

Văn Đường nói:

- Đại sư huynh, bỗng dưng khi không lão tam đánh đệ, nhưng người lớn chẳng chấp trẻ nhỏ. Thôi đi!

Lúc này Văn Phi đau như lòng ngực bị xé tung, chẳng nói được câu nào. Trong tai chỉ nghe như có tiếng thanh la kêu xủng xoảng vang trời, tiếng người khác chỉ như sóng vỗ vào bờ, chẳng được rõ ràng. Nhưng người bên cạnh chàng nghe Văn Đường gọi Văn Đăng là "đại sư huynh" thì giật nảy người.

Ghế ở đây được làm từ ba súc gỗ dài ghép lại, một hàng có thể ngồi khoảng 20 người. Tay kẻ ấy đặt trên lưng ghế.

Lúc này cánh tay y khẽ hích nhẹ một cái.

Văn Phi lập tức cảm thấy nhẹ hẳn người, quả tim nhưng đang nức làm bốn, bây giờ mau chóng ghép lại như cũ.

Chàng thở phào, vỡ tuồng đang đến hồi gây chấn, tiếng thanh la vang lừng, Giáng Hồng suýt xoa khen hay, Văn Đăng định trách Văn Phi vài câu, nhưng ngại làm phiền Giáng hà xem tuồng nên thôi. Chàng chợt nghe tiếng trống trên sân khấu trời dậy âm âm như tiếng trống trận.

Chàng thấy trước mắt tối sầm, chợt nghĩ vỡ tuồng " Thu Hồ hý thiếp " sao lại có trống trận, đâu phải " Bá Vương biệt cơ"? Chả lẽ... Chàng lập tức phát giác tiếng trống như đang dội về phía mình. Chàng đã học được chân truyền của Thảm Tinh Nam nên khả năng ứng biến chẳng phải tầm thường, hầu như trong lúc phát giác ra điều đó, chàng nghĩ có lẽ đã bị ám toán, liền tụ khí xuống đan điền, bảo nhất quy nguyên, dùng Kim Cang thiên long thần công cố kìm nhip tim đang đập dữ dội.

Chàng vất vả vận công chống chọi, nhưng Giáng Hồng, Văn Cung, Văn Đường chẳng hề hay biết. Còn Văn Phi vừa trải qua đại nạn thì ngồi ngẩn

ra, chẳng biết lúc nãy xảy ra chuyện gì, chàng kêu toáng lên:

- Ôi chao!

Văn Đường giật thót người, ngoác mồm mắng:

- Người muốn chết à?

Giáng Hồng càu nhàu:

- Tiểu Phi điên thật rồi!

Văn Cung ghé đầu nhìn qua.

Văn Cung vốn ngồi rìa phải, chàng nghe tiếng lao xao, cũng tò mò muốn biết chuyện gì, chàng nhòai người qua cũng chẳng thấy rõ, lại thấy sắc mặt Văn Đăng! Sắc mặt Văn Đăng tái như thịt uơn, nhưng trên má có luồng khí to như hai nắm đấm, đỏ rực như lửa.

Văn Cung sững người, bất giác nắm cánh tay đang run bần bật như người bị bệnh thương hàn của Văn Đăng kêu lên:

- Đại sư huynh, đại sư huynh, huynh...

Chàng vốn tưởng Văn Đăng bị bệnh. Nhưng chàng chưa hỏi dứt lời, cổ họng Văn Đăng kêu khò khè, "òà" một tiếng, máu phun cả vào mặt Văn Cung. Hai luồng khí trên má vẫn đang phun trào.

Trong khoảng sát na, khuôn mặt Văn Cung lốm đốm đỏ như nổi ban, chàng vội đưa hai tay ôm mặt, máu tươi như hàng trăm, viên hoàng thạch bắn vào mặt chàng, nhưng đáng sợ hơn là khi chạm chạm vào cánh tay Văn Đăng, lại có cảm giác như điện giật, hai ngón tay trở và giữa đau như bị đứt lia, cảm giác đau nhói dâng lên tận óc.

Văn Đăng gầm lớn một tiếng, phóng vọt lên trời.

Mọi người đang chăm chú xem tuồng, chợt nghe có tiếng gầm nên đều giật mình.

Văn Đường và Giáng Hồng đều thất kinh, quay đầu lại thì thấy đại sư huynh Văn Đăng phun máu, nhị sư huynh Văn Cung mặt đầy máu.

Thực ra Văn Cung đã vô tình nhạt lại cái mạng cho Văn Đăng. Lúc đó Văn Đăng bị không chế nhịp tim, Văn Cung vỗ một cái, luồng dị lực truyền vào chàng ta một nửa, Văn Đăng ứng biến cũng rất lợi hại, tự chấn động phế phủ, phun máu ra, phá giải ma chương, phóng vọt lên không trung.

Tuy tâm mạch bị chấn động, nhưng chàng cũng thoát khỏi mọi nguy bị khổng chế.

Chàng vừa vọt lên, kẻ gậy ôm cũng khựng người, y không ngờ chuyện này xảy ra nên khẽ kêu "ủa" một tiếng. Khi Văn Đăng vọt lên không trung chỉ mong phá vỡ tâm chướng, chàng vẫn chưa biết kẻ địch đáng sợ kia ở đâu.

Người cao gầy kêu "ủa" một tiếng khiến Văn Đăng nhận ra, chỉ thấy trên không trung hai tay chàng mở ra, kim cung ngân tiễn, thất sắc hồ từ trong tay Văn Phi bay về tay Văn Đăng như có cánh.

Mắt người cao gầy sáng rực lên, y quát:

- Hay!

Văn Đăng hạ nhanh người xuống, nhưng chàng tay phải cầm cung, tay trái lấp tên, người cao gầy bốc người lên như một con dơi, cũng trong lúc đó, ngân tiễn của Văn Đăng đã bắn ra.

Chỗ ngồi của kẻ ấy nức oác làm đôi.

Người cao gầy lướt lên sân khấu như một làn khói đen.

Văn Đăng xoay người, kéo dây cung, lấp tên, quát:

- Đứng lại!

Có tiếng thanh la đáng "xoảng" một tiếng, cắt ngang lời chàng!

Người đánh la là kẻ cao gầy.

Chẳng biết từ lúc nào, y đã đoạt được cái thanh la rồi gõ lên một tiếng.

Y bốc người lên không trung như một con dơi, xem ra thân pháp của y tuy không cao nhưng khi người khác có hành động gì, y đã ôm được Văn Đăng.

Tấm hắc bào của y rộng lưng thùng, y ôm lấy Văn Đăng như một chiếc lá khô ôm một con sâu nhỏ.

Văn Đăng chưa hề thấy lối đánh như thế này.

Chàng đã lấp ba cây tên vào cung, chưa kịp bắn ra đã bị kẻ ấy ôm lại.

Tên của Văn Đăng lập tức đâm vào lồng ngực kẻ ấy.

Nhưng chàng lập tức phát giác trong tấm áo bào trống rỗng, "soạt" một tiếng, mũi tên đâm toạc lớp áo, chỉ có chàng mới biết, mũi tên của mình không đâm trúng y.

Kẻ cao gầy đã lẩn ra ngoài tấm áo, thân đối thân, mặt đối mặt ép sát vào chàng.

Văn Đăng ngăn người ra.

Có thể nói lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ chàng chưa hề gần gũi với một người đàn ông như thế.

Đây là khoảng sát na cực ngắn.

Ngực kẻ ấy áp sát vào ngực chàng, không ai có thể hình dung được cảm giác của chàng lúc này.

Cảm giác này giống như lòng ngực của đối phương mở banh ra, một cây búa sắt thò ra nện vào ngực chàng một cú. Chỉ trong khoảnh khắc điện chớp lửa xẹt, hai người vừa trôi hụp một lần, Văn Đăng đã bắn ra ba mũi tên, kẻ cao gầy gõ một tiếng thanh la.

Sau đó hai người áp lại với nhau, bóng người chao đảo, Văn Đăng bật ngửa ra.

Khi Văn Đăng ngã xuống, miệng chọt ngoác to, khi chàng há miệng lại phun ra một vật.

Quả tim của chàng!

Lúc này, ngân tiễn mới rơi xuống, cắm phập vào sàn sân khấu, run lên bần bật, ánh ngân quang tỏa ra.

Kẻ cao gầy nhìn cái xác Văn Đăng, lẩm bẩm:

- Quả nhiên không hổ là một trong năm người xuất chiến của Dao Bính hội, đại đệ tử của Thẩm Tinh Nam quả nhiên danh đồn không ngoa.

Y còn than thở:

- Đáng tiếc vừa xông vào người đã bị thương, nên không vẫn còn cầm cự được một lúc nữa!

Trong khoảnh như điện chớp sao xẹt này, Giáng Hồng, Văn đường, Văn Phi chỉ biết đại sư huynh đã động thủ với kẻ ấy, chưa kịp hiểu ra chuyện gì, Văn Đăng đã chết.

Giáng Hồng lạc giọng kêu lên:

- Người... người... người giết đại sư huynh !

Kẻ ấy từ từ xoay người lại.

Dàng vẻ kẻ ấy cũng chẳng có gì khác lạ, nhưng sắc mặt vàng như sáp, trên má có nốt ruồi to, trông mắt màu xanh lục, khiến người ta nhìn vào không lạnh mà run.

Kẻ ấy hờ hững nói:

- Không chỉ là đại sư huynh của ngươi, các ngươi đã thấy ta, các ngươi cũng phải chết.

Y ngậm ngừng rồi nói tiếp:

- Nếu đại sư huynh của ngươi chịu ngồi yên trên ghế để ta phá vỡ tâm mạch mà chết, các ngươi không phát hiện, có lẽ ta tha cho các ngươi.

Ánh mắt hơi xót xa, y nói tiếp:

- Đó là lỗi của đại sư huynh ngươi!

Y nói xong câu này thì im hẳn.

Vãn Phi thấy đại sư huynh gặp nạn, nước mắt trào ra, gào lên:

- Trả mạng đại sư huynh đây!

Rồi chàng đứng thành cung bộ, chém ra một đao.

Đao chưa tới, đao phóng đã hất tà áo của kẻ ấy lên, y lắc đầu thờ dãi như nhìn thấy một đứa trẻ đang chơi đắp nhà trên cát, bị sóng cuốn trôi.

Khi Vãn Phi ra tay, Giáng Hồng cũng rút đao, định ra tay, Vãn Đường đã giữ nòng lại:

-Đại sư huynh cũng không phải là địch thủ của người này, chúng ta chạy thôi!

Vãn Đường khẽ nói bên tai Giáng Hà mấy câu, rồi kéo nàng chạy ra, Vãn Cung cũng lật đật chạy theo.

Lúc này người trong rạp chạy tán loạn, tiếng kêu la không ngớt.

Lại nói Vãn Phi chém kẻ ấy một đao nhưng hụt mất, người đột nhiên bị cuốn lên, rồi rơi đánh "oạch" xuống sân khấu.

Sân khấu cũng sụm xuống đánh "âm" một tiếng.

Vãn Phi đau đến nổi toé đom đóm mắt, nằm mẹp trong đống gỗ.

Lúc này đám người chen lấn hỗn loạn, kẻ ấy muốn truy giết bọn Giáng Hồng cũng chẳng dễ, y cười hì hì mấy tiếng lạnh lẽo, cũng chẳng đuổi theo nữa.

Bọn Giáng Hồng chạy theo dòng người chạy ra phố, nhất thời chẳng biết đi về hướng nào, Văn Đường bình tĩnh hơn, chỉ con đường dẫn về hướng đồng phường, bảo:

- Chạy hướng đó!

Giáng Hồng rối trí, lại thấy Văn Phi không đuổi kịp, bèn nói:

- Tiểu Phi thế nào rồi?

Văn Đường nói:

- Chúng ta chẳng lo nổi thân, mặc kệ hắn!

Giáng Hồng thấy Văn Cung loạng choạng, vội đỡ chàng kêu:

- Nhị sư huynh...

Văn Cung rên hừ hừ:

- Không thể chậm trễ, chạy!

Ba người hót hơ hót hời như chó nhà tang, chạy đến phố Thạch Bản, lúc này người bớt đông.

Bọn Giáng Hồng vội chạy thêm hơn mười bước, đột nhiên ở góc phố xuất hiện một người.

Đó là một người trẻ tuổi, mắt xéch, chân mày rũ xuống, gã dẩu hai tay vào ống tay áo, đi xăm xăm về phía họ.

Chẳng hiểu sao, họ vừa thấy gã đã rợn da gà, nhớ đến một người trong võ lâm.

Ba người đưa mắt nhìn nhau rồi thối lui, được bảy tám bước, không ngờ cuối đường lại có thêm một người một lừa.

Con lừa vừa ốm vừa già, một chân trước lại què, đang tập tễnh bước đi; người vừa gù vừa già, chỉ có một chân, đang đi cạnh con lừa què, hệt như thế vào cái chân què của con lừa cho đủ bốn chân.

Lão chống một cây quái trượng sơn đen, chuôi trượng hình nguyệt nha, có bảy con hoa xà loe ngoe, lúc thì vương thẳng ra như mũi tên, lúc thì khoanh lại như rắn, màu sắc sặc sỡ, ánh sáng chiếu lấp lánh, trong quái dị vô cùng.

Giáng Hồng tái mặt.

Văn Đường hít một hơi nói:

- Là Lư đà thiết Văn Cửu Công và Hương lan chủ Thù Ngũ Hoa của Thiên Dục cung!

Lã già gù cụt chân nhếch mép cười nói:

- Ba đưa oắt con cũng biết oai danh của đại gia.

Văn Đường nói:

- Ta hiểu!

Lư đà thiết Văn Cửu Công và Hương lan chủ Thù Ngũ Hoa, lại thêm Trương Hạnh Thủ, Khuông Tuyệt Quân, u Dương Biên Phúc là năm đại diện do Thiên Dục cung phái đi ứng chiến với Bạch đạo.

Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa xuất hiện ở đây , tất cả đều rõ ràng, những vụ mưu sát này là do Thiên Dục cung gây ra, bọn chúng mời một dị nhân để giết năm người Khâu, Mạnh, Tần, Anh, Tống khiến Đào Bính hội không tìm ra được người thích hợp để ứng chiến, như vậy năm người Văn, Thù,, Trương, Khuông, u dương thắng chắc.

Họ thắng có nghĩa là Thiên Dục cung thắng.

Thiên Dục cung thắng có nghĩa là tông võ lâm ma tiến đạo lui,

Thiên Dục cung làm thế nghĩa là sẽ không cho ai sống sót, huống chi họ cũng không muốn cho ai trong bạch đạo biết thân phận lai lịch của của cao thủ thần bí kia.

Cho nên phải giết người bịt miệng thôi!

Người trẻ tuổi mày râu nói:

- Người hiểu thì tốt!

Văn Đường quỳ xuống, dập đầu ba cái rõ to.

Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa đều chung hứng.

Chương bốn - Sát tinh

Văn Đường vừa dập đầu vừa kêu lớn:

- Xin hai vị tiền bối tha cho văn bối một mạng, văn bối nguyện gia nhập Thiên Dục cung, cúc cung tận tụy, thề chết trung thành.

Văn Cửu Cung và Thù Ngũ Hoa nhìn nhau.

Giáng Hồng rít qua kẽ răng:

- Tam sư huynh, huynh...

Thù Ngũ Hoa lạnh lùng nói:

- Thấy gió bẻ đà, chẳng phải là thứ tốt lành gì, cho hạng người lâm nguy bỏ bạn như vào Thiên Dục cung chỉ hại người khác!

Văn Cửu Công cười ha hả nói:

- Không giết được, hạng người này xử sự dứt khoát, tự tư tự lợi, bán bạn cầu vinh, Thiên Dục cung đang cần hạng nhân tài này.

Từ đầu đến cuối, Văn Cửu Cung không nói tiếng nào.

Chàng không mắng nhiếc như Giáng Hồng, cũng chẳng cầu xin như Văn Đường.

Chàng đang tìm cơ hội làm một việc:

Văn Cửu Cung chột hét lớn, lao bổ vào ngõ bên phải, còn nhanh hơn cả tên bắn.

Chàng chạy mà không dắt theo Giáng Hồng, thậm chí cũng không thông báo trước. Một người khi gặp nguy phải chạy cho mau, trước tiên phải bỏ hết mọi thứ có thể gây trở ngại cho mình, tuy Văn Cửu Cung không van vỉ nhưng chàng biết rõ đạo giữ mạng.

Chàng vừa nhúc nhích một chân, Văn Cửu Công cũng nhúc nhích.

Có điều Văn Cửu Công nhanh chân hơn, chỉ loáng cái, lão đã chặn ở ngõ bên phải.

Nhưng thân pháp của Văn Cửu Cung cũng thay đổi.

Chàng hoàn toàn đổi đi hướng.

Thật ra chàng lao lên mái nhà bên trái, cú nhảy sang bên phải này chỉ là thằn lằn chạy trốn để lại cái đuôi mà thôi.

Giáng Hồng vội kêu:

- Nhị sư huynh chờ muội.

Văn Cửu Cung nghe nàng kêu thê thảm quá, cũng động lòng, nhưng cũng chẳng ngừng lại.

Mạng sống quan trọng hơn Giáng Hồng!

Văn Đường từ đầu đến cuối không ngẩng đầu lên vì chàng biết chỉ cần nhúc nhích, đôi tay của Thù Ngũ Hoa trong ống tay áo sẽ thò ra.

Cho nên chàng không dám làm càn.

Chàng nghe tiếng thở dài.

Người thở dài là Văn Cửu Công.

Trương Hạnh Thủ được lời món hời rồi, đúng là Trương Hạnh Thủ được món hời rồi.

Trong bộ dạng tiếc nuối của lão, hết như một con mèo bắt không được con chim sẻ, đành trơ mắt nhìn con chim sẻ bay lên, rồi bị con ó quắp đi mất. Đáng tiếc trên trời không có chim ó.

Văn Cung cảm không là chú chim non.

Trên mái nhà không có chim sẻ, chỉ có một người.

Một người có hai tay phát sáng lấp lánh.

Người này đang ném một vật xuống.

Hắn ném một người.

Song không phải là một người nguyên vẹn, mà là một xác bị xé toi tả.

Bàn tay của hắn tựa như chiếc búa sắc bén, ai rơi vào tay hắn cũng bị xé từng mảnh như dưa , lúc này xác người tứ trêm mái nhà rơi xuống, máu me chảy ròng ròng.

Hắn vẫn hờ hững như không.

Thứ rơi xuống là xác của Văn Cung.

Một con người bị xé toác, đương nhiên đã chết.

Cho nên Văn Cung không cảm thấy sợ, kẻ thực sự sợ là Văn Đường.

Giáng Hồng thật sự buồn nôn.

Người trên mái nhà xé xác xong, vỗ tay lộ bộ rồi cười nói:

- Xong chuyện rồi!

Rồi nhẹ nhàng lướt người xuống đất như một hồn ma.

Văn Đường đã đập đầu đến tóe máu, nhưng chàng vẫn tiếp tục, bởi chàng biết, trước mặt chàng không chỉ là Thù Ngũ Hoa và Văn Cửu Công mà còn có Hồng diện cứu tu Trương Hạnh Thủ.

Ai sa vào tay Trương Hạnh Thủ mới biết là "bất hạnh".

Chỉ hai tay Trương Hạnh Thủ, trừ phi Tống Văn Đăng chưa chết, nếu không ba người họ cộng lại cũng đâu một nơi thân một ngã.

Huông chi còn có Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa.

Ba người này vốn là đầu thủ của phe địch trong trận chiến Kim ẩn.

Trương Hạnh Thủ nhẹ nhàng hạ xuống.

Văn Cửu Công nói:

- Nam giữ lại, làm đồ đệ của ta!

Thù Ngũ Hoa nói:

-Nữ đưa về, là tỳ thiếp cho ta!

Trương Hạnh Thủ xoa tay nói:

- Ai cũng được như ý, thật tốt quá.

Khi hấn xoa bàn tay phát sáng lấp lánh của mình, khiến người ta có cảm giác như hấn đang cẩn thận lau chùi một món binh khí cực kỳ sắc bén.

Nhưng hấn vừa nói xong câu này bỗng có người quát lớn:

- Khốn kiếp, làm nhục đồng môn của ta, hỏi thanh đao của Phó Văn Phi này đã!

Một thanh niên mày rậm, mũi lớn, da ngăm đen, mắt sáng quắc, giận dữ đang cầm thanh đao sáng loáng lao tới, chặn trước mặt Giáng Hồng và Văn Đường.

Thường ngày Văn Hồng chẳng thèm để ý đến chàng thế mà giờ đây nghe giọng nói của chàng thì vững bụng hơn, tựa như gặp được cứu tinh.

Tuy trên thực tế võ công của Văn Phi chưa chắc hơn Văn Hồng.

Văn Phi vung đao, chĩa về phía ba người kia, quắc mắt, phẩy tay ra sau nói:

- Chạy đi, để ta chặn bọn chúng!

Giáng Hồng lo lắng kêu:

- Huynh...

Văn Phi quát lớn:

- Chạy!

Văn Đường đột nhiên bật dậy, chém một đao về phía Văn Phi.

Văn Phi nằm mơ cũng không ngờ đồng môn của mình lại hạ thủ mình trong lúc này, chỉ đành lách người qua nhưng cũng trúng nhát đao đó, máu

tuôn ra như suối.

Văn Đường chém thêm nhát nữa.

Văn Phi cố chặn lại, run giọng hỏi:

- Huynh... tam sư huynh, tại sao huynh như thế...

Văn Đường không dừng tay, lại chém ra lia lịa, chỉ nghe Thù Ngũ Hoa cười lạnh nói:

- Đây gọi là bán bạn cầu vinh, cũng có thể nói là lập công nơi trận tiền, cả chuyện này mà ngươi cũng chẳng hiểu, chẳng trách người ta giết ngươi, ngươi cứ để người ta giết đi thôi.

Văn Phi nao núng, Giáng Hồng rút "soạt" kiếm ra, chĩa về phía Văn Đường, quát:

- Tam sư huynh, sao huynh làm thế...

Văn Cửu Công thấy Giáng Hồng, Văn Phi đánh nhau với Văn Đường, cười ha hả rằng:

- Xem ra Phi Ngu sơn trang đúng là đời sau kém hơn trên đời, không cần chúng ta ra tay, chúng cũng chém giết lẫn nhau.

Văn Phi nghe vậy, chợt thu đao, quay sang chặn cho Giáng Hồng, quát:

- Tiểu sư muội, chạy mau, cứ để huynh ứng phó!

Giáng Hồng thấy Văn Phi liều thân bảo vệ cho mình, lòng cảm động, định ở lại nhưng chợt nghĩ không thể cùng chết với chàng.

Văn Đường chợt kéo tay Giáng Hồng bỏ chạy.

Thù Ngũ Hoa quát:

- Đồ đệ, chưa nhập môn mà đã hai lòng ba ý, ngày sau có thể làm gì cho ta?

Đang nói, làn bạch khí thoáng hiện lên trên mặt:

- Không nhận được thì giết!

Rồi phóng vọt người lên.

Thù Ngũ Hoa định lướt qua đầu Văn Phi, giết Văn Đường.

Văn Phi gầm lớn một tiếng, Thù Ngũ Hoa chẳng thềm ngó đến, chỉ phóng người, lách khỏi nhát đao, tiếp tục lướt tới trước.

Nào ngờ Văn Phi chém một đao chẳng trúng, phóng vèo cây đao theo. Thù Ngũ Hoa không ngờ Văn Phi liều chết cản mình, đang lúc ngẩn ra, cây

đao đã bay tới trước ngực. Thù Ngũ Hoa cúi chõ, thò đôi tay tròn ồng tay áo ra.

Sột một tiếng, hay tay của y đã kẹp được cây đao.

Cây đao bị Thù Ngũ Hoa vo tròn ném xuống đất.

Thanh đao bằng thép lọt vào tay Thù Ngũ Hoa chẳng khác gì tờ giấy.

Cuối cùng đôi tay của Thù Ngũ Hoa cũng lọt ra.

Đôi tay của Thù Ngũ Hoa chẳng có gì đặc biệt, đều đặc biệt là bàn tay của y.

Bàn tay của y chẳng có gì đặc biệt, chỉ có mỗi bàn tay đều thiếu ngón như nhau.

Hai bàn tay của y đều chẳng có ngón nào.

Đương nhiên không phải vừa ra đời Thù Ngũ Hoa đã không có ngón tay, Văn Phi cũng nghe giang hồ đồn rằng, cóq một loại chưởng công cực kỳ lợi hại, tên là Vô chỉ chưởng, khi luyện đến cảnh giới cao nhất, mười ngón tay co rút lại, rụng dần cho đến chẳng còn ngón nào mới thôi.

Mà lúc này Vô chỉ chưởng mới đáng sợ nhất.

Nhưng bây giờ sắc mặt của Thù Ngũ Hoa còn đáng sợ hơn cả bàn tay của y.

Y xoay người lại, đối mặt với Văn Phi, sắc mặt tái xanh như xác chết vùi trong tuyết .

Chỉ nghe y lạnh lạnh nói với Văn Cửu Công:

- Người giết hai tên kia, để tên này cho ta.

Văn Cửu Công cười khà khà, nói:

- Nam đem về nhắm rượu, còn nữ...

Lão vừa nói đã lạng người một cái, phóng tót lên con lừa,có tiếng lộc cộc nổi lên khô khốc, thì ra lão dùng cây quả trượng để thế cho một chân của con lừa, khi chạy còn nhanh hơn cả ngựa.

Thù Ngũ hoa đứng đối diện với Văn Phi, sát khí trên mặt y đủ khiến cả con phố chìm vào im lặng, không ai dám thở mạnh hơi.

Hệt như cả con phố rơi vào cõi chết.

Văn Cửu Công quát lớn một tiếng, thúc lừa phóng tới, bỗng " bốp" một tiếng, có người chặng ngang đường, giáng cho con lừa một quả đấm vào

đầu.

Người ra đò là Văn Phi, chàng đã đau đến nỗi tay này nắm lấy tay kia, nhưng vẫn cố chặn lại không cho Văn Cửu Công vượt qua,

Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa đưa mắt nhìn nhau.

Trên chôn hắc đạo, danh tiếng của họ đủ khiến gió phải đổi hướng, trong chôn bạch đạo, ai nghe cũng sợ vỡ mật chung nên họ mới có thể trở thành đại diện của hắc đạo trong trận chiến Kim âm.

Chỉ có Tống Văn Đăng, Khâu Đoạn Dao, Tần Yên Hoành, Anh Tiêu Sát, Mạnh Thanh Lâu mới đủ sức cầm cự với họ.

Mà giờ đây một tên nhãi nhép ngang nhiên cản đường họ.

Chương năm - Thần tượng

Lúc này, con phố vốn người ngựa qua lại đông như nêm, bây giờ ai nấy đã trốn tịt trong nhà.

Ấy thế mà không biết có sao có một quày hàng vẫn chưa thu dọn.

Quày hàng đó chỉ có một cái bàn, trên bàn có một tấm kiếng Bát quái, một cây thước mun chứ còn thứ gì khác.

Tấm vải trải bàn có vẽ hai bức tranh, một bức là bộ mặt người, một bức vẽ hai bàn tay, mặt người râu năm chòm, trông rất cổ quái, có chú thích hơn 100 danh xưng của các bộ vị, bàn tay vẽ chi tay rất rõ, mỗi đường chỉ đều có tên. Trên bàn cắm một cây cờ, trên cây cờ phát phơ tấm vải trắng, trên vải trắng có chữ đen: "Bố y tướng"

Có một người ngồi cạnh bàn, dáng vẽ nhàn nhã, mặc trường bào bằng vải gai, khuôn mặt hết như bức vẽ trên tấm vải.

Ai vừa nhìn cũng nhận ra người chủ quày hàng đó là một thầy tướng số giang hồ chuyên đoán việc rủi may.

Người đang nhờ ông coi tướng là một nhà sư mặt mày râu rĩ.

Thầy coi tướng cầm bàn tay nhà sư, xem xét kỹ lưỡng, tựa như chẳng hề hay biết chuyện xảy ra trên phố.

Đột nhiên Văn Cửu Cônng phát giác ra con phở vốn đã vắng tanh nhưng bỗng dừng lại xuất hiện thêm hai người.

Thù Ngũ Hoa cảm thấy quày hàng đó đã có từ trước nhưng không biết hai người này có mặt từ lúc này. Trương Hạnh Thủ cảm thấy hai người này và quày hàng đã tồn tại, nhưng chẳng hiểu sao cũng không lưu tâm, bây giờ mới để ý thì thấy họ chướng mắt quá.

Thầy tướng số và nhà sư chẳng hề hay biết gì.

Thầy tướng số vẫn ngấm nghĩa chỉ tay của nhà sư, nom dáng điệu ông ta tựa như đang vất óc ngấm nghĩ cho nước cờ tiếp theo chứ không phải đang xem tướng.

Chỉ nghe nhà sư hỏi:

- Lão nạp chỉ mong được chết, chả lẽ không chết được sao?

Thầy tướng số nói:

- Tất cả đề do số mệnh, con người chẳng làm gì khác được, có cố cũng vô ích. Hai chân mày đái đều có đường phúc thọ, nhân trung sâu rộng, quyết không thể chết yếu.

Nhà sư vỗ bàn nói:

- Bộ mặt lão nạp khổ sở thế này, sợ gì không chết được!

Thầy tướng số nói:

- Đúng là đại sư có bộ mặt khổ sở thật, nên chắc chắn trải qua nhiều gian nan, có điều không chết được đâu, hơn nữa đại sư địa các đầy đặn, hai tai buông dài, chắc chắn là tướng trường thọ.

Nhà sư nổi cáu:

- Ta cứ chết để xem ngươi nói có đúng không!

Thầy tướng cười rằng:

- Sống chết đã định sẵn, cưỡng cầu làm chi?

Nhà sư đập bàn nói:

-Ta cứ chết cho người em!

Lão đứng phắt dậy, bốc người lên không trung như con ó rồi cả thân người với cái đầu bóng loáng lao bổ vào vách tường như một trái đạn.

Biển cổ ấy thật kinh người, thầy tướng chột lạng người, chặn giữa nhà sư với bức tường.

Với đà lao bồi tới của nhà sư, thầy tướng chắc chắn sẽ vỡ bụng, Văn Phi không khỏi buộc miệng la lên:

- Dừng!

"Bốp" một tiếng, cái đầu trọc lóc của nhà sư đã húc trúng bụng của thầy tướng.

Thầy tướng hóp bụng vào, ôm trọn cái đầu của nhà sư, rồi lại hít một hơi đẩy ra, hất nhà sư bay bổng lên không. Nhà sư nhẹ hàng hạ xuống đất mà đầu chẳng vỡ, bụng cũng thầy tướng cũng chẳng hề hấn gì.

Chỉ thấy nhà sư mặt khỏ nổi giận:

- Người xem tướng chẳng đúng!

- Ồ!

Nhà sư nói:

- Nếu đúng, người không cần phải ngăn cản, để xem lão nạp có chết được không!

Thầy tướng thở dài:

- Nhìn người tìm đến cái chết mà không ngăn cản, thật là trái lý vậy!

Nhà sư mắng:

- Mặc kệ người có lý hay vô lý, lão muốn chết, người chớ cản đường!

Thầy tướng mỉm cười:

- Chỉ sợ tại hạ không ra tay, đại sư cũng không chết nổi đâu.

Nhà sư lại phóng vọt lên, vì phóng nhanh quá nên kêu "vù" một tiếng, đang trên không trung nhà sư quát lên:

- Chuyện của lão nạp, người chớ xen vào!

Quả nhiên Thầy tướng chỉ chấp tay sau lưng đứng nhìn.

Chỉ nghe "ầm" một tiếng, nhà sư như một quái điều khép cánh lao vào vách tường, gạch đá vỡ nát, cát bụi bay mù mịt, bức tường thủng một lỗ to tướng. Trong nhà vọng ra tiếng kêu hoảng.

Lát sau chỉ thấy nhà sư sờ đầu, bò ra, mồm lẩm bẩm:

- Quên mất tán công, không chết được, làm lại lần nữa.

Rồi toan phóng lên lần nữa.

Thầy tướng nói:

- Đại sư, vậy là ông không đúng rồi!

Nhà sư gãi đầu nói:

- Ta chết một lần không được, thì chết lần thứ hai, chết được hay không là việc của, việc quái gì đúng với chả sai.

Thầy tướng cười nói:

- Ông chết là việc của ông, nhưng có sao chỉ vì muốn chết mà làm sập tường nhà người ta, thế chẳng phải đã sai rồi sao?

Lúc này nhà sư mới vỡ lẽ ra, vỗ vỗ đầu, bên tai chỉ nghe tiếng trẻ nít khóc với tiếng đồ đạc đổ vỡ của người lớn.

Thầy tướng thân nhiên nói:

- Đức Phật nói nhân quả tuần hoàn, đại sư tạo nghiệp, theo lẽ phải trả đấy!

Nhà sư toát mồ hôi ròng ròng, vái dài nói:

- Mong tiên sinh chỉ điểm!

Thầy cười mỉm cười:

- Đại sư đã phá bức tường này, vậy phải xây lại cho người ta!

Nhà sư nói:

- Xin hỏi tiên sinh, hôm nay lão nạp không chết được, vậy chừng nào lão nạp mới về Tây thiên?

Rồi lão quay vào trong lớn tiếng nói:

- Thí chủ bên trong đừng sợ, lăm nạp làm hư bức tường, chắc chắn sẽ sửa lại!!

Thầy tướng mỉm cười, an ủi:

- Đại sư có tướng phúc thọ, có gì phải cầu tử?

Nhà sư nói:

- Chính vì thế gian quá khổ, lão nạp phải chết thôi!

Thầy tướng lắc đầu cười:

- Được, để ta xem lại.

Hai người lại ngồi vào bàn xem chỉ tay.

Hai người này xuất hiện khiến Trương Hạnh Thủ, Thù Ngũ Hoa, Văn Cửu Công đều sửng sốt, bất giác nhớ đến hai nhân vật trên giang hồ, một

người là Cầu Tử đại sư chùa lớn không nhận miếu nhỏ không tiếp, tự thâm ngộ thiên cơ, võ công cao thâm khó lường nhưng luôn quyết tìm cái chết; người kia là nhân vật kiếm tiên dị nhân nhất lưu trong lời đồn của giang hồ.

Nhưng Trương Hạnh Thủ, Thù Ngũ Hoa, Văn Cửu Công chỉ nhớ có một nhân vật như thế, họ không cho rằng thầy tướng này là người đó, bởi vì họ không tin rằng thầy coi tướng lang thang trên giang hồ này lại là nhân vật ghê gớm tổng lời đồn kia. Hơn nữa họ cũng chẳng tin quả thật lại có một nhân vật ghê gớm như thế trong lời đồn.

Lời đồn trong giang hồ đa phần là thêm mắm dặm muối, nhất là trong thời buổi tai họa liên miên, giặc cướp như rươi, dân tình khổ sở, tiểu nhân nắm quyền, lòng thần tác quái, những lời đồn đó càng lan nhanh.

Cho nên họ chỉ ngại Cầu Tử đại sư.

Nhìn thấy thân pháp phóng vọt lên rồi lao bổ xuống đúng là bất phàm, nếu đúng là Cầu Tử đại sư thì quả là nhân vật khó xơi đây.

Nhân vật như thế, ba người đều không muốn trêu vào.

Chonên Trương Hạnh Thủ hạ giọng nói nhanh:

- Bắt về, từ từ róc thịt!

Thù Ngũ Hoa lập tức ra tay.

Thù Ngũ Hoa không có ngón tay, cho nên y vung chưởng vỗ về phía Văn Phi, chưởng này trông bình thường nhẹ nhàng, Văn Phi rất lạnh lẽ, tiếp ngay chưởng đó.

"Bốp" một tiếng, Văn phi cũng chẳng thấy chưởng đó mạnh mẽ gì cả, chỉ khi tiếp chưởng rồi, Văn Phi chợt thấy lòng bàn tay tê nhói, cảm giác đó dần dần lan khắp cánh tay, bả vai, vào đến buồng tim, hai chân cũng bủn rủn, ngực đau âm ỉ, chỉ muốn gục xuống.

Thầy tướng nói:

- Đó là Vô chỉ chưởng, ngươi không tiếp được đâu!

Trong lúc mê man, Văn Phi nghe được câu nói, thều thào kêu:

- Tiều bồi cứu mạng...

Thầy tướng vẫn xem chỉ tay cho nhà sư:

- Chỉ tay của ông rối loạn, chắc chắn tâm trạng rối bời, nhưng đường sinh mệnh và sức khỏe lại sâu đậm, đứt gãy ở phần đầu, có đường chỉ hình vòng đóng khung lại, nối liền phần gốc của đường vận mệnh, cho nên gặp nguy nhưng không hiểm, gặp rủi hóa may, có quý nhân phò trợ, tuổi thọ lâu dài, chắc đó là do ông làm nhiều chuyện tốt.

Nhà sư nhăn nhó nói:

- Nhưng lão nạp chẳng thiết sống nữa.

Thầy tướng nói:

- Ông nên tích đức nhiều, bớt tạo nghiệp chướng, ngày chắc chắn sẽ sống những ngày tháng yên vui.

Rồi ông ta ra chiều suy nghĩ, nói:

- Cho nên khuyên người đời tha được thì cứ tha, nếu không thiện ác đảo đầu chung hữu báo...

Mấy câu đó rất nhẹ nhàng nhưng bọn Trương Hạnh Thủ đứng cách xa cả trượng mà nghe rõ mồn một, ai nấy giật nảy mình như ăn một cái tát tai.

Thù Ngũ Hoa loé lên tia nhìn lạnh lẽo, dậm bước tới.

Trương Hạnh thủ nói:

- Cứ mặc hấn, hấn không gây với chúng ta, cứ bắt tên tiểu tử này về đã.

Vãn Cửu Công cũng nhoẻn miệng cười, lộ ra hàm răng vàng ệch:

- Được!

Rồi đưa quái trượng móc Vãn Phi đặt lên lưng lừa.

Thầy tướng chột nói:

- Đại sư có biết tại sao khi đường sinh mệnh bị đứt, nếu được đường ngọc chặn bốn bên thì ngày sau sau dù gặp nguy cũng thành an không?

Nhà sư lắc đầu.

Thầy tướng lớn giọng nói:

- Đó là vì hành thiện nhiều, đường ngọc tâm thường xuất hiện trong lòng bàn tay của người hay hành thiện. Làm lắm chuyện ác sẽ chuốc lấy cái chết!

Thù Ngũ Hoa nổi cáu la lớn:

- Tên thuật sĩ giang hồ kia, ngươi nói nói vớ vẩn gì đó?

Thầy tướng vẫn cầm cúi xem chỉ tay cho nhà sư:

- Ý mạnh cầu thắng, rốt cuộc cũng chẳng được trò trông gì. Có lòng thương người, gặp nguy sẽ được cứu.

Văn Cửu Công cười lạnh:

- Ta xem thử ngươi được ai cứu!

Trương Hạnh Thủ không muốn gây thêm chuyện, vội nói:

- Mặc hấn, đi thôi!

Văn Cửu Công chum môi huýt sáo, con lừa què phóng nhanh, một nhiên một cây gậy tre thò ra móc Văn Phi nâng lên.

Người đó móc rất nhanh, bọn Văn Cửu Công không kịp cản lại.

Người đó chính là thầy tướng.

Ông ta dùng cây gậy tre nhẹ nhàng, khéo léo móc Văn Phi về bên cạnh mình.

Chỉ nghe ông ta cười hỏi:

- Thấy thế nào?

Văn Phi nói:

- Ngực đau âm ỉ, tay chân bủn rủn.

Thầy tướng cười nhìn nhà sư.

Nhà sư nhăn nhó nói:

- Ngươi nói lòng vòng chẳng qua là muốn ta ép đọc Vô chỉ chương ra cho hấn phải không?

Thầy tướng mỉm cười không đáp.

Nhà sư lắc lắc cái đầu, đặt một tay lên vai Văn Phi, còn tay kia vẫn chìa trước mặt thầy tướng, nói:

- Ta làm nhiều chuyện tốt, thêm nhiều đường ngọc tân, ta sẽ không chết. Nhưng ta chỉ cầu tử chứ đâu cầu sinh?

Khi ông ta nói chuyện, Văn phi cảm thấy thoải mái vô cùng, ngực bớt tức hơn trước.

Bọn Trương Hạnh Thủ chỉ sững ra trong khoảnh khắc, Văn Phi đã bị thầy tướng dùng gậy tre móc đi.

Vả lại nhà sư đang trị thương cho cho Văn Phi, cả ba người đều ùng ùng nổi giận.

Thù Ngũ Hoa lập tức ra tay.

Văn Cửu Công cũng thế, nhưng lão phải chờ người khác ra tay trước đã. Trương Hạnh Thủ tuy biến sắc nhưng cũng không định ra tay. Dù giết một con chó bắt trị cũng có thể bị cản lại, đích thân giết người không an toàn bằng mượn dao giết người.

Cho nên y cao giọng quát:

- Bằng hữu, không liên quan đến ngươi, đừng nhiều chuyện!

Thầy tướng lại cười nói nhà sư:

- Tha được cho người thì cứ tha, loài kiến cũng thấmmóng, vậy mà có người muốn chết! Nay trên đời quá nhiều khổ nạn, người sống còn không đủ, có lẽ nào lại còn lạm sát kẻ vô tội?

Thù Ngũ Hoa cười lạnh nói:

- Cả ngươi ta cũng giết!

Rồi vỗ ra một chưởng.

Bàn tay của y trọc trùng trọc, dày cui, tựa như một trái cầu thịt thô kệt, thế mà y đẩy chưởng ra kêu "vèo" một tiếng.

Có màng khí màu tía mờ mờ bao quanh hai chưởng.

Thầy tướng vẫn trò chuyện với nhà sư, tựa như chẳng hề hay biết.

Văn Phi vội kêu:

- Tiền bối, có người...

Chàng vội vàng nhònm dậy ứng chiến, nhưng cảm thấy trên vai có một luồng hấp lực giữ lại, xoay đầu nhìn qua nhà sư, chỉ thấy nhà sư vẫn buồn rầu, chẳng hề nhúc nhích.

Khi hai chưởng của Thù Ngũ Hoa sắp đánh vào lưng thầy tướng, "vút" một tiếng, thầy tướng giở tay trái lên, Thù Ngũ Hoa cũng chỉ kịp thấy đôi phương giở tay trái lên, cây gậy tre đã chĩa vào cổ họng y, Thù Ngũ Hoa sững người, đứng yên tại chỗ.

Thầy tướng thu gậy tre về, lại tiếp tục xem chỉ tay, hệt như chuyện lúc nãy chẳng liên quan gì đến mình.

Thù Ngũ Hoa chỉ ngẩn ra trong chốc lát, rồi y vẫn tiếp tục đẩy chưởng tới.

Lần này chưởng phong càng mạnh hơn, lớp khí màu tía cũng đậm hơn, lại còn có cả mùi tanh hôi.

Nhưng khi y vừa đẩy chưởng, thầy tướng đã trảm tay trái xuống, chộp lấy cây gậy dưới đất.

Thù Ngũ Hoa hạ chưởng xuống, đè vào bả vai thầy tướng.

Thầy tướng không hích vai, cây gậy tre quét ngang qua, trúng mắt cá chân Thù Ngũ Hoa, y té sấp xuống đất.

Biến cố ấy diễn ra nhanh đến khó hình dung, Thù Ngũ Hoa bật người dậy, thầy tướng đã điềm nhiên đặt cây gậy xuống, lại tiếp tục xem chỉ tay cho nhà sư, chẳng thèm nhìn đến y.

Thù Ngũ Hoa gầm lên.

Y ra tay lần thứ ba.

Mục tiêu lần này là cây gậy tre dưới đất.

Khi y sắp đè vào vào cây gậy, nhoáng một cái, cây gậy chia vào ấn đường của Thù Ngũ Hoa, chỉ cần đẩy mũi gậy về phía trước một phân sẽ thấy máu đổ ngay.

Thầy tướng chẳng hề ngẩn đầu lên.

Lúc này một người quát lớn, Văn Cửu Công thúc lừa xông tới.

Thầy tướng vẫn ngồi, tay trái cầm gậy tre chống địch, nhưng tư thế không đổi, toàn thân bất động, cả tia nhìn cũng chẳng đổi.

Văn Cửu Công đã biết thầy tướng này chẳng phải tay vừa, lão đang muốn dùng lừa phá vỡ trận thế của kẻ địch.

Con lừa lao thẳng vào thầy tướng.

Cây gậy tre của thầy tướng chọt từ ấn đường của Thù Ngũ Hoa thu nhanh về, quét ngược ra, chặn bước tiến của con lừa như một tấm sắt nặng ngàn cân.

Lúc này Văn Cửu Công đã ra tay.

Cây quải trượng của lão đã quét vào lưng thầy tướng.

Bảy con hoa xà cũng ngóc đầu thè lưỡi, mổ vào lưng thầy tướng.

Văn Phi kêu hoảng.

"Bốp" một tiếng, cây trượng của Văn Cửu Công như quét trúng bao da, mà lưng của lão như một thân cây quyết trúng bất ngờ khiến lão thấy khí huyết nhộn nhạo, mắt nổ đom đóm, té xoài xuống đất, bay ra ra đến hơn

mười thước, nhìn lại thì thấy bảy con rắn tuy cắn trúng đối phương, nhưng cứ nằm ngay đơ ra như dính phải lưu huỳnh.

Văn Cửu Công há hốc mồm, lão chẳng hiểu nổi tại sao mình đánh trúng đối phương mà lưng mình lại đau, đáng sợ hơn là thầy tướng vẫn ngồi yên, chăm chú bàn luận tướng số, chẳng hề ngừng nghỉ, tay trái vẫn cầm gậy chia vào mi tâm Thù Ngũ Hoa.

Thù Ngũ Hoa mặt mày tái mét, mồ hôi tuôn ra ướt đầm người.

Chỉ nghe Trương Hạnh Thủ thốt ra từng chữ:

- Các... hạ... là... Thần.. tướng...Lý... Bồ ...Y...

Chương sáu - Tâm ma

Thầy tướng cúi người cười nói:

- Tại hạ họ Lý, tiện hiệu là Bồ Y

Khi ông ta nói, lại đặt cây gậy tre về chỗ cũ, nhưng dù Thù Ngũ Hoa có mùi lá gan cũng chẳng dám làm càn nữa.

Trương Hạnh Thủ cũng chung hứng, thảm nhủ: Quả nhiên là hẩn, quả nhiên là hẩn. Rồi nghiêng răng, nói dứt khoát:

- Bồ Y thần tướng đã nhúng tay, chúng ta đi thôi.

Lý Bồ Y cười nói:

- Các vị đã chịu nể mặt mỏng, tích đức dày, Bồ Y cảm kích muôn phần.

Văn Cửu Công nén không được nói:

- Người ta nói Giang Nam Lý Bồ Y, đoán đâu trúng đó, linh nghiệm vô cùng, có bản lĩnh thông thiên, chả lẽ chính là các hạ...

Lý Bồ Y nghiêm mặt nói:

- Không có chuyện như thế. Cơ trời không thể lộ, việc đời vô hạn, điều ta biết chỉ có hạn, chẳng qua ta chỉ dựa vào Dịch Lý suy đoán, tìm may tránh rủi, tinh thần nhật nguyệt cũng có quy luật, ta cũng chỉ tìm ra quy luật trong vạn vật mà thôi, còn việc đoán mệnh cho người, biết số phận của người, thực ra trải nghiệm trong đời mỗi người đều do cá tính, hành vi, tư

tưởng, tâm trạng tạo ra, thất tình lục dục hiện ra mặt, hoặc in sâu vào lòng bàn tay, chỉ cần để ý quan sát sẽ không khó nhận ra... thật ra tại hạ chẳng có bản lĩnh gì hơn người.

Trương Hạnh Thủ thở dài:

- Đã có người, bọn ta đi thôi!

Y cung tay chào Lý Bố Y.

Lý Bố Y cũng cung tay đáp lễ. Lúc đó trong dân gian xem trọng lễ, nếu lễ không đúng, sẽ là khinh miệt, trên giang hồ, trong võ lâm còn xem trọng lễ hơn.

Khi Lý Bố Y đứng dậy cung tay, Văn Cửu Công, Thù Ngũ Hoa, Trương Hạnh Thủ cũng ra tay cùng lúc.

Văn Cửu Công đè cây gậy tre xuống.

Vô chi chưởng của Thù Ngũ Hoa vỗ về phía Văn phi.

Trương Hạnh Thủ xia nhanh hai tay sáng loáng tới Lý Bố Y.

Biến cố ấy diễn ra thật nhanh, trong lúc cả ba người đều tỏ vẻ ủ rũ, thế mà đột nhiên hợp kích, cả Cầu Tử đại sư mặt mũi râu rĩ cũng phải thất kinh.

Lý Bố Y vỗ bình một chưởng xuống bàn.

Cái bàn sụm xuống, cây gậy tre dưới đất bật lên, cây quả trượng của Văn Cửu Công bị hất lên không trung.

Cây gậy tre hệt như mũi tên lấp vào cung, bắn vèo về phía Thù Ngũ Hoa.

Thù Ngũ Hoa vội kìm người lại, bóp một tiếng, cây gậy quét vào ngực y, xé toạt áo trước ngực rồi bật ngược về tay Lý Bố Y.

Chỉ trong chớp mắt, đôi tay sáng loáng của Trương Hạnh Thủ đã đâm tới.

Lý Bố Y không né tránh, ông chỉ đâm thẳng cây gậy tre vào giữa hai tay Trương Hạnh Thủ. Trương Hạnh Thủ kêu rú lên, hai tay chấp lại, kẹp cây gậy tre.

Lý Bố Y mỉm cười đứng yên, chẳng tấn công nữa.

Lúc này Thù Ngũ Hoa và Văn Cửu Công xoay lại, chỉ thấy hai tay Trương Hạnh Thủ lấp lánh ánh kim quang đang kẹp cây gậy lại. Cả hai đều

ngại cây gậy của Lý Bố Y, nay thấy có Trương Hạnh Thủ kìm được thì càng muốn tấn công.

Chợt nghe Trương Hạnh Thủ quát:

- Dừng tay

Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa khựng người.

Chỉ thấy Trương Hạnh Thủ từ từ buông ta, Lý Bố Y cũng mỉm cười, rút cây gậy về.

- Đã nhường!

- Đi thôi!

Trương Hạnh Thủ quay đầu bỏ đi, Văn Cửu Công và Trương Hạnh Thủ càng không dám ở lại, cả ba chạy bảy tám con đường, đến một cánh đồng hoang vắng, Trương Hạnh Thủ mới dám ngừng lại, thở hồng hộc, cố nén cơn giận, nhưng trong mắt vẫn còn nét sợ hãi.

Văn Cửu Công kìm lừa lại, tức tối hỏi:

- Trương tam ca, người đã kẹp gậy lại, sao không để ta và Thù Ngũ Hoa xẻ hẳn ra 18 mảnh?

Trương Hạnh Thủ thờ dài, từ từ xòe tay ra.

Bàn tay y rõ ràng có dấu gậy cháy xém, chẳng khác gì hòn than in vào lòng bàn tay.

Thù Ngũ Hoa và Văn Cửu Công đều thất kinh.

Trương Hạnh Thủ nói:

- Nếu Lý Bố Y không không nương tay, đôi tay ta đã tàn phế rồi.

Văn Cửu Công sửng sốt:

- Hẳn... hẳn lợi hại đến thế sao?

Đôi tay của Hồng diện bạch tu Trương Hạnh Thủ được xếp vào 49 loại binh khí lợi hại trong võ lâm, cả Tam Dương chi hợp ngô công kha của Thần binh Lưu Mãnh cũng bị đôi tay này phá, thế mà giờ đây bị thương bởi một cây gậy tre nhỏ bé.

Trương Hạnh Thủ nói:

- Ba người chúng ta... không phải là đối thủ của hẳn!

Thù Ngũ Hoa nói:

- Nếu lão đại, lão nhị cùng chúng ta ra tay thì sao?

Trong năm đại diện của Thiên Dục cung, ngoài Trương Hạnh Thủ, Văn Cửu Công, Thù Ngũ Hoa, còn có u Dương Biên Phúc, Khuông Tuyệt Quân.

Trương Hạnh Thủ ngửa đầu lên trời nói:

- Có lẽ cũng không được... Trừ phi...

Văn Cửu Công sáng mắt lên:

- Trừ phi ông ta ra tay!

Thù Ngũ Hoa:

- Ông ta?

Trương Hạnh Thủ nói:

- Cao Vị Mạt, Cao lão tổ.

Thù Ngũ Hoa lạc giọng:

- Cao lão tổ?

Trương Hạnh Thủ quát:

- Ngoại hiệu của ông ta cho người gọi sao?

Thù Ngũ Hoa biến sắc, vội quỳ xuống dập đầu, thất thanh kêu lên:

- Xin lượng thứ, tiểu đệ lỡ lời, tội đáng chết, xin đừng trách.

Trương Hạnh Thủ nói:

- Được rồi, đứng dậy đi, may mà ông ta không nghe, nếu không dù người có 10 cái đầu cũng chết không đủ đâu.

Thù Ngũ Hoa nghe mà vẫn còn run.

Văn Cửu Công rụt rè nói:

- Lần này cung chủ mời ông ta xuất sơn, ngoài việc trừ khử năm người tham gia ứng chiến của bạch đạo, không biết còn dụng ý gì khác?

Trương Hạnh Thủ lạnh lạnh nói:

- Người nói thử xem?

Văn Cửu Công ấp úng:

- Với Tâm thần đại pháp của Cao lão tổ, muốn muốn giết mình chủ Bạch đạo Thẩm Tinh Nam dễ như bỡn, cần gì phải giết... những tên tép riu đó?

Trương Hạnh Thủ cười nhạt:

- Anh Tiêu Sát, Tống Văn Đăng, Khâu Đoạn Dao, Mạnh Thanh Lô, Tần Yến Hoành tự xưng là Bạch đạo Ngũ chỉ sơn, võ công không kém, nếu

bọn chúng còn sống, tỷ thí với chúng ta, chưa biết mèo nào thắng mìn nào, sao có thể gọi là tép riu. Thực ra nghe nói lần này Cao lão tổ nhận lời mời của cung chủ xuất sơn là đối phó với Thảm Tinh Nam, nhưng tổng đàn Bạch đạo phòng bị nghiêm ngặt, cao thủ rất nhiều, tấn công chẳng dễ. Hơn nữa Thảm Tinh Nam thiên cơ đa biến, giết hấn càng khó hơn, chỉ có cách giết năm tên chẳng biết trời cao đất dày, thì kế hoạch sẽ từng bước thành công.

Thù Ngũ Hoa và Văn Cửu Công đều không khỏi đồng thanh hỏi:

- Có nghĩa là sao?

Trương Hạnh Thủ nói:

- Thảm Tinh Nam và Đạo Bính hội thấy chưa ra trận mà đã mất tướng, chả lẽ rút lui rồi dâng hiến kim ấn cho chúng ta sao?

Thù Ngũ Hoa nói:

- Lẽ nào tên thất phu đó tốt bụng đến thế? Chắc chắn hấn sẽ tìm một đám người khác đứng ra ứng chiến

Trương Hạnh Thủ nói:

- Còn bao lâu nữa sẽ đến trận chiến kim ấn ở ngọn Phi Lai?

Thù Ngũ Hoa đáp:

- Không nhiều không ít, còn 29 ngày nữa.

Trương Hạnh Thủ nói:

- Đúng vậy, trận chiến kim ấn giữa hai đạo Hắc Bạch diễn ra vào ngày Trung thu hằng năm, nhân tuyển được xác định trước ngày Đoan ngo, nếu có thay đổi, phải được hai bên đồng ý.

Thù Ngũ Hoa như vỡ lẽ ra:

- Đúng vậy, đó là vì 11 năm trước, chúng ta không ngừng thay đổi nhân tuyển trước trận đấu, người của Đạo Bính hội không thể nào đoán được sách lược của chúng ta, cho nên đề nghị phải xác định nhân tuyển trước trận đấu ba tháng. Nay giờ cách trận chiến kim ấn không đầy một tháng, năm đấu thủ của Đạo Bính hội đã chết sạch cả, sĩ khí sút giảm, nhưng điều quan trọng nhất là phải tìm nhân tuyển mới.

Văn Cửu Công chột thấp giọng nói:

- Nếu Đạo Bính hội biết năm người kia do chúng ta giết, có thể sẽ...

Trương Hạnh Thủ cười:

- Có thể sẽ vu cho chúng ta âm thầm ra tay trước trận chiến phải không?

Văn Cửu Công nói:

- Chỉ sợ bọn chúng rêu rao với thiên hạ, chúng ra sẽ...

Trương Hạnh Thủ cười lớn:

- Người người của Hắc đạo toàn là kẻ ngốc sao? Dù Đao Bính hội, thâm tình nam không rêu rao, có ai trong thiên hạ không biết là chúng ta làm? Chỉ cần không có chứng cứ, Thâm Tình Nam cũng đành chịu thôi, đó gọi là ngậm bòn hòn làm ngọt, biết đấy nhưng chẳng nói ra được. Huống chi cung chủ anh minh cơ trí, đoán việc như thần. Ngài phái Cao lão tổ đi hành sự, Cao lão tổ chưa bao giờ gia nhập Thiên Dục cung. Dù có chứng cứ, vậy thì đã sao? Chỉ có thể nói Cao lão tổ có thù oán riêng tư với Thâm Tình Nam trước kia, nay giết thủ hạ của hắn trả thù. Huống chi...

Trương Hạnh Thủ lại cười cười nói:

- Hay nhất là Cao lão tổ giết người, chẳng ai biết nạn nhân chết như thế nào, chỉ biết vỡ tim mà chết...

Lần này Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa không khỏi cười khoái trá.

Trương Hạnh Thủ nói tiếp:

- Chủ yếu vẫn không phải những điều này. Đao Bính hội chỉ còn chưa đầy một tháng thay tướng, thay ngựa nửa đường, đâu có dễ thế, vun bồi người tài đâu phải chuyện một sớm một chiều. Hơn nữa nếu đổi tướng, phải được chúng ta phải khảo nghiệm.

Văn Cửu Công cười khì nói:

- Đúng vậy, đổi nhân tuyển quá thời hạn phải qua cửa ải của chúng ta mới có tư cách ứng chiến.

Trương Hạnh Thủ nói:

- Một người còn được, cái gọi qua ải chỉ là tượng trưng mà thôi, đẳng này đổi một lượt năm người.

Văn Cửu Công nói:

- Lần này hắn sẽ thất bại hoàn toàn...

Trương Hạnh Thủ nói:

- Xem thử Thâm Tình Nam còn nhờ đến ai được nữa

Nhưng Thù Ngũ Hoa tiu nghiu nói:

- Té ra năm người chúng ta chỉ là vai phụ, truy sát bọn tiểu tốt kia xong là hết chuyện, trận đấu thật sự không có phần của chúng ta...

Trương Hạnh Thủ nghiêm mặt nạt:

- Thù lão ngũ, ngươi đừng tưởng bỏ, Cao lão tổ thi triều Tâm thần đại pháp tiêu diệt bọn tổng văn đấng, tất cả mọi kẻ mục kích phải trừ cho bằng hết, đó là chuyện lớn. nếu để Đào Bính hội biết là Cao lão tổ ra tay, không chừng sẽ nghĩ cách đối phó... nếu ta đoán không sai, sau khi năm người chúng ta đến ngọn Phi Lai, cung chủ của chúng ta sẽ phát động tấn công, nước trọn võ lâm, chúng ta sẽ làm được nhiều việc lớn lắm đấy.

Thù Ngũ Hoa biến sắc nói:

- Thật không?

Chợt nghe có giọng nói vang vọng trong không trung:

- Trương lão tam, ngươi bàn luận chuyện bản cung ở đây, nếu để người ngoài nghe, không sợ lãng trì xử tử sao?

Trương Hạnh Thủ vừa nghe sắc mặt đã thay đổi.

Khi nói, y đã ngầm để ý xung quanh, chẳng hề có phát hiện gì, thế mà giờ đây lại nghe có tiếng nói truyền đến, nhưng y biết kẻ ấy là ai.

Trương Hạnh Thủ vái dài nói:

- Tiểu đệ tội đáng muôn chết.

Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa cũng vội vàng vái dài, chỉ nghe người ấy hừ lạnh một tiếng, lão xuất hiện như một mảng khói đen, lững lờ nhẹ nhàng trôi giữa không trung, tấm áo bào đen bao bọc toàn thân, dài đến tận gót, nhưng hai tay để trần. Đó là một lão già tóc bạc phơ, gầy gò khô quắt, hai gò má nhô cao, mắt lộ thanh quang, miệng to như chậu máu, răng nhe trắng ớn, điều kì dị hơn nữa là trên bả vai lão có cắm chín cây huyết xoa đang cháy âm ỉ, năm cái đầu lâu khô ngoạm vào cánh tay phải, chỉ nhìn thôi cũng đủ run. Lão gằn giọng nói:

- Lão tam, ngươi quá sơ ý đấy.

Trương Hạnh Thủ không dám đòi co. chỉ nói:

- Tiểu đệ tội đáng muôn chết, mong lão đại ban dạy.

Người ấy hừ lạnh nói:

- Khi giết Tống Văn Đăng, Cao lão tổ sơ ý hiện pháp thân, phát giết cho bằng hết bọn người đã nhìn thấy ông ta, ba người các người được phái đi giết bọn nhãi Phi Ngư sơn trang, ta và lão nhị đã giết 123 người mục kích, còn các người chỉ chẳng chế phục được bọn nhãi đó, làm sao quay về ăn nói với cung chủ?

Thù Ngũ Hoa buộc miệng nói:

- Thật ra bọn chúng mọc cánh cũng khó thoát, nhưng được...

Kẻ ấy thè chiếc lưỡi dài đỏ ối, liếm bờ môi đen đúa nức nẻ, nói:

- Có phải Lý Bố Y xen vào không?

Luồng thanh quang trong mắt lão nhất nháy như ma troi, lão gằn từng chữ:

- Nếu thế, chẳng trách các người không địch nổi y, cao lão tổ cũng biết rồi, chúng ta về phân đàn trước.

Trương Hạnh Thủ hỏi:

- Lão nhị đâu?

Kẻ ấy cười hì một tiếng:

- Mụ ta đó à? Có nhiệm vụ quan trọng hơn rồi. Người không cần lo. Chúng ta đi thôi!

Người ấy lại bóc mình lên như một con dơi, đảo gấp xung quanh một vòng rồi lướt vù về phía tây, lúc này bọn Trương Hạnh Thủ mới thi triển khinh công đuổi theo.

Họ vừa bỏ đi, đằng sau bức tường đồ nát có ba người đứng đĩnh bước ra.

Té ra ba người này vẫn ẩn nấp ở đây, khi bọn Trương Hạnh Thủ bỏ đi mới hiện thân.

Người rìa trái có đôi mắt đa tình, râu dài năm chòm bay phất phơ trong gió, đó là Lý Bố Y, ông ta đỡ một người ngẩng đầu lên, người đó chính là Phó Văn Phi.

Còn người kia là Cầu Tử đại sư mặt mũi lúc nào cũng râu rĩ.

Chương bảy - Biên phúc

Lý Bô Y thong thả đứng dậy, từ tốn nói với Văn Phi:

- Người đã nghe thấy rồi chứ?

Văn Phi quát mắt, nhíu mày nói:

- Bọn chúng thật bỉ ổi!

Lý Bô Y mỉm cười, Cầu Tử đại sư ngáp một tiếng rõ to:

- Các người chơi trò quan binh bắt giặc, bọn ngựa bắt ve cũng đủ rồi, lão nạp đi đây.

Lý Bô Y cười hỏi:

- Đi đâu?

- Vá tường!

- Vá xong sẽ đi đi đâu?

- Vá xong thì đi cầu tử!

Lý Bô Y cười nói:

- Đại sư vừa làm một việc tốt, e rằng cầu tử càng khó hơn!

Cầu Tử đại sư càng thêm khổ não, hai chân mày nhíu lại, lầm bầm:

- Ta mắc lừa rồi, ta mắc lừa rồi!

Rồi chấp tay, niệm Phật hiệu, quay đầu lúi thủi bỏ đi.

Phó Văn Phi kêu lớn:

- Đại sư, đại sư!

Cầu Tử vẫn không ngừng bước.

Lý Bô Y mỉm cười đặt tay lên bờ vai rắn chắc của Văn Phi:

- Người gọi đại sư làm gì?

Văn Phi vội nói:

- Văn bối chưa cảm tạ ơn cứu mạng của ông ta.

- Nếu biết ơn, nhớ trong lòng là được rồi, nói chi lời khách sáo.

Văn Phi ngẫm nghĩ, nói:

- Tiền bối cũng cứu văn bối, vậy văn bối không cảm tạ tiền bối nữa.

- Ta muốn người như thế

- Quái nhân chao liệng trên không trung như màn khói xám là ai? Hình như thân phận còn cao hơn ba tên hung thần kia.

- Biên phúc!

- Biên phúc?

- Hắn là u Dương Biên Phúc, là kẻ đứng đầu trong năm đại diện của Thiên Dục cung trong trận chiến kim ẩn.

Văn Phi kinh ngạc kêu:

- Té ra là hắn, vậy Cao lão tổ mà hắn nhắc đến...

Sắc mặt Lý Bố Y chợt trở nên nặng nề:

- Cao lão tổ cái gì, hắn là Tâm Ma Cao Vị Mạt. người này rút lui khỏi võ lâm đã nhiều năm, lần đội mồ sống dậy là đối phó với lệnh sư. Ta dắt người đến đây nghe chuyện này là muốn người về báo lại với lệnh sư. Tâm Ma đại pháp chẳng phải chuyện đùa, phải cẩn thận mới được.

Văn Phi nghĩ ngợi rồi tiếp lời:

- Tiến bối võ công cao cường, sao không trừ Tâm Ma, tạo phước cho võ lâm.

Lý Bố Y thở dài:

- Ta cũng có nỗi khổ. Ta tự tính ra, khoảng thời gian này nên bớt dây vào chuyện gió tanh mưa máu, thù sát lẫn nhau, ta còn có nhiệm vụ gian nan khác, ta thực lòng không muốn xen vào chuyện phân tranh trên giang hồ, vả lại mấy ngày nay khí sắc ta rất xấu, e rằng chẳng tự lo nổi thân, huống chi ta cũng chẳng muốn biết chuyện hai đạo hắc bạch...

Ông ta vỗ vai Văn Phi nói:

- Tuy võ công người kém cõi nhưng được cái gan dạ, vì cứu đồng môn mà dám chặn tam đại sát tinh, bởi vậy ta mới giúp người. Người đã được Cầu Tử đại sư đẩy chất độc của Vô chỉ chưởng. Khi về Phi Ngự sơn trang, cứ việc kể hết mọi chuyện đã thấy, với tài trí của lệnh sư, chắc chắn sẽ nghĩ ra cách đối phó, nhưng người phải hứa không được nhắc đến ta.

- Tại sao?

Lý Bố Y lộ vẻ buồn rầu, nhưng lập tức cười khi:

- Đừng nhắc tên ta thì hơn!

Văn Phi nghĩ ngợi, rồi chợt quỳ sụp xuống:

- Văn bối được tiên sinh tương cứu mới giữ được mạng, tiên sinh bảo văn bối không tiết lộ, văn bối đương nhiên nghe theo.. có điều nếu ân sư hỏi

tới, vẫn bói cũng không dám nói dối, vẫn bói...vẫn bói...

Lý Bồ Y từ tốn đỡ chàng dậy:

- Ta cũng không bảo người nói dối. Có điều... đừng nhắc đến ta thì hơn, chuyện này... chuyện này người chẳng hiểu đâu.

Thấy Văn Phi ngơ ngác, thì cười rằng:

- Tên tiểu tử nhà người, thế này nhé, ai hỏi tới, có thể không nói thì khỏi nói, nébuộc lòng phải nói, cũng không cần nói dối, có điều đừng nhắc tới tên ta là được rồi. Dẫu sao... ta cũng không cho người biết tên ta, họ hỏi tới, người cứ bảo là không nghe nói.

Văn Phi ngẫm nghĩ, thấy cũng có thể tính là không dối gạt ân sư, mới đứng lên, Lý Bồ Y vỗ vai chàng, cười rằng:

- Người có kỳ tướng, xương trán gồ ghề, sau này sẽ gặp nhiều quý nhân, có điều khí sắc... đầu chân mày có mảng mây đen, đó là chân mày thuộc cung Huynh Đệ, chỉ e huynh đệ thay lòng đổi dạ, dễ bị hãm hại, phải cẩn thận đấy...

Rồi ông ta mở ngón út trên bàn tay phải của Văn Phi, xem kỹ càng, kêu ồ một tiếng, nói:

- Đốt thứ ba trên ngón út của người có bảy tám đường chỉ hình mũi tên đột phá, đường chỉ hình mũi tên tượng trưng cho kẻ tiểu nhân, người thường chỉ có một hai, còn người có đến bảy tám, không thể nói là không nhiều, nên biết rằng, không nên có lòng hại người, không nên thiếu lòng phòng người...

Rồi lại xem tiếp tiếp ngón trỏ của chàng, nở nụ cười nói;

- Cung Đoài trên ngón trỏ của người cao ráo hồng hào, có đường chỉ xéo đâm tới đốt thứ ba, có quý nhân trợ giúp, tuy tiểu nhân hãm hại nhưng cũng có quý nhân hoá giải, còn may, còn may...

Văn Phi nghe thế, nhìn bàn tay mình nửa tin nửa ngờ, thâm nhủ: “ Việc tương lai của tôi, tôi còn không hay, lẽ nào ông nhìn bàn tay tôi là đã biết tất tần tật?” Lý Bồ Y nhìn chàng, phẩy tay cười nói:

- Trên đời này, rất nhiều chuyện đều có quy luật vô hình, cũng như một năm có bốn mùa, lúc nào sáng mấy giờ tối, lúc nào nắng lúc nào mưa đều có thể tính ra. Đời người cũng có mệnh lý, khi còn trẻ có thể không tin, đến

khi lớn tuổi, trải nghiệm nhiều rồi, sẽ tin vào những chuyện này, lại thành mê tín. Người đi đi... nếu có duyên sẽ gặp lại.

Văn Phi nghe ông ta nói trúng tim đen, mặt đỏ bừng, lạ nghe ông bảo mình đi, trong lòng quuyến luyến, chột thốt lên:

- Tiền bối...

Lý Bố Y phát tay:

- Đi đi. Thiên Dục cung sẽ tấn công đao binh hội, lệnh sư biết tin này sớm sẽ sớm ngày triệu tập đồng minh chuẩn bị đối phó, chuyện này không thể muộn, đi đi!

Vừa nói vừa đẩy mạnh, Văn Phi văng ra xa cả trượng. Chàng tìm người lại, quỳ xuống dập đầu về phía Lý Bố Y rồi xoay người chạy đi.

Lý Bố Y đưa mắt dõi theo, vuốt râu cười:

- Tên tiểu tử này.

Chợt ông ta nhớ mình vẫn chưa lớn tuổi lắm, chỉ là không nhiệt tình bừng bừng như Văn Phi, không khỏi cảm than, trong lòng có chút bùi ngùi.

Ông xoa nhẹ lồng ngực, cười khỏ.

Ngay lúc này, ông ta chợt nghe thấy một âm thanh rất nhỏ hết như một hồn ma lướt trên ngọn cỏ đến gần mình.

Lý Bố Y châu mày nghiêng tai lắng nghe.

m thanh nhỏ lúc này như một con dơi xếp cánh, treo mình trên ngọn cây.

Lý Bố Y nằm phục xuống, dán tai sát đất lắng nghe.

Chợt một tiếng bộp vang lên.

Lý Bố Y lập tức bật người dậy nhưng đã không kịp nữa.

Khi âm thanh lần thứ nhất vang lên, Lý Bố Y kịp nhận ra đó là nhịp tim mình, khi ông ta sắp bật dậy, lồng ngực ông đã như dán xuống đất, tiếng bình thứ hai đã nổi lên.

Mặt đất như có lực hút, hút lồng ngực của Lý Bố Y, ông kêu lớn một tiếng, hai tay đẩy xuống, nhưng có cảm giác lồng ngực cứ như bị hoà vào lòng đất, nếu cứ cố bật lên sẽ lồng ngực vỡ toang ra, mà dưới lòng đất như có âm thanh âm u vô tận cuốn lấy nhịp tim đang loạn lên của ông.

Lý Bô Y cố định tâm, tụ nội lực, vận công chống đỡ, nhưng ông càng làm thế, nhịp tim càng nhanh, tim đập càng mạnh, cho tới khi buồng tim ông cứ bị nện thình thình như mặt trống. ông không chống trả được nữa, tim ông đập càng gấp hơn.

Cứ đập mãi như thế có nước chết thôi.

Lý Bô Y gào lên:

- Tâm Ma, ngươi ở đây...

Ông ta chỉ gào mấy tiếng mà tim đã đập 60-70 nhịp, nếu là người khác đã tiêu từng từ lâu rồi.

Mặt Lý Bô Y sưng lên đến tím tái, ông gầm lên:

- Ra đây!

Ông gầm lên được hai chữ này, tim ông đã nhảy gần hai trăm nhịp, hết như có người tung cước liên tục vào lòng ngực ông.

Cứ thế này sẽ chết mất! Lý Bô Y đột nhiên quát lớn một tiếng.

Cây gậy tre trong tay phải đâm phập xuống đất.

Dưới lòng đất kêu “hự” một tiếng, Lý Bô Y vồ chưởng trái, bật người bay ngược lên, tay phải rút soạt cây gậy tre lên, một vòi máu từ lòng đất phọt ra hơn ba thước.

Lý Bô Y lộn người trên không trung, hạ xuống đứng cạnh một gốc cây, rồi mệch nhọc dựa vào.

Sắc mặt Lý Bô Y tái nhợt, ông lão đảo gương dậy, máu tươi từ khoe miệng nhỏ xuống ượng cả vạt áo.

Mặt đất nổ tung, cát bụi mù mịt, một người ngồi bật dậy.

Cao, ốm, mắt lồi, sắc mặt vàng như sáp, trên má có nốt ruồi, tro khắc, lão ngồi bật dậy, trên vai trái máu tuôn như suối, nhưng mặt lão chẳng hề có nét đau đớn, hết như một cái thùng gỗ bị chọc thủng, nước tuôn ra.

Lý Bô Y thở hổn hển nói:

- Là ngươi!

- Là ta!

Lý Bô Y đưa mắt nhìn chiếc gậy dính máu:

- Đã 11 năm rồi!

- 11 năm 5 tháng 8 ngày!

Lý Bồ Y cười mỉu:

- Người đã luyện xong Tâm Ma đại pháp!
- Không ngờ cũng không giết được người.

Đột nhiên nét mặt hắn thay đổi:

- Ta nhất định phải giết người.

Nét mặt của lão không phải vui, buồn, giận, hờn mà là thớ thịt trên mặt giãn giật như biển nổi sóng dữ, nốt ruồi trên má khiến khuôn mặt của lão như có thêm một con người.

Ngay lúc này, tiếng áo quần lướt loạt soạt trong gió, trên đầu Lý Bồ Y có một áng mây đen.

Đó không phải một áng mây đen, mà là một con dơi.

Một con người hệt như con dơi.

Người này đột nhiên lướt tới. Hắn chính là người khiến Lý Bồ Y phải kê tai xuống đất lắng nghe: u Dương Biên Phúc.

Y đột nhiên lướt tới đỉnh đầu Lý Bồ Y, cửu bính huyết thoa bên hông trái tung xổ xuống.

Lý Bồ Y đảo người, tránh huyết thoa, nhưng huyết thoa lượn trở lại như ma trời.

Lý Bồ Y hốt một bó cỏ dại, múa tít một hồi, chín cái phi thoa cắm phập phật vào bó cỏ, rồi cháy bùng lên.

Ly Bồ Y lướt người đi như một con bạch uyên, áng mây đen mau chóng đuổi theo, năm cái đầu lâu khô to như chén trá chia là năm hướng tấn công vào hai tay, hai chân và mệnh môn của Lý Bồ Y.

Lý Bồ Y hét to một tiếng, năm cái đầu lâu khô đã cắn trúng ông.

u Dương Biên Phúc reo lên, bởi vì y biết, nếu bị Ngũ quỷ âm hồn do y luyện thành cắn trúng dù có Đại La thần tiên cũng hóa thành một cục máu bầm.

Khi y đang reo lên, phập một tiếng, y chợt thấy sau lưng lạnh ngắt, trước ngực lộ ra đầu gậy nhọn hoắc. Y sững người, kêu rú lên, chỉ thấy năm cái đầu lâu, mỗi cái cắn một ống tay áo, vạt áo dưới, một cái cắn cổ áo. Đó là chiếc áo trông không.

Còn người, thì đứng sau lưng y.

Vả lại còn giết chết y.

u Dương Biên Phúc nghĩ đến, tiếng reo mừng hoá thành tiếng kêu bi thảm, y cố xoay người lại, chiếc gậy rút soạt khỏi người y, sau lưng y không một bóng người.

u Dương Biên Phúc chưa kêu hết tiếng đã đổ ập người xuống.

Năm chiếc đầu lâu không còn ai điều khiển, rơi xuống đất vỡ tan tành.

Lý bố y đã giết âudương biên phúc,

Nhưng tiếng gào cuối cùng của y đã lọt vào tai Lý Bố Y.

Tiếng gào ấy chấn động tâm hồn ông ta.

Lý Bố Y biết đó không phải là tiếng gào thảm thiết của u Dương Biên Phúc mà là Tâm Ma đã mượn tiếng gào của u Dương Biên Phúc mà thi triển Tâm Ma đại pháp.

Ông đã bị thương.

Ông đã bị Cao Vị Mạt ám toán trước.

Nhưng đồng thời ông cũng đã thương Cao Vị Mạt.

Có điều ông chưa kịp lấy sức, u Dương Biên Phúc đã tấn công ông.

Ông giết u Dương Biên Phúc.

Nhưng không thể nào ngăn chặn Cao Vị Mạt rat ay.

Tiếng rú thảm thiết lọt vào tai ông khiêng tâm hồn ông chấn động.

Cao Vị Mạt há mồm, từ hai hàm răng đều tằm tấp, từng tràng tiếng sáo chói tai vang lên như sóng dồi.

Trái tim Lý Bố Y như bị con sóng cao ngàn trượng đẩy lên đỉnh núi rồi rơi tòm xuống vực sâu, lơ lửng ở nơi trên không tới trời dưới không tới đất, tựa như sắp vỡ tung.

Lý Bố Y toan vận công chống trả nhưng không kìm nổi nhịp tim đang đập liên hồi như sắp vỡ ra.

Giữa lúc sinh tử, ông đột nhiên bỏ ý định kháng cự.

Ông bất ngờ khẽ rên lên:

- Cao Vị Mạt!

Tâm Ma chung hứng, . Lý Bố Y chột gằm lên như trời long đất lở:

- Cao Vị Mạt!

Tâm Ma trọn trùng mắt, toàn thân chấn động, kìm không được, rên lên:

- Ta...

Chữ “ta” vừa ra khỏi cửa miệng, Cao Vị Mạt và Lý Bồ Y đều phun máu tươi thành vòi, ngồi bệch xuống đất. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lý Bồ Y dùng công phu Su tử hồng của Phật môn phá Tâm Ma đại pháp, cả hai đều bị thương.

Phen này cả hai bị thương chẳng nhẹ.

Lồng ngực Cao Vị Mạt như bị cắn xé, đau đến tận tì vị, Lý Bồ Y hai lần bị thương, đau như có ai banh lồng ngực mình ra.

Cả hai người ngồi bệch xuống, không ai lên tiếng, mặt đều tái nhợt.

Ai hồi phục trước sẽ giết chết đối phương.

Ngay lúc này, từ ba hướng đông, tây, bắc, lại có tiếng áo quần phát phới trong gió.

Lý Bồ Y chợt hít một hơi, đứng phắt dậy, lao về hướng nam như một con nhạn trắng.

Bởi vì ông biết những kẻ đang tới là ai.

Ông dắt Văn Phi bám theo bọn trương hạnh thủ tới đây, biết được bí mật của Thiên Dục cung. Nhưngt bọn ngựa bắt ve, se sẻ phía sau, Tâm Ma Cao Vị Mạt ám toán ông, sau đó u Dương Biên Phúc quay ngược lại tiếp tay Tâm Ma.

u Dương Biên Phúc đã chết, ông chẳng ngại Cao Vị Mạt, những kẻ đang tới là bọn ba người trương hạnh thủ.

Lý Bồ Y đương nhiên không sợ họ.

Nhưng ông đã bị thương nặng, muốn giết 3 người này đã khó, nếu Tâm Ma thừa cơ hội tấn công. Lúc đó khó càng thêm khó. Lý Bồ Y không còn chọn lựa nào khác.

Thoát khỏi nơi này rồi tính tiếp. khi phóng người đi, ông còn tự trào: “thì ra khí sắc của mình u ám lạ thường, khó tránh bị thương, điềm báo là kiếp nạn này.. ”

Khi Lý Bồ Y lướt lên, Tâm Ma cũng phóng dậy, nhưng chỉ nửa đường đã ôm ngực quy xuống.

Lão đau đớn đến từng sợi dây thần kinh nhưng khuôn mặt vẫn trơ khác, lão ôm ngực lẩm bẩm:

- Mười một năm rồi, thế mà võ công của hắn...

Lúc này mặt trời đã lặn về tây, chim chóc trên đường về chón ngủ.

Chương tám - Thu hồ thê

Phó Văn Phi không hề biết rằng, sau khi chàng ra đi, ở nơi vườn hoang lại xảy ra nhiều chuyện như thế.

Nếu biết, có chết chàng cũng chẳng đi.

Thật ra nếu chàng biết, kết quả của việc có chết cũng không đi cũng là chết.

Văn Phi chạy, chạy vất giò lên cỏ, chàng phải về Phi Ngư sơn trang cho sư phụ biết những chuyện đã xảy ra.

Thiên Dục cung thật bí ối, sư phụ và các sư thúc sư bá trong đạo binh sẽ có cách phá gian kế của chúng.

Phi Ngư sơn trang có 36 cửa ải, người thường không xông vào được, cao thủ cũng không xông vào được, dù có thiên quân vạn mã cũng chẳng làm gì nổi.

Cho nên Phi Ngư sơn trang được thành lập 170 năm mà chưa hề thất thủ.

Bên ngoài Phi Ngư sơn trang là một thôn trang trên núi có địa hình hiểm trở như phong cảnh hữu tình, tên gọi là Lạc Thần lĩnh.

Phó Văn Phi gặp một người ở Lạc Thần lĩnh.

Một người mà chàng nằm mơ cũng chẳng ngờ sẽ gặp ở đây.

Chàng gặp Thu Hồ phu nhân.

Thu Hồ thê là một mỹ nữ thời cổ, theo “Liệt Nữ truyện” ghi chép:

“Thu Hồ, người nước Lỗ lấy vợ năm ngày thì đến nước trần, năm năm sau quay về Lỗ. Trên đường đi, gặp cô gái hái dâu xinh đẹp, xuống xe buông lời chòng ghẹo: “ Làm ruộng chẳng may gặp thất mùa, hái dâu không bằng thấy quốc khanh. Nay ta có vàng, nguyện cùng nên duyên”. Chỉ mấy câu ngắn ngủi, nửa thật nửa đùa, vừa khoe khoang địa vị vừa lấy của

cải dụ dỗ. Ấy thế mà cô gái hái dâu từ chối: “ Hái dâu làm đồng để phụng dưỡng song thân. Không dám trèo cao. ” Thu Hồ đành bỏ đi. Thu Hồ về nhà, sai người gọi vợ ra, nào người đó chính là cô gái hái dâu. Thu Hồ ngạc nhiên, mừng rỡ, nhưn người vợ xấu hổ vì hành vi của chồng nên đi về phía động, đâm dầu xuống sông tự sát. ” Đó là câu chuyện “Thu Hồ hí thiếp” trong lịch sử.

Người thời Nguyên Thạch Quân Bảo dựa vào câu chuyện này biên soạn vở tạp kịch “ Lỗ đại phu Thu Hồ hí thê”.

Đây là vở tuồng hôm nay họ xem.

Sau đó xảy ra vụ ám sát.

Sau khi Tống Văn Đãng bị giết, người trong rạp hát chạy tứ tán, sau đó giáng hồng, văn đường, văn cung và Văn Phi bị truy sát. Văn Cung chết tại trận, Văn Phi yểm hộ Giáng Hồng và Văn Đường chạy trốn.

Nếu không có Lý Bố Y ra tay, Văn Phi đã mất mạng.

Nhưng chàng gặp Thu Hồ thê ở trước căn nhà hoang trên trên Lạc Thần lĩnh.

Thu Hồ thê đương nhiên là tiểu nương tử trên sân khấu.

Nàng tiểu nương tử hát, múa đều nhất tuyệt, dáng vẻ yếu điệu, đôi mắt phượng long lanh làm bao tao nhân mặc khách điêu đứng.

Thu Hồ thê chưa tẩy trang, vẫn còn mặc bộ áo đen trên sân khấu, khuôn mặt ửng hồng nhưng xem ra nàng đang hốt hoảng.

Bởi vì nàng bị truy sát.

Kẻ truy sát nàng là một hán tử mặt sắt đen xì, toát lên vẻ tàn nhẫn lạnh lùng, trước trán của y có cắm năm cây ngân châm dài khoảng hai tấc, trông như mọc từ trán ra.

Hán tử mặt đen dùng một cây đại đao có khắc hình đầu lâu đầu lâu rất sống động.

Hai ống tay áo của tiểu nương tử múa tít tựa như thanh long uốn lượn, lại như bạch xà phun nọc, xem ra võ công của nàng không tệ.

Soạt một tiếng, ống tay phải của tiểu nương tử bị xé toạt, lộ ra cánh tay ngọc ngà.

Văn Phi thấy thế, không kìm được, quát to:

- Ngừng tay!

Hán tử mặt đen chẳng những không ngừng tay mà còn chém tiếp một đao, tiểu nương tử cũng né thật nhanh nhưng đao phong đã quét trúng búi tóc, mái tóc đổ ra rồi bời.

Vãn Phi trầm eo tựa mã, quát lớn:

- Xem chiêu!

Rồi đâm tới một quyền.

Hán tử rút đao về, chém ngược về phía Vãn Phi.

Vãn Phi thu quyền, hộ bên trái của mình.

Vừa mới giao thủ, cả hai đều biết gặp phải đối thủ đáng gờm.

Vãn Phi quát lớn:

- Hảo hán, giữa ban ngày ban mặt, có sao động đao động thương với thiếu nữ yếu đuối?

- Việc quái gì đến ngươi?
- Ngươi giết người vô cớ tức là đã liên quan tới ta!
- Ngươi còn nhiều chuyện, ta giết luôn cả ngươi.

Tiểu nương tử vội lên tiếng:

- Hiệp sĩ, bọn người này điên cuồng hung ác, chúng tôi đang hát, bọn chúng xông lên chém giết, sư huynh đệ của tiểu nữ đều chết dưới đao của hắn....

Vãn Phi vừa nghe đã biết rõ, nổi giận đùng đùng.

Hán tử mặt đen này là người của Thiên Dục cung, vì Tâm Ma giết Vãn Đăng, lộ hành tung nên chúng bắt tâm giết hết tất cả những người đã chứng kiến.

... Nghe tiểu nương tử nói thế, chàng cũng không biết có bao nhiêu người bị giết oan, có thể nói sư huynh đệ chàng đã liên lụy họ.

Người làm nghề này thường thủ vài miếng phòng thân, xem ra thường ngày tiểu nương tử tập tành siêng năng nên có thể cầm cự đến giờ này.

Nghĩ đến đây, Vãn Phi chợt thấy hổ thẹn vì mình liên lụy đến người khác, chàng quyết định phải liều thân bảo vệ cho tiểu nương tử này.

Hán tử mặt đen vung đao, gầm lên:

- Tránh ra...

Nếu võ công Vãn Phi chẳng vừa, hắn đã chém bay đầu chàng rồi.

Vãn Phi tức khí quát:

- Ngươi mới tránh ra!

Hán tử mặt đen thét:

- Ngươi có tránh ra hay không?

Vãn Phi trừng mắt:

- Bọn người Thiên Dục cung các ngươi làm toàn chuyện ác, giết người vô số, hôm nay bổn thiếu gia quyết hàng ma diệt yêu, không cho ngươi ngang ngược...

hán tử mặt đen nổi quạu:

- Hành vi của bọn ta việc quái gì đến ngươi!

Vãn Phi thét:

- Liên quan rắm thối của ta!

Hán tử mặt đen găm lên bỏ xuống một đao.

Vãn Phi triển khai Ngũ dục long môn bộ pháp né tránh, dùng Du ngư quyền pháp ứng địch.

Võ công của trang chủ Thẩm Tinh Nam nội ngoại kiêm tu, nổi danh thiên hạ nhờ kim cung và ngân tiễn. Không những thế ông còn phát dương quang đại nhiều môn võ công của bốn môn như Phi Ngư kiếm pháp, Du ngư quyền pháp, Ngũ dục long môn bộ pháp và Trầm ngư đao pháp...

Vãn Đăng giỏi nhất trong bốn đệ tử nên được luyện kim cung ngân tiễn.

Ngũ dục long môn bộ pháp tức là bộ pháp di chuyển theo lối cá bơi, đệ tử Phi Ngư sơn trang đều phải tập

Vãn Đăng giỏi nhất trong số bốn sư huynh đệ nên được kim cung ngân tiễn.

Ngũ dục long môn bộ pháp là loại bộ pháp cơ bản mà đệ tử Phi Ngư sơn trang phải tập, Vãn Phi chủ yếu tập Du ngư quyền pháp và Trầm ngư đao pháp.

Lúc này chàng không có đao nên chỉ dùng Du ngư quyền pháp.

Du ngư quyền pháp cơ mẫn đa biến, thần tốc quỷ dị, khi xuất chiêu như linh dương treo sừng, chẳng có dấu vết, Vãn Phi chỉ tinh thông vài phần nhưng người bình thường trong võ lâm đã khó chống đỡ.

Nhưng hán tử mặt đen cũng chẳng phải tay vừa.

Quyền của Vãn Phi đến đâu, đao của hắn chém tới đó. Vãn Phi lách người đến đâu đao của hắn đuổi theo sát phía sau.

Vãn Phi và hán tử mặt đen đánh nhau một trận, hán tử mặt đen chợt nghiêng răng hỏi:

- Người là người thế nào với Phi Ngư sơn trang?

Vãn Phi vỗ ngực:

- Trong năm đệ tử của Phi Ngư sơn trang, ta xếp thứ năm!

- Hán tử mặt đen ngửa mặt cười lớn.

Vãn Phi quắc mắt hỏi lại:

- Người là ai?

Kim đao ngân châm trên trán hán tử mặt đen ánh lên tia sáng kì dị dưới ánh nắng:

- Thiên Dục cung Phục Hổ đường đàn chủ Câu Kì Phong!

Rồi gã cười ha hả:

- Giết đệ tử của Thâm Tinh Nam cũng là công lớn, hôm nay đúng là nhất cử lưỡng đắc.

Văn Phi cười nhạt nói:

- Ngươi thử xem! Rồi chàng vung quyền đánh tới, đột nhiên ba mũi ngân châm trên trán hán tử mặt đen phóng ra loang loáng.

Văn Phi không ngờ cây ngân châm trên trán của gã bay vèo ra, chàng vội vung hai quyền đánh rơi hai cây, còn một cây phóng vút vào ngực chàng.

Ngay lúc này, soạt một tiếng, một cây trâm ngọc bay tới kịp thời đánh rơi cây ngâm châm.

Người phóng trâm ngọc cứu nguy cho Văn Phi chính là tiểu nương tử.

Nhân lúc hán tử mặt đen tưởng ngân châm đã trúng vào mình đối phương, Văn Phi lăn mình tới, tung một quyền vào bụng gã.

Câu Kì Phong oằn người xuống như một con tôm, Văn Phi bồi thêm mấy quyền nữa.

Chợt hai cây ngân châm từ trên trán của Câu Kì Phong phóng vèo ra.

Văn Phi biết món ám khí này rất lợi hại nên không dám tiếp, vội vàng lột áo quét hai cây ngân châm văng ra ngoài.

Câu Kì Phong gầm lên, bắn tiếp một cây ngân châm!

Văn Phi biết mình không tiếp được loại ám khí độc địa này nên lăn người tránh ra, một tay ôm eo tiểu nương tử, phóng người qua tường.

Câu Kì Phong bị trúng bảy tám quyền, chưa hết đau, Văn Phi đã cắp tiểu nương tử phóng vào trong mát, gã cũng phóng tót lên bờ tường, từ trên nhìn xuống thấy một đống cỏ lớn. Câu Kì Phong cười nhạt, gã không nhảy xuống, ánh hàn quang trên trán lóe lên, hai mũi ngân châm phóng vút vào đống cỏ.

Nhưng cũng chẳng có động tĩnh gì.

Ngay lúc này trong căn nhà hoang chợt vọng ra tiếng soạt.

Hai lỗ tai Câu Kì Phong không hỏi nhếch nhẹ một cái, gã bóc người lướt vào nhà như con quái điều.

Bóng người gã vừa lẩn vào trong, nơi đồng cỏ có hai người hiện ra, đó là Văn Phi và tiểu nương tử.

Nhờ tiểu nương tử gạt được cây ngân châm, Văn Phi mới tấn công được Câu Kỳ Phong, nhưng võ công của Câu Kỳ Phong cao hơn Văn Phi nhiều nhiều lần, nên nhân lúc Câu Kỳ Phong trúng đòn đau, chàng và tiểu nương tử phóng vào trong.

Câu Kỳ Phong cũng phản ứng nhanh nhạy, nhưng khi Văn Phi lẩn vào đồng cỏ cũng kịp thời ném một viên sỏi vào cửa sổ nhà hoang.

Khi Câu Kỳ Phong tính phóng ngân châm vào đồng cỏ, viên sỏi của Văn Phi đã rơi xuống nền nhà khiến gã tưởng trong nhà có người, nên lập tức phóng vào.

Còn Văn Phi và tiểu nương tử cũng lập tức vượt tường ra ngoài.

Cây ngân châm cắm vào mái tóc tiểu nương tử, xuyên qua áo ngực Văn Phi khiến cả hai toát mồ hôi lạnh.

Những ám khí loại này thườngtâm độc, thấy máu phong hầu, hễ trúng là chết.

Đó chỉ là chuyện trong chớp mắt, Văn Phi và tiểu nương tử vừa vượt tường ra ngoài đã nghe bên trong vang lên tiếng rú thê thảm ghê rợn.

Câu Kỳ Phong phát ra tiếng rú này.

Văn Phi và tiểu nương tử khựng người lại.

Trong căn nhà hoang xảy ra chuyện gì?

Văn Phi quyết định cùng tiểu nương tử quay lại xem thử.

Tiểu nương tử như hiểu ý chàng, nàng nắm chặt tay chàng, khẽ nói:

- Để tiểu nữ lại càng nguy hiểm hơn.

Văn Phi thấy lòng bàn tayấm áp, chàng giật thót tim, ngẩng nhìn lên, khuôn mặt mỹ miều của tiểu nương tử kề ngay trước mắt mình, bờ môi mọng chín, hơi thở thoảng hương, chàng thấy lòng xao xuyến, mặt đỏ ửng như gấc chín.

Tiểu nương tử phì cười.

Văn Phi đỏ mặt, lưng túng buông tay, tim cứ đập thành thịch, cũng chẳng biết là bởi làn hương thoảng thoảng từ người tiểu nương tử hay không khí quý dị trong căn nhà hoang.

Đây vốn là căn nhà bỏ hoang từ lâu, trong ngoài âm u, cỏ dại mọc đầy, trước cửa mạnh mẽ giăng đầy, bậc thềm đầy rêu.

Cánh cửa đã bật ra, người phá cửa là Câu Kỳ Phong.

Ánh sáng trong nhà tù mù, chẳng tỏ mặt người.

Vãn Phi thấy tiểu nương tử áp sát mình hơn.

Chàng hít một hơi:

- Nàng, nàng... đừng sợ, ta...

Chợt trong sảnh đường vang lên một tiếng “cạch”

Vãn Phi và tiểu nương tử giật nảy mình.

Tiểu nương tử run rẩy nói:

- Bên trong, nên trong...

Vãn Phi cố giả vờ bình tĩnh, chàng nuốt nước bọt, cẩn thận nhích về phía trước, nói:

- Không sao, nhất định không sao....

Trong lòng thì kêu khổ, té ra chàng tuy gan dạ nhưng lại sợ đàn bà con gái và ma quỷ nhất thế mà hôm nay chàng gặp cả hai.

Tiểu nương tử rụt rè nói:

- Hình như có... có...

Vãn Phi sợ xanh mặt:

- Không có, không...

Chàng cố ý cao giọng nói.

Ngay lúc này, chàng vấp một vật gì đó, tim chàng hầu như nhảy tọt ra ngoài, chàng chúi nhủi về phía trước, chỉ nghe tiểu nương tử kêu thét lên.

Chàng tưởng nàng bị đánh lén, vội ngoái nhìn lại, chỉ thấy tiểu nương tử che mặt kêu hoảng, Vãn Phi vội hỏi:

- Chuyện gì, chuyện gì...

Tiểu nương tử kinh hãi chỉ xuống đất.

Thì ra trong bóng chiều yếu ớt chiếu vào từ cửa lớn, có một xác người nằm dưới đất.

Người này hai mắt trợn ngược, da đầu bị gọt sạch, cái đầu đầy máu me nhầy nhụa, trông thật ghớm chết.

Xác người này chính là Câu Kỳ Phong.

Văn Phi tuy kinh khiếp nhưng cũng chẳng phải hạng nhát gan, chàng hiểu ngay Câu Kì Phong vừa bước vào cửa đã bị một người võ công cao cường dung kiếm chém trước trán, khiến y chưa kịp phóng ngân châm đã mất mạng.

Văn Phi Ngươi lại, quát lớn:

- Ai ?

Chợt “keng” một tiếng, đom đóm chói mắt, ánh tinh quang lóe lên.

Trong khoảng sát na ánh tinh quang chói lòa, Văn Phi nhận ra đó là do hai thanh kiếm chạm nhau đến toé lửa.

Cũng trong lúc này, có hai thanh kiếm kề trên cổ.

Hai thanh kiếm chặn trên cổ khiến chàng thấy lạnh ngắt thậm chí nhói đau.

Kiểm chưa thấy máu, kiếm chưa cứa cổ, chỉ có kiếm khí cũng đủ khiến chàng lạnh lẽo toàn thân.

Cả nước miếng chàng cũng chẳng dám nuốt.

Trong xó tối bên trái có giọng nói già nua lạnh lẽo vang lên:

- Thần Châu huynh đệ đang ở đâu?

Văn Phi hai mắt ánh lên tia nhìn khác lạ, vội nói:

- Kẻ chết thì chết, kẻ chạy thì chạy, kẻ bị thương thì bị thương.

Thanh kiếm bên phải hơi nhích nhẹ, một giọng nói trẻ hơn lạnh như băng vang lên:

- Chết ra sao? Chạy ra sao? Bị thương ở đâu?

- Chết tức tươi, đau lòng khó quên. Chạy mỗi người một phương.

“Keng” một tiếng, hai thanh kiếm chợt biến mất.

Rồi có tiếng tra kiếm vào vỏ.

Lúc này Văn Phi mới dám nháy mắt và nước nước bọt.

Chương chín - Lạc Thần Lĩnh

Chàng biết người trong xó tối là ai.

Trong xó tôi có hai người.

Một già một trẻ.

Phi Ngự sơn trang không phân đường chủ, đàn chủ, hương chủ, kì chủ, ðà chủ, chỉ có tân tú, trung tú, lão ðầu tử, tử nhân, anh hài, khác hẳn cách phân của Thiên Dục cung. Võ công và vai vế của Văn Phi cao lắm chỉ là trung tú, nhưng chàng là một trong những ðệ tử của trang chủ Thẩm Tinh Nam nên ðược xếp vào hàng lão tú.

Còn ðại sư huynh tổng văn ðăng, võ công vai vế ðều vượt hẳn lão tú, nhưng vẫn chưa ðược thăng lên tới lão ðầu tử.

Ðó là vì tiêu chuẩn thăng cấp ở Phi Ngự sơn trang rất khắc khe. Lão ðầu tử ðã là cấp bậc rất vinh dự, phải có công trạng, phẩm ðức hơn người mới lên ðến cấp bậc này.

Rất ít người ðạt ðược cấp bậc tử nhân, trang chủ Thẩm Tinh Nam là một trong hai ðại tử nhân.

Còn anh hài càng hiếm hơn, chỉ có một người mà thôi, nhưng người ðó là ai, không ai nhìn thấy, cũng không ai biết.

Người trong Phi Ngự sơn trang thân thiết như một ðại gia tộc, cho nên danh xưng khác hẳn các phái khác trên giang hồ, các lão ðầu tử quan sát việc thăng lên hay giáng xuống của một người, sau ðó lão ðầu tử sẽ trình lên tử nhân, tử nhân quyết ðịnh việc thăng giáng. Cao thủ gia nhập Phi Ngự sơn trang cao lắm là chỉ ðạt ðến mức Phi Ngự nhân, cả tân tú cũng chẳng bằng, cho nên có thể thăng lên tân tú, ðối với họ ðã là niềm vinh dự lắm rồi.

Một chế ðộ ðược xây dựng nên, người trong chế ðộ ðương nhiên xem trọng sự thành bại của chế ðộ, ðó là ðiều người ngoài không thể nào hiểu ðược.

Nhưng một khi chế ðộ ðã vững chãi, ai cũng thấy vinh quang, ðương nhiên sẽ có người sinh lòng tiêng. ðương nhiên, rồi cũng có lúc chế ðộ ðó suy yếu, cũng giống như mặt trời có sáng chói cũng phải ngả về chiều.

Chuyện gì có mặt trái thì phải có mặt phải, cho nên lợi chưa chắc ðã là lợi hết, hại chưa chắc ðã là hại hết.

Một già một trẻ chính là hai người quan trọng xây dựng chế ðộ trong Phi Ngự sơn trang,

Ít người nhắc tới tên họ.

Trên giang hồ gọi người già là Kiếm Si, người trẻ là Kiếm Mê

Không phải là họ không có tên, mà vì họ say mê kiếm đến nỗi quên cả tên thật của mình.

Kiếm Si si kiếm và Kiếm Mê mê kiếm.

Kiếm Si và Kiếm Mê chính là hai đại lão đầu canh Phi Ngự sơn trang ở ngoài rìa.

Văn Phi không khỏi mừng rỡ, sau cuộc đối đáp vừa rồi, chàng biết đó là ai.

Chàng ôm quyền vái dài:

- Si bá, Mê ca!

Kiếm Si hờ hững nói:

- Thì ra là tiểu phi!

Văn Phi mừng rỡ nói:

- May mà có hai vị, nếu không...

Kiếm Si nói:

- Ta còn tưởng là bọn người Thiên Dục cung, sao ngươi không thẳng đường mà về, đến đây làm gì?

Văn Phi đáp:

- Văn bối bị Câu Kỳ Phong truy sát chạy đến đây, may mà...

Kiếm Si nhượng đôi mày bạc, cắt lời:

- Bây giờ ngươi tính đi đâu?

Văn Phi đáp:

- Về sơn trang!

Kiếm Si hỏi:

- Về sơn trang làm gì?

Văn Phi không hiểu sao Kiếm Si hỏi thế, nhưng vẫn đáp:

- Văn bối có chuyện bẩm báo sư phụ.

Kiếm Si hỏi tiếp:

- Ngươi muốn gặp Thẩm trang chủ sao?

Văn Phi chưa kịp gật đầu, Kiếm Mê đã lạnh lùng nói:

- Ngươi không cần đi nữa. bởi vì trang chủ sẽ đến đây.

Vãn Phi ngạc nhiên lắp bắp:

- Sư phụ... đến đây sao?

Kiểm Si và Kiểm Mê nhìn chàng với ánh mắt lạnh lẽo.

Vãn Phi vẫn thắc mắc:

- Đến... đến đây?

Lạc Thần lĩnh là nơi quái lạ, cũng là nơi cửa ải hiểm yếu của Phi Ngư sơn trang, lại nằm trên núi. Nhưng trước khi tới Nhân Chỉ quan, người ta chẳng thể nào thấy nổi Phi Ngư sơn trang.

Chả thế mà giang hồ có câu ca rằng: “ trên Lạc Thần lĩnh, sơn cùng thủy tận, vừa qua Nhân Chỉ, ngư dược tinh phi”

Ngư chính là Phi Ngư sơn trang, tinh chính là Thảm Tinh Nam.

Tuy nơi đây là chỗ xung yếu nhưng thường ngày nếu không có việc gì quan trọng, Thảm Tinh Nam không đặt chân tới đây.

Vãn Phi vẫn chưa hiểu.

Kiểm Si hờ hững nói:

- Ngươi sẽ hiểu.

Chợt nghe tiều nương tử quát:

- Ngươi là ai?

Tiếng quát ấy lạnh lạnh, Vãn Phi giật nảy mình.

Căn nhà nhưng rung rinh như bị sét đánh, chuột bên trong kéo ra thành đàn.

Trên mái nhà nghe tiếng đập cánh phành phạch, chim chóc và dơi đập cánh bay vút lên.

Ngôi nhà này cũ cũ kĩ quá rồi.

Tiểu nương tử kêu hoảng, ngã chúi người, thì ra nàng bị hai con quái điều đâm phải.

Vãn Phi vội đỡ nàng.

Kiểm Si nhìn hấp háy mắt nhìn Vãn Phi:

- ả là ai?

Vãn Phi đáp ngay:

- Thu Hồ Thê!

Kiểm Si châu mày, giận dữ:

- Thu Hồ Thê?

Lúc này Văn Phi mới niết mình nói sai, nhưng chàng cũng không biết htu hồ thê lài ai, lo quá chẳng biết đáp thế nào.

Tiểu nương tử sợ xanh mặt, đáp:

- Tiểu nữ không quen biết vị công tử này, tiểu nữ hát tuồng trong thành, chọt dưới đài có kẻ giết người, chẳng biết thế nào mà bọn người này muốn giết cả chúng tôi, tiểu nữ cùng hai vị sư huynh chạy đến đây, cường đồ đuổi đến đây, hai vị sư huynh bị hấn giết, cường đồ ép tiểu nữ phải ngoan ngoãn, tiểu nữ không chịu, liều chết chống cự, công tử liền tương trợ...

Nói đến đây, nàng bật khóc rung rức.

Văn Phi lúng túng chem. Thêm một câu:

- Vâng, nàng... nàng hát Thu Hồ Thê.

Kiểm Si chọt hỏi:

- Đánh nhau dưới đài à? Đại sư huynh người đâu?

Văn Phi nghẹn ngào nói:

- Đại sư huynh.. chết rồi.

Kiểm Si lạnh lùng hỏi:

- Thế còn Văn Cung?

Văn Phi đau đớn nói:

- Cũng... cũng chết rồi.

Kiểm Si lại hỏi:

- Văn Đường thì sao?

Văn Phi đáp:

- Huynh ấy... huynh ấy chưa về sao?

Kiểm Si không đáp, hỏi tiếp:

- Hồng nhi đâu?

Hồng nhi tức là Thảm Giáng Hồng, cũng là viên ngọc quý của Thảm Tinh Nam.

Văn Phi ngạc nhiên:

- Chẳng phải tiểu sư muội đã về cùng tam ca sao? Chẳng lẽ đã bị...

Kiểm Si mỉm cười:

- Nó không bị gì cả...

Văn Phi vừa thở phào, chợt Kiếm Mê nói:

- Nó đã gặp...

Văn Phi chung hứng, chợt ánh tà dương mờ hẳn, hai bóng người lướt vào.

Một người mặt mày sáng láng, ăn mặc chính tề, mặt ngược hướng nắng, hông đao một cây cung và ba mũi tên, hệt như đã đứng đó từ lâu.

Nhưng ai nấy đều biết rằng lúc đây một khác, nơi này chẳng có lấy nửa bóng người.

Văn Phi quay đầu, giật thót tim, biết ngay người ấy là ai, mừng quá, quỳ xuống gọi:

- Sư phụ!

Kiếm Si, Kiếm Mê đều gật đầu với người ấy.

Người này chính là trang chủ Phi Ngự đường, tổng minh chủ của bạch đạo danh lừng trời nam Thẩm Tinh Nam.

Thẩm Tinh Nam khẽ gật đầu mỉm cười.

Phía sau Thẩm Tinh Nam còn có một người.

Người ấy chỉ Văn Phi nói:

- Chính hẳn, chính hẳn đã quỳ gối trước kẻ địch.

Văn Phi chung hứng nhưng chàng mừng rỡ kêu lên:

- Tam ca, huynh huynh về rồi đấy à?

Người này chính là Văn Đường, kẻ đã dẫn giáng hồng chạy trốn khi được Văn Phi liệu mình yểm trợ.

Mặt Văn Đường tái xanh, đầy vẻ giận dữ, chẳng hề có nét cười, mồm vẫn mắng:

- Phó Văn Phi, ngươi là đồ vô sỉ, ngươi đã làm gì sư muội rồi?

Văn Phi nghe gã nói vậy, liền hỏi:

- Hồng muội? muội ấy chẳng phải...

Văn Đường giận dữ mắng:

- Ngươi đừng giả hàm, ngươi và ba tên sát tinh đó làm gì sư muội?

Văn Phi vừa nghe, vội kêu lên:

- Sư muội làm sao rồi?

Văn Đường nói:

- Người chớ có vờ vịt nữa!

Văn Phi ngẩn ra, nhưng vẫn chưa hiểu, hỏi dồn:

- Tiểu sư muội làm sao rồi? Đệ không thấy muội ấy...

Kiểm Si nổi giận quát một tiếng, trở tay chộp bả vai Văn Phi, ngón tay bấm sâu vào da thịt, Văn Phi đau đến nổi mồ hôi chảy ròng ròng, Kiểm Si gằn giọng hỏi:

- Người có nói thật không?

Văn Phi cắn răng, nói:

- Chuyện... chuyện gì thế này?

Kiểm Si cười nhạt, Văn Phi thấy thấy vai mình tê nhói, đau đến oằn người.

Thẩm Tinh Nam lên tiếng:

- Để hắn nói.

Kiểm Si nói tay.

Văn Phi quỳ sụp xuống, khóc rằng:

- Sư phụ, xin cứ trừng phạt đệ tử, đệ tử nguyện chấp nhận chẳng oán than.

Thẩm Tinh Nam nhẹ giọng nói:

- Tiểu Phi, ngươi chịu phạt, tốt lắm, nhưng ngươi có biết đã phạm tội gì không?

Văn Phi nghẹn ngào nói:

- Đệ tử không bảo vệ nổi tiểu sư muội, đã khiến sư muội gặp nạn, đệ tử tội đáng muôn chết!

Thẩm Tinh Nam kêu ồ một tiếng, nhưng vẫn ôn tồn nói:

- Người không phải phạm tội này.

Văn Phi ngẩn ra, Thẩm Tinh Nam nói:

- Văn Đường, nói đi!

Văn Phi nghe sư phụ gọi vẫn gọi mình là “Tiểu Phi”, trong lòng thấy ấm áp, nén không được muốn khóc oà lên.

Nhưng chàng vừa nghe Văn Đường nói thì sững sờ, chẳng khóc được nữa.

- Người tư thông hắc đạo, cấu kết phi đảng, tàn sát đồng môn, lại cưỡng bức sư muội, tội đáng muôn chết, đáng chịu cử tử chi hình.

Cử tử chi hình là hình phạt cực kì tàn khốc của Phi Ngự sơn trang. Hình phạt này chỉ dành cho kẻ cùng hung cực ác, Văn Phi nghe như sấm nổ bên tai không phải là vì nghĩ đến cử tử chi hình mà là lời lẽ của Văn Đường.

Văn Phi bật dậy, kêu rú lên:

- Không có, tôi không có...

Chàng mới bật được nửa chừng, Kiếm Si đã vươn tay ra đè xuống, khiến chàng sụmxuống, gối gõ xuống đất kêu bốp một tiếng khô khốc.

Văn Phi quên cả đau, gào thét:

- Không có, sư phụ, con không có...

Nơi my tâm của Kiếm Si hiện khí đỏ, ông ta nhún vai, lướt sát tới, nhưng Thâm Tinh Nam khẽ lắc đầu, Kiếm Si buông tay lui xuống.

Thâm Tinh Nam từ tốn nói:

- Con đừng lo, ta sẽ cho con cơ hội giải bày.

Văn Phi nghẹn ngào, van vỉ:

- Sư phụ, con không có, con thật sự không làm...

Thâm Tinh Nam hỏi:

- Con không làm gì?

Văn Phi ngẩn ra, nói:

- Không làm... chuyện tam sư ca vừa nói.

Văn Đường giận dữ nói:

- Người không thừa nhận, vậy là ta vu oan cho người chắc, nếu vậy, người phải chịu hình phạt nặng hơn.

Văn Phi đau đớn kêu:

- Tiểu sư muội... làm sao rồi?

Văn Đường quát:

- Người có nhận chưa?

Thâm Tinh Nam từ tốn nói:

- Con khoan hỏi đã, lúc này khi ta mới tới, sao con thất kinh?

Văn Phi ngập ngừng nói:

- Đột nhiên gặp sư phụ ở đây nên con giật mình.

Văn Đường buông ra một câu:

- Có tật giật mình!

Thẩm Tinh Nam khẽ xoa tay, Văn Đường nín thình.

Thẩm Tinh Nam nheo mắt nhìn Văn Phi, nói:

- Ý con nói là thấy ta đột nhiên xuất hiện nên sợ hãi?

Văn Phi phân bua:

- Con không sợ, con chỉ giật mình.

Thẩm Tinh Nam cười, hỏi:

- Tốt, tại sao lại giật mình?

Văn Phi gãi gãi đầu, nghĩ ngợi rồi nói:

- Bởi vì con không biết người đột nhiên... đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Chàng lí nhí đáp, chẳng dám ngẩng đầu lên.

Thẩm Tinh Nam mỉm cười:

- Con sợ ta?

Văn Phi chưa kịp phản ứng, Thẩm Tinh Nam đã gằn giọng:

- Người sợ ta sao còn làm chuyện như thế?

Văn Phi lại quỳ sụp xuống.

Thẩm Tinh Nam vẫn nói:

- Văn Đường về nói, người cầu kết Thiên Dục cung, ám sát đại sư huynh, còn nhỏ cỏ tận gốc, cả nhị sư ca người cũng giết hại, còn bắt cóc Hồng nhi, tam sư ca của người không chạy nhanh e rằng đã mất mạng trong tay người. Người còn nói điều gì nữa?

Văn Phi nghe từng câu của Thẩm Tinh Nam mà như sấm nổ bên tai, chàng chỉ hỏi một câu:

- Tiểu sư muội... muội ấy làm sao rồi?

Thẩm Tinh Nam gằn từng chữ:

- Ta không xử tệ với người, tại sao người làm thế?

Văn Phi chột vừng dậy, chỉ Văn Đường, gằn giọng:

- Tam sư ca, tại sao huynh nói thế?

Văn Đường chột dạ, thối lui, lớn giọng nói:

- Tứ sư đệ, người làm nhục sư môn, ta không dám dấu diếm, đành phải nói thật.

Trông chốc lát, Văn Phi hiểu tất cả.

Y hệt nhưng ngày thường huynh đệ đồng môn gây chuyện, đến khi truy ra chỉ có mình chàng gánh tội, cũng giống như tiểu sư mọi bỏ thuốc tả cho Văn Đường uống, cuối cùng đổ hết cho chàng. Chuyện hôm nay cũng thế.

Tam sư huynh quỳ giữa phố, chẳng có công trạng, lại sợ tiểu sư muội lỡ miệng nói ra nói xấu chàng trước mặt sư phụ.

Nhưng chuyện này đâu phải tầm thường, chàng làm sao gánh nổi?

Văn Phi chợt giật thót tim.

Bởi vì chàng nghĩ rằng: tam sư ca làm thế hoàn toàn vì đùn đẩy trách nhiệm, giá họa cho mình, nhưng còn tiểu sư muội thì sao?

Chàng nhảy dựng lên như lửa đốt, chỉ Văn Đường quát:

- Người...

Văn Đường mắt lộ hung quang, quát:

- Người đã làm gì tiểu sư muội rồi?

Văn Phi hoảng lên:

- Ta không làm gì cả, là người!

Văn Đường cười nhạt:

- Tứ sư đệ, bình thường người ganh tỵ đạisư huynh, nhị sư huynh được sư phụ thương yêu nêu câu kết người ngoài, ra tay tàn độc, lại còn hại cả sư muội.

Văn Phi lớn tiếng nói:

- Ta không có, ta không có!

Kiểm Si chợt nói:

- Người không có, vậy tại sao văn đấng bị giết từ lâu, Văn Đường đã về sơn trang từ sớm, còn người sao bây giờ mới về hơn nữa...

Ông ta chậm chậm nói từng chữ:

- Người xem quần áo của người có ra thể thống gì không?

Văn Phi cảm chân Trương Hạnh Thủ, Văn Cử Công, Thù Ngũ Hoa cho tiểu sư muội, tam sư huynh chạy thoát, lại gặp lý bố y, cầu tử đạisư, đương nhiên phải mất nhiều thời gian, huống chi chàng lại còn cứu tiểu

nương tử, lúc đánh nhau với Câu Kỳ Phong, chàng lấy áo quét ám khí, nên áo ngoài không còn nữa, bộ đồ chèn đang mặc thì rách lỗ chỗ, lại thêm trên người cỏ rác bám đầy, trông thật hảm hại.

Thẩm Tinh Nam nheo mắt nhìn Văn Phi, nói:

-cứ cho là người có thể giải thích được những chuyện này, nhưng người có thể cho ta biết tại sao người đưa nữ nhân này đến đây không?

Văn Phi quay đầu, lấp bắp:

- Nàng...

Thẩm Tinh Nam nói:

- Ta biết, ả chính là một trong năm người của Thiên Dục cung tham gia vào trận chiến kim ấn hôm nay, Hiêu thần nương Khuông Tuyết Quân.

Văn Phi há hốc mồm, trong nhất tòi chẳng biết thanh minh thế nào, hơn nữa, chàng chẳng hề có cách nào thanh minh.

Chương mười - Hiêu thần nương

Tiểu nương tử mặt tái nhợt.

Mặt nàng vốn phấn, lại phết thêm một lớp phấn đỏ, nhưng sắc mặt nàng lại khiến người ta càng lạnh mình.

Nàng cố tình nhìn Thẩm Tinh Nam, hỏi:

- Sao ông biết?

Thẩm Tinh Nam không trả lời ngay, lấy ra một vật.

Đó là một con dơi.

Một con dơi chết.

Trên mình con dơi có một sợi dây màu xám, phải nhìn kỹ mới thấy.

Thẩm Tinh Nam mở sợi dây, trong sợi là một mẩu giấy nhỏ.

Thẩm Tinh Nam hỏi:

- Có cần ta đọc không?

Tiểu nương tử nói:

- Không cần, ta biết đó là mấy chữ “ Thâm đến Lạc Thần, Tây Bắc cỏ trạch, mau đến giết ngay”.

Thâm Tinh Nam nói:

- Mặt sau còn vẽ một mặt người không có ngũ quan, phủ tóc dài.

Tiểu nương tử nói:

- Đó là ta, ám hiệu của hiêu thần nương.

Kiểm Si chợt nói:

- Hồ thẹn.

Đến lúc này ông ta mới biết hiêu thần nương Khuông Tuyết Quân cùng Văn Phi vào đây, sau khi mình tiết lộ trang chủ sắp tới, Khuông Tuyết Quân bị mình hù chết khiếp, nhưng lại ngầm thả dơi truyền tin, ả làm chuyện này hủi trong chớp mắt, có thể qua mặt mình, nếu Thâm Tinh Nam không phát giác, hậu quả không thể tưởng tượng nữa.

Thâm Tinh Nam hỏi:

- Người tính báo tin cho ai?

Khuông Tuyết Quân làm mặt lạnh, không đáp.

Thâm Tinh Nam nhướn mày, hỏi:

- Nghe nói tâm ma cao vị mặt muốn giết ta, đúng không?

Văn Phi nghe nói tới tâm ma, chợt như tỉnh cơn mê, la lớn:

- Chính là Tâm Ma, đúng, sự phụ, tất cả là kế hoạch của Thiên Dục cung đều do Tâm Ma thực hiện...

Thâm Tinh Nam nhíu mày:

- Kế hoạch gì?

Văn Phi hấp tấp nói:

- Con... ba tên sát tinh liên thủ, con đánh nhau với chúng, lúc đó tam ca và sư muội đã chạy rồi, sau đó có người xuất hiện, lại đánh nhau... sau đó bám đuôi theo dõi, mới biết chúng có âm mưu... rồi con gặp tiểu nương tử... chính là hiêu.. hiêu thần nương này, con cứu nàng, đánh nhau với câu kỳ phong...đánh nhau...

Thâm Tinh Nam chẳng hiểu đầu của tai nheo, gất lên:

- Đánh, đánh cái gì? Mau nói lại từ đầu, đừng cứ như gà mắc tóc thế.

Văn Phi đến giờ mới bình tâm, kể lại từ đầu đến cuối.

Xong xuôi chàng mới thở phào.

Còn Văn Đường thì không dám thở mạnh, chỉ nhìn sắc mặt Thẩm Tinh Nam, một lúc lâu mới cất tiếng:

- Con nói toàn là sự thật cả sao?

- Vâng!

Được, vậy vị tiền bối dị nhân giúp con đánh lui ba tên sát tinh rồi dắt con nghe lén kế hoạch của Thiên Dục cung là ai?

Văn Phi không kịp suy nghĩ, đáp ngay:

- Là...

Chàng sực nhớ lời hứa với lý bố y nên im bật.

Thẩm Tinh Nam nghiêng đầu:

- Hử?

Văn Phi nhăn nhó mặt mũi:

- Sư phụ, con, con... không thể nói...

Kiểm Si quát lớn:

- To gan...

Văn Phi hoảng hồn cúi đầu.

Thẩm Tinh Nam nói:

-Có gì mà không thể nói?

Văn Phi há hốc mồm, chẳng nói được một chữ.

Thẩm Tinh Nam nói:

- Trong võ lâm, hiếm có cao thủ nào dễ dàng thắng Trương Hạnh Thủ, Văn Cửu Công, Thù Ngũ Hoa, con cứ nói thử xem, có thể là chỗ quen biết cũ với ta.

Văn Phi ấp úng:

- sư phụ, con đã hứa không thể nói...

Kiểm Si mắng:

- sao không nói được? trù phi đó là hạnh tà ma ngoại đạo, bại hoại võ lâm.

Thẩm Tinh Nam hỏi:

- Hay là con không biết tên của ông ta?

Nếu là người sẽ thuận miệng đáp luôn là không biết. nhưng Văn Phi vừa không dám dẫu sư phụ, vừa không muốn nuốt lời hứa nên lắc đầu nói:

- Con biết chứ!

Văn Đường xen vào:

- Biết mà không nói, chả lẽ sư phụ không gần bằng người ngoài sao?

Văn Phi cuống lên:

- Tam sư huynh, sao huynh lại nói thế!

Lúc này chàng không nhắc đến việc Văn Đường quỳ giữa phố cầu xin tha mạng.

Văn Đường được nước dần tới:

- Tứ sư đệ, người cầu kẻ người ngoài, còn dám lếu láo trước mặt sư phụ.

Thẩm Tinh Nam nói:

- Tiểu phi!

- Có đệ tử!

Thẩm Tinh Nam vỗ vai chàng, ôn tồn nói:

- Con phải biết, nếu con không nói ra tên vị kì nhân tiền bối đó, thì tất cả những điều con nói đều không cò bằng chứng, trừ phi bọn Trương Hạnh Thủ là chứng cho con, nếu không tất đều là giả trá.

Rồi ông ta trầm giọng nói tiếp:

- Hay là con hãy nói tên người đó ra đi.

Ai cũng có thể hiểu đó là cơ hội cuối cùng cho Văn Phi.

Văn Phi ứa nước mắt, nói:

- Sư phụ, người thường dạy đại trượng phu phải giữ lời hứa, con... con đã hứa không nói tên người đó, sao có thể bội tín?

Thẩm Tinh Nam nghiêm mặt, nói:

- Hay nhỉ, viện dẫn cả lời dạy của ta!

Văn Phi sợ quá đập đầu kêu rồ to, Khuông Tuyết Quân thấy chướng mắt, nói:

- không không rảnh đoán hần có nó nói thật hay không, nhưng chuyện hần với ta đánh đấu câu kỳ phong là sự thật, ta định lợi dụng hần xông lên lạc thần lĩnh, đột nhập và Phi Ngư sơn trang, giết lão lắm cảm nhà người!

Kiểm Si quát:

- To gan!

Kiểm mê nạt:

- Càn rỡ!

Thẩm Tinh Nam cười:

- Tại sao ngươi lên tiếng hấn?

Khuông Tuyết Quân trừng mắt:

- Bởi vì ai có tai có mắt, đều biết hấn nói thật hay không?

Văn Đường lớn tiếng:

- Xem ra ả cùng một giuộc với tứ sư đệ!

Khuông Tuyết Quân mắng:

- Cút con mẹ ngươi đi, hạng ngươi cứ muốn sư đệ chết mới sung sướng như ngươi, trong Thiên Dục cung cũng hiếm thấy.

Văn Phi mắng:

- Chớ làm nhục sư huynh ta!

Khuông Tuyết Quân không ngờ Văn Phi nổi xung, bực mình nói:

- Được thôi, ngươi cứ chết vì tận trung đi.

Văn Đường bước ra, nói với Thẩm Tinh Nam:

- Sư phụ, giết con yêu nghiệt này đi!

Khuông Tuyết Quân bước tới, nói:

- Ngươi giết ta được sao?

Văn Đường lùi ra sau, lại nói với thẩm tinh nam:

- Sư phụ, tứ sư đệ đại nghịch bất đạo, cứ giao hấn cho con, con sẽ buộc hấn nói ra sự thật.

Thẩm Tinh Nam gật đầu:

- Được!

Văn Phi òa khóc:

- Sư phụ, oan quá, oan quá...

Thẩm Tinh Nam thở dài, hỏi:

- Con vẫn không chịu nói người đó là ai?

Văn Phi mếu máo:

- Con không thể nói, con không thể nói...

Văn Đường cười mỉa mai, Thẩm Tinh Nam nhìn Văn Phi, lắc đầu thở dài:

- Con đã làm gì Hồng nhi rồi?

Thẩm Tinh Nam nói câu đó với Văn Đường.

Văn Đường vừa mới cười.

Gã nghĩ Văn Phi đã xui tận mạng.

Gã chỉ mỉm cười được một nửa, nhưng chợt nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của sư phụ, hình như ông ta nhìn thấu nội tâm của mình, gã rùng mình, nụ cười như đóng băng trên mặt gã khiến sắc mặt của gã trông quái dị hơn.

Thẩm Tinh Nam nói:

- Con không nghe thấy gì sao?

Văn Đường cảm thấy như tê cứng người, gã lắp bắp:

- Sư... sư phụ... người... người... nói.. gì?

Gã càng muốn trấn tĩnh thì càng run sợ.

Thẩm Tinh Nam như nhìn thấu xương cốt gã, gằn từng chữ:

-Con nghe đây, đối với người ta thật sự muốn hỏi, ta không bao giờ hỏi đến lần thứ hai, hỏi thêm một lần, tứ chi của con sẽ mất một thứ.

Ánh hào quang lóe lên, tiếp theo là tiếng rú thê thảm của Văn Đường.

Kiểm Si vẫn đứng nín thình nhưng đã ra tay.

Thanh kiếm sắc lạnh rung lên bần bật, mũi kiếm đã găm tay phải của Văn Đường lên vách tường.

Máu từ bàn tay tươm ra.

Văn Đường rên rỉ thảm thiết.

Thẩm Tinh Nam lúc này mới nói:

- Được, ta lại hỏi lần nữa, ngươi đã làm gì Hồng nhi rồi?

Văn Đường há mồm thở dốc.

Thẩm Tinh Nam mỉm cười:

- Ngươi có muốn ta hỏi lần thứ ba không?

Văn Đường chợt gào lên như lợn bị chọc tiết:

- Không, không, sư phụ, xin người tha cho con, tha cho con...

Thẩm Tinh Nam lắc đầu thở dài:

- Ta không hỏi chuyện này...

Văn Đường xoa tay lia lịa:

- Không, không phải, sư phụ, con đáng chết, con cưỡng hiếp không được, đã... đã...

Thâm Tinh Nam sầm mặt, quát:

- Nói!

Vút một tiếng, thanh kiếm trên vách tường rung lên như dây đàn, chuôi kiếm đong đưa, Văn Đường toát mồ hôi ròng ròng.

Gã gào to:

- Con nói, con nói, con không cưỡng dâm được, xé rách áo sư muội, sư muội vừa mắng vừa chạy, đến bên mép vực, sư muội bảo con không được tới gần rồi...

Con nhà cỏ tĩnh lặng đến cực điểm, hết như tất cả mọi người đều bị đông cứng hết.

Hồi sau, Thẩm Tinh Nam mới lên tiếng:

- Nhưng ngươi vẫn bước tới chứ gì?

Văn Đường rên rỉ:

- Sư phụ, con...

Chợt gã nhớ lời Thẩm Tinh Nam, vội nói:

- Con, con, con bước tới, sư muội liền nhảy xuống, con... con...

Thẩm Tinh Nam hỏi tiếp:

- ở đâu?

Nghe có vẻ ông ta già đi rất nhiều.

Văn Đường nói:

- ở... ở ngọn Đệ Cửu!

Ngọn Đệ Cửu là dịch trạm đầu tiên của Lạc Thần Lĩnh, đó là ngọn nói hoang vắng nhất Lạc Thần Lĩnh.

Thẩm Tinh Nam im lặng, lấy cục than viết vội mấy chữ lên mảnh giấy, Kiếm Si đưa cho ông ta con chim bồ câu, Thẩm Tinh Nam buộc mảnh giấy vào con chim rồi thả đi.

Khuông Tuyết Quân ra chiều ngẫm nghĩ.

Kiếm Si nói:

- Trang chủ... tiểu thư nguy cấp, có cần chúng tôi đến ngọn đệ cửu...

Thẩm Tinh Nam xua tay chép miệng:

- Sống chết có số, nếu hồng nhi gặp nạn, thì cũng đã không tránh khỏi, có gặp cũng vô ích, ta đã dung phi cấp truyền tin, lệnh cho đệ tử ở ngọn đệ cửu tìm kiếm rồi.

Kiếm khi khẽ nói:

-Vâng!

Chợt Thẩm Tinh Nam rơm rớm nước mắt.

Văn Đường run rẩy kêu:

- Sư phụ...

Thẩm Tinh Nam chợt quát:

- Đừng gọi ta là sư phụ!

Văn Đường im re. Thảm Tinh Nam:

- Người quỳ xuống giữa phố, năn nỉ người ta tha mạng, ta có thể bỏ qua, người cưỡng bức Hồng Nhi, ép nó nhảy xuống vực, lại còn gạt ta, đổ tội cho tiểu phi, người có còn là người không?

Ông ta lạnh lùng nói tiếp:

- Trước khi nghe người tráo trở thị phi, ta đã nghe chuyện Văn Đăng bị giết, ta gọi những người chứng kiến đến hỏi rõ, biết người quỳ mọp xuống xin tha, Tiểu Phi liều mạng giúp người chạy trốn. Sư huynh đệ các người thường ngày thích bắt nạt hấn, ta có thể xem như đó là chuyện trẻ con, nhưng hôm nay đối mặt với kẻ địch mà người là ra chuyện tàn sát lẫn nhau.

Ông ta lia ánh mắt như điện nhìn Văn Đường chăm chăm:

- Nói... có phải người sợ Hồng Nhi vạch chuyện xấu của người nên muốn uy hiếp nó...

Văn Đường nói:

- Con... con... tưởng sư muội sẽ nghe theo, chỉ cần muội ấy trở thành người của con, đương nhiên sẽ không nói ra...

Trong mắt Thảm Tinh Nam hiện lên sát cơ.

Văn Đường lạnh mình, lép bấp kêu:

- Sư phụ!

Ánh tinh quanh loé lên, lại một thanh kiếm xuyên qua bấp đùi Văn Đường cắm vào vách tường.

Văn Đường rú lên, người xuất kiếm là Kiếm Si. Kiếm Si nói:

- Người không nghe trang chủ nói gì sao?

Thảm Tinh Nam không muốn Văn Đường gọi mình là sư phụ mà gã lại cãi lời.

Thảm Tinh Nam lạnh lùng nói:

- Thường ngày, ta đã hiểu rõ tính cách của người và tiểu phi, tiểu phi chẳng thể nào cưỡng bức Hồng Nhi. Ta thử hỏi hấn, hấn áp a áp ứng, nhưng vẫn không cáo tội người, thử hỏi, nếu hấn không hổ thẹn, ta hỏi hấn tại sao hấn sợ hãi khi thấy ta đột ngột xuất hiện, hấn trả lời hàm hồ, nếu hấn thực sự đã làm chuyện táng tận lương tâm, khi hỏi hấn tên họ của vị kỳ nhân dị sĩ kia, hấn có một mực không chịu nói không?

Ông ta liếc Khuông Tuyết Quân, nói:

- Ta tuy già nhưng chưa lắm cảm.

Lúc này Khuông Tuyết Quân đang run trong bụng, chả trách nào Thiên Dục cung không làm gì được đao binh hội, xem ra lão cáo già này giả vờ lắm cảm.

Cáo già biết giả vờ lắm cảm mới là cáo già.

Mà ả lại rơi vào tay cáo già.

Thẩm Tinh Nam chợt quay sang Văn Phi hỏi:

- Con không nói tên họ của người đó cũng được, nhưng chắc con có thể cho ta biết ông ta dung binh khí gì chứ?

Văn Phi như tỉnh cơn mê, nói:

- Một... cây gậy tre!

Thẩm Tinh Nam sầm mặt, nói:

- Có phải cây gậy dài bảy tám thước, màu xanh lục pha vàng, đầu nhọn hoặc đúng không?

Văn Phi lấy làm lạ tại sao sư phụ biết rõ đến thế, chỉ nghe Thẩm Tinh Nam lại nói:

- Người này hơn 30 tuổi, để râu năm chòm, má phải có nốt ruồi đỏ, hai mắt mờ màng nhìn như một ông già lụ khụ, đúng không?

Văn Phi nghĩ ngợi, đúng là Lý Bố Y cũng như thế, còn chi tiết nốt ruồi thì chàng không nhớ nổi, nhưng cũng gật đầu đáp:

- Vâng

Lần này cả Kiếm Si cũng đổi sắc mặt.

Thẩm Tinh Nam gằn từng chữ:

- Là hắn.

Văn Phi không khỏi ngạc nhiên:

- Là ai?

Thẩm Tinh Nam rít qua kẽ răng:

- Thần tướng Lý Bố Y!

Chương mười một - Kiếm Si Kiếm Mê

Văn Phi nhớ Lý Bố Y dặn mình không được nhắc tới ông ta trước mặt sư phụ, thế mà sư phụ vẫn biết.

Trong nhất thời chàng chẳng biết làm sao. Chỉ nghe Thảm Tinh Nam lẩm bẩm:

- Lý Bố Y ... Lý Bố Y

Văn Phi thấy sư phụ như thế, thầm nhủ: “ Chẳng lẽ sư phụ có thù oán chi với Lý Bố Y?” nghĩ đến đây, chàng vội nói:

- Sư phụ, ông ta... râu ông ta dài...

Thảm tinh nam lạnh lùng nói:

- 10 năm rồi, ta từ tóc đen đến tóc hoa râm, hăn đương nhiên cũng không trẻ.

Ông ta quay sang hỏi Văn Phi:

- Con có biết bố y thần tướng là ai không?

Văn Phi lắc đầu.

Thảm Tinh Nam nói:

- Đương kim chi thế, kẻ gian tà đầy rẫy, kẻ lộng thần nắm quyền, người có khuông phò chính nghĩa, tể độ thiên hạ đã bị mua chuộc, giúp Trụ làm ác, bố y thần tướng là kẻ sĩ trong sạch hiếm có, mấy năm nay chuyên trừ bạo giúp yếu, không biết đã cứu bao nhiêu mạng người, khi hành thiện không để lại tên, người ta chỉ biết đó là một thầy tướng số áo vải chứ không biết hăn ở đâu ra, mấy năm nay những chuyện tốt hăn làm nhiều không kể hết.

Văn Phi mừng rỡ nói:

- Vậy ra ông ta là chỗ cố giao của sư phụ rồi?

Thảm Tinh Nam lạnh lùng nói:

- Đâu chỉ là cố giao, còn là cựu thù đây!

Văn Phi chung hứng, chàng chưa bao giờ gặp sư nương, chỉ biết ca ca và muội của sư nương, hai người chàng gọi là đại sư thúc và tiểu sư thúc, mê linh và mê yên, đều là những người có tiếng trong bạch đạo võ lâm, cũng là “lão đầu tử” trong phi ngư sơn trang.

Thẩm Tinh Nam nói:

- Chính vì Lý Bố Y, chức nhi mới bỏ sư phụ của con ra đi, còn con không có sư nương.

- Văn Phi thấy lòng rối bời, chàng chỉ nghe trên giang có phong trần tam hiệp, tức là ba anh em nhà họ mê, tức là cỗ bình phong mê linh, tuyệt hồn châu mê chức, lưu tinh mê yên, sau đó mê chức lấy sư phụ, đó là giai thoại võ lâm, một đôi người ngọc, không biết thế nào mà sư nương bỏ sư phụ ra đi, chẳng biết tung tích, chỉ để lại tiểu sư muội giáng hồng.

Văn Phi nghe Thẩm Tinh Nam nói thế, nghĩ chắc Lý Bố Y có lỗi với sư phụ, chàng cất tiếng bảo:

- Sư phụ, Lý Bố Y... đã có lỗi với sư nương, con đi hỏi ông ta cho rõ.

Thẩm Tinh Nam không đáp, kiếm si chợt nói:

- Trang chủ, ông không tính toán với hấn xem như ông khoan hồng đại lượng, hay là để tôi thông báo với mê tiên sinh và mê tam nương.

Thẩm Tinh Nam lắc đầu nói:

- Vô ích thôi.

Kiểm Si nói: “Mê tiên sinh với môn cỗ bình phong tứ kiếm, thiên hạ không ai địch nổi, ám khí Ngũ Tuyệt Lưu Tinh Vũ của Mê Tam Nương càng uy chấn đường môn, quán tuyệt thiên hạ, cả hai người họ nổi danh hiệp nghĩa, đứng ra đối phó với Lý Bố Y, còn sợ gì không hạ được hấn?”

Thẩm Tinh Nam thủng thảng nói: “Đối với nhân vật thâm trầm, bình phẩm võ công, không thể sơ sài được. Huống chi Lý Bố Y là người trong chính đạo, hơn nữa công lực thâm hậu, chúng ta không thể đề cao mình, càng không thể cậy có tiếng hiệp nghĩa mà làm bậy”.

Kiểm Si thấy Thẩm Tinh Nam vẫn công bằng khi bình luận võ công của kẻ thù và người thân, trong lòng có chút hổ thẹn, nên e dè lui xuống.

Phó Văn Phi lấp bắp: “Sư phụ... đệ tử thật sự không biết... không biết Lý tiên bối ông ta...”

Thẩm Tinh Nam nói: “Kẻ không biết không có tội. Nhưng người được hấn cứu, cũng không thể được xem là đệ tử của ta nữa, từ rày về sau, cứ miễn hai tiếng sư phụ đi thôi!”

Phó Văn Phi không ngờ Thẩm Tinh Nam nói vậy, chàng kinh hãi kêu lên: “Su phụ!”

Đột nhiên ngay lúc này, một luồng ánh sáng chói loà phóng thẳng vào cánh tay trái của Phó Văn Phi.

Người xuất kiếm là Kiếm Si.

Kiếm phóng ra nhanh như điện chớp, phản chiếu ánh sáng màu xanh lục trên mặt Phó Văn Phi.

Nhưng lưỡi kiếm chỉ lướt qua mặt Phó Văn Phi mà thôi, chẳng hề phạm vào da thịt chàng.

Lưỡi kiếm không phạm vào da thịt Phó Văn Phi chính là bởi vì Thẩm Tinh Nam dùng hai ngón tay kẹp thân kiếm lại khiến thân kiếm không thể đẩy tới trước nữa.

Thẩm Tinh Nam lắc đầu: “Đừng đả thương nó!”

Rồi ông ta quay sang Phó Văn Phi nói: “Ý ta đã quyết, ngươi đừng gọi ta là su phụ nữa!” rõ ràng lời lẽ của ông ta bây giờ rất nghiêm nghị!

Lúc này chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, thì ra Kiếm Si rút thanh kiếm cắm trên cổ tay của Văn Đường rồi quay sang tấn công Phó Văn Phi, bởi vậy máu trên tay Văn Đường tuôn ra như suối, đau đến thấu tim, Văn Đường lăn lộn dưới đất. Một thanh kiếm khác đâm vào bắp vế của Văn Đường khiến Văn Đường giãy giụa một hồi rồi nằm ngay đơ ra.

Thẩm Tinh Nam thở dài nói: “Đã biết có ngày hôm nay, sau ban đầu còn làm chuyện đó?” lúc này Văn Đường đang rên rỉ, toàn thân yếu ớt, Thẩm Tinh Nam thở dài đánh sượt một tiếng.

Phải biết rằng trong số các đệ tử của Thẩm Tinh Nam, chỉ có võ công của Tống Văn Đãng là được khoảng hai thành của Thẩm Tinh Nam, những đệ tử khác võ công đều chẳng bằng hai thập của đại sư huynh, song Thẩm Tinh Nam cũng biết rằng, những đệ tử của ông có thể ham chơi lưỡi biếng một chút, hoặc tâm thuật bất chính nhưng nội công cũng thuộc hạng khá, có đâu mà mới vừa trúng hai kiếm đã kêu cha kêu mẹ thế kia.

Thẩm Tinh Nam trầm giọng nói: “Xem thử nó thế nào rồi?”

Kiếm Mê khẽ gạt đầu, lướt tới bên cạnh Văn Đường, rút thanh kiếm ra đánh soạt một tiếng, Văn Đường giật nảy mình rồi nằm vạt ra đó.

Kiểm Si vạch mái tóc của Văn Đường lên, dùng ánh kiếm chiếu vào, đột nhiên kêu lên: “Trang chủ, ông xem...”

Thẩm Tinh Nam biết Kiếm Si, Kiếm Mê canh giữ Lạc Thần Lĩnh, tuy Kiếm Mê trẻ hơn Kiếm Si 40 tuổi, nhưng kiếm pháp thuộc loại cao cường quý dị trên giang hồ, tuyệt không phải là người nóng vội, nghe ông ta kêu hoảng lên như thế, rõ ràng chuyện này không tầm thường.

Thẩm Tinh Nam vội bước tới cúi xuống xem, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Ngay lúc này, ông ta chợt nghe sau lưng có cơn gió nhẹ phả tới, đồng thời, soạt một tiếng, một mũi nhọn đã đâm vào lưng ông ta.

Vật ở phía sau vốn đã rất gần lưng, cho nên khi tiếng gió nhẹ thoảng lên cũng là lúc vật đó đâm vào, nhưng trong khoảng sát na đó, Thẩm Tinh Nam cũng kịp lách người qua.

Nhát kiếm này vốn là đâm vào tim của Thẩm Tinh Nam từ sau ra phía trước, nhưng nhờ Thẩm Tinh Nam lách người kịp lúc nên trúng vào bả vai phải của ông.

Thẩm Tinh Nam trở tay tóm lấy thân kiếm, lưỡi kiếm cứa vào da ông ta, may mà vẫn chưa phạm vào xương, cũng trong lúc này, trước mặt lại một tia sáng loé lên.

Vì Thẩm Tinh Nam bước tới gần xem vết thương của Văn Đường cho nên cách mũi kiếm của Kiếm Mê rất gần, ông ta đột nhiên bị tập kích từ phía sau lưng, trong lúc còn đang kinh hãi, chỉ trong một khoảng sát na như điện chớp lửa xẹt, mũi kiếm ở phía trước mặt lại đâm vào ngực ông ta.

Thẩm Tinh Nam kịp thời lách qua.

Mũi kiếm này vốn là đâm vào buồng tim ông ta, nhưng bây giờ đã cắm vào vai trái của ông.

Thẩm Tinh Nam hạ tay trái xuống, cũng chụp thân kiếm, mũi kiếm không đâm tới trước được nữa, ông cũng không đẩy lui nó được.

Hầu như trong cùng một lúc, Kiếm Si đâm trúng lưng Thẩm Tinh Nam, Kiếm Mê đâm trúng ngực Thẩm Tinh Nam, tuy cả hai thanh kiếm đã đâm trúng vào người ông ta nhưng không đến nỗi mất mạng, lúc bấy giờ Thẩm Tinh Nam đang khom người xuống nhìn vết thương của Văn Đường, Kiếm Si cũng đang ở tư thế quỳ gối từ phía sau xuất kích, Kiếm Mê cũng quỳ gối

từ phía trước đâm tới, hai người không thể rút kiếm được, cả ba đứng sững tại chỗ.

Lúc này, Phó Văn Phi mới biết kêu hoảng.

“Các người... làm gì thế?”

Thẩm Tinh Nam vẫn không thay đổi thần sắc, mỉm cười nhìn Văn Đường, nói: “Thì ra kiếm của các người có tầm độc!”

Cánh tay Kiếm Si nổi gân xanh, trên trán toát mồ hôi hột, Kiếm Mê nói: “Hiêu Thần Nương, nếu ngươi muốn sống, hãy kiếm chế tên tiểu tử này!”

Hiêu Thần Nương Khuông Tuyết Quân cũng sững sốt trước cảnh tượng đó, ả lắp bắp: “Các người...”

Kiếm Mê nói nhanh: “Sắc bản năng anh hùng đại duý”.

Kiếm Si tiếp lời: “Lưu phong tự sĩ danh chân thị”.

Khuông Tuyết Quân ngạc nhiên nói: “Thương hộ pháp? Nhan hộ pháp?”

Kiếm Mê nói: “Ta là Thương Đan Thanh”.

Kiếm Si nói: “Ta là Nhan Vị Cải”.

Khuông Tuyết Quân ngạc nhiên: “Thì ra...”

Thẩm Tinh Nam chột cười lớn ba tiếng: “Tốt, tốt, tốt!”

Kiếm Si và Kiếm Mê đều thay đổi sắc mặt.

Mỗi tiếng cười của Thẩm Tinh Nam đều khiến Kiếm Si và Kiếm Mê rung động toàn thân, tiếng cười thứ nhất, Kiếm Si và Kiếm Mê toé máu nơi cửa miệng, tiếng cười lần thứ hai, bàn tay cầm kiếm của Kiếm Si và Kiếm Mê nứt toát ra máu nhỏ thành dòng, sau tiếng cười lần thứ ba, tay và mũi của Kiếm Si và Kiếm Mê đổ máu như suối.

Thẩm Tinh Nam cười lớn ba tiếng, rồi lại quát lên một tiếng, hai tay vịn một cái, rắc rắc, hai thanh kiếm gãy đôi, Kiếm Si và Kiếm Mê mất đà té dúi ra phía sau, nhưng từ chui kiếm lại thò ra thêm một thanh trường kiếm mỏng manh đâm vào bụng Thẩm Tinh Nam.

Nhưng trong sát na này, Thẩm Tinh Nam đột nhiên biến mất.

Tách tách hai tiếng, hai mũi kiếm của Kiếm Si và Kiếm Mê đâm vào nhau, hai người đồng thời thối lui ra sau cả trượng, hạ người xuống thủ thế, xem ra rất căng thẳng.

... Thảm Tinh Nam biến mất.

Kiểm Si và Kiểm Mê đều biết Thảm Tinh Nam đã bị trọng thương, nhưng một con sư tử trọng thương còn đáng sợ hơn một con sư tử đang ngủ rất nhiều.

Thảm Tinh Nam đột nhiên từ trên mái nhà lướt xuống như một con chim đại bàng.

Kiểm Mê vung kiếm phóng vọt lên.

Kiểm Si quát một tiếng, trầm người xĩa kiếm lên trên.

Trong khoảng sát na hai người đã bày xong kiếm trận, một trên một dưới, vây Thảm Tinh Nam vào ở giữa.

Thảm Tinh Nam vẫy tay phải, một thanh trường kiếm màu vàng mỏng manh như sợi tơ phóng vọt ra.

Thanh trường kiếm vừa rút ra, cả khoảng không tràn ngập như đóm ánh sáng như mưa sao, xung quanh vang lên tiếng kêu veo veo.

Kiểm Si, Kiểm Mê, một trên một dưới, những đóm tinh quang trong tay chớp loé không ngừng, lúc nhanh lúc chậm, lúc khoang lúc nhặt.

Ba người giao chiến với nhau bằng ba thanh kiếm, Kiểm Mê lúc nào cũng ở trên, Kiểm Si lúc nào cũng ở dưới.

Kiểm Si từ phía dưới tấn công lên Thảm Tinh Nam.

Kiểm Mê từ phía trên dốc hết toàn lực tấn công xuống Thảm Tinh Nam.

Họ đều biết rằng, nếu phen này họ không dồn Thảm Tinh Nam vào chỗ chết được, họ chỉ có con đường mất mạng mà thôi.

Từ đầu đến cuối Thảm Tinh Nam luôn ở giữa.

Kiểm Si Kiểm Mê đánh càng lúc càng gấp, thanh kiếm mỏng trong tay Thảm Tinh Nam đánh càng lúc càng dữ.

Vãn Phi mở trố đôi mắt ra mà chẳng thấy ba người giao thủ như thế nào.

Chợt nghe một tiếng quát thật lớn, Kiểm Si bay ngược ra, lưng tán vào vách tường, vách tường đổ ập xuống, Kiểm Si cũng bật ra trở lại, bình một tiếng, va phải bậc đá, chẳng bò dậy nổi nữa.

Thân người đang xoay gập của Thảm Tinh Nam từ từ ngừng lại.

Ánh tinh quang tắt hẳn.

Kiểm Mê thở hỗn hển nói: “Phi Ngự kiếm pháp... danh đồn không ngoa!” y và Kiểm Si đã trúng mười bảy mười tám nhát kiếm, mắt, mũi, miệng, tứ chi đều trúng thương, tròng mắt trái của Kiểm Si suýt nữa đã lọt ra ngoài, mặt bê bết máu.

Còn Thâm Tinh Nam vẫn chỉ bị thương ở trước ngực và sau vai, hai nơi đều có máu đỏ tươi.

Thâm Tinh Nam thở dài, nói: “Lão Nhan, ngươi đã theo ta ba mươi năm rồi, tại sao không nói cho ta biết, ta có tệ bạc gì với ngươi không?”

Kiểm Si Nhan Vị Cải nói: “Không có!”

Thâm Tinh Nam nói: “Ta có chuyện gì không công bằng với ngươi không?”

Kiểm Si thở hỗn hển: “Không có!”

Thâm Tinh Nam lại hỏi: “Ta sai ngươi canh giữ Lạc Thần Lĩnh, có phải ngươi cảm thấy thiệt thòi lắm không?”

Kiểm Si đáp ngay: “Không phải”.

Thâm Tinh Nam lại hỏi: “Vậy có phải ngươi đã làm việc cho Phi Ngự Đường ba mươi năm mà chỉ được thăng lên đến lão đầu tử cho nên trong lòng thấy bất mãn không?”

Kiểm Si đáp ngay: “Không phải!”

Thâm Tinh Nam nhìn y chăm chú, hỏi: “Hôm nay nếu chẳng phải ta tin ngươi, cũng đã không đến đây, càng không trúng mai phục, ta muốn hỏi ngươi, tại sao ngươi làm thế?”

Kiểm Si nói: “Ba mươi năm qua, ngươi đối xử với ta không tệ. Ngươi xử sự xưa nay công bằng, canh giữ Lạc Thần Lĩnh là trách nhiệm quang vinh của đệ tử Phi Ngự Đường. Được thăng làm lão đầu tử cũng đã là niềm vinh quang cực cao, ta rất hài lòng những chuyện này”.

Y lại lắc đầu nói tiếp: “Nhưng hài lòng không có nghĩa là vui vẻ. Ngươi đối xử với ai cũng như nhau, ta theo ngươi ba mươi năm, ngoại trừ việc công, dù cho ngươi có đôi lúc quan tâm hỏi han, ta vẫn cứ sống như thường, vẫn cứ tận trung canh giữ, cứ như thế già đi, nhưng đối với ngươi mà nói, ta chỉ là một thành viên trong Phi Ngự Đường mà thôi, chẳng hề có gì đặc biệt, chẳng hề được ưu đãi...”

Y lau máu trên con mắt, nhìn Thẩm Tinh Nam với con mắt còn lại, rồi nói lớn: “Ai cũng biết ngươi là anh hùng trong chốn bạch đạo võ lâm, còn bọn ta thì sao? Có ai biết đến bọn ta? Hễ thiên hạ nhắc đến Phi Ngự Đường là nhắc đến ngươi, tất cả mọi quang vinh đều do ngươi hưởng hết, còn ta? Chẳng qua ta chỉ là một lão già canh giữ ở đây ba mươi năm mà thôi.”

Thẩm Tinh Nam vuốt râu, khẽ nói: “Phi Ngự Đường giữ gìn chính nghĩa cho giang hồ, Phi Ngự Đường là của mọi người chứ đâu phải là của một mình Thẩm mỗ!”

Kiểm Si nói lớn: “Ta cũng là người, kiếm pháp của ta hay, chuyện ngươi có thể làm, ta cũng làm được. Ta giết được ngươi, giết được trang chủ của Phi Ngự Đường Phi Ngự Sơn Trang là chuyện lớn rung chuyển thiên hạ”.

Thẩm Tinh Nam bùi ngùi nói: “Lão Nhan, ngươi theo ta ba mươi năm, ngươi chưa hề để cho ta biết ngươi có ý nghĩ như thế!”

Kiểm Mê chợt nói: “Không phải tại hấn, chính ta dạy hấn nghĩ như thế”.

Thẩm Tinh Nam quay sang nhìn Kiểm Mê, nói: “Là ngươi...”

Kiểm Mê lạnh lùng cười: “Đúng vậy. Ta mới là một trong tứ đại hộ pháp của Thiên Dục Thần Cung, ta vừa bước vào Phi Ngự Đường, nhờ Thiên Dục Cung trợ giúp sau lưng, đã làm được vài chuyện oanh oanh liệt liệt, được các ngươi tin tưởng, thăng ta làm lão đầu tử, canh giữ ở đây. Thật ra nhiệm vụ của ta chủ yếu là giết ngươi”.

Thẩm Tinh Nam thở dài: “Ta không nên phái lão Nhan đi cùng với ngươi”.

Kiểm Mê nói: “Đúng vậy. Lão Nhan thấy ta trẻ hơn lão 40 tuổi, đến sau mà được ngồi trên, cũng trở thành lão đầu tử, trong lòng đương nhiên có chút so đo, ta thuyết phục lão, lão đã trở thành đệ ngũ hộ pháp của Thiên Dục Thần Cung, được giao nhiệm vụ giống như ta”.

Thẩm Tinh Nam nói: “Nhưng ta đề bạt ngươi không phải là ý của riêng ta, mà là mọi người cùng quyết định, sau đó ta cũng không hối hận vì đã làm như vậy, làm như vậy là công bằng, bất luận là ai, nếu có thể giết được Cửu Tử Thượng Nhân Đãng Cửu Dương, lại giúp nạn dân của Cửu Giang lấy lại tiền cứu tế, đuổi Phi Sa cuồng ma Tiêu Tâm Tuý về Vân Cương,

đánh lui Hà Đạo Lý, luận công ban thưởng, ta không thặng người lên lão đầu tử, huynh đệ trong sơn trang khó phục”.

Kiểm Mê nói: “Ta phục, ta cũng chẳng phải là hạng vớ vẩn trong giang hồ, tuy không phải là lãnh tụ một phương, nhưng luận công ban thưởng cũng là hợp đạo lý. Có điều trong lòng ta vẫn thấy khó chịu. Hắc Đạo Khổng Minh Hà Đạo Lý là người tinh khôn nhất trong thiên hạ, chẳng có lý do gì thua trong tay ta, chính là hắn đã sắp xếp ta ở đây, hắn giả ý thua ta, có nghĩa là ta sẽ được các người tin tưởng. Cửu Tử Thượng Nhân Đăng Cửu Dương đã chết giả chín lần, đương nhiên có thể chết ở lần thứ mười, có điều trước khi ta bộc lộ thân phận, hắn tạm thời không sống dậy, Phi Sa cuồng ma Tiêu Tâm Túy vốn có xích mích với Thiên Dục Cung, đuổi hắn về Vân Cương cũng là nhất cử lưỡng tiện, còn ngân lượng cho nạn dân đây ư, muốn Phi Ngự Đường tin tưởng cần phải trả một cái giá, dầu sao bọn ta cũng cướp về, cho lại bọn chúng thì đã sao...”

Y mỉm cười rồi nói tiếp: “Cho nên ta luôn thuận buồm xuôi gió” rồi y chỉ Kiểm Si nói: “Chính vì ta được thặng làm lão đầu tử nên trong lòng lão mới không phục, cho nên mới có chuyện hôm nay”.

Kiểm Si nói: “Bọn ta đã đợi cơ hội hôm nay rất lâu rồi, hiếm có dịp người đến đây, mà lại đến một mình, bọn ta càng may hơn là bởi người bối rối vì chuyện thần tướng Lý Bố Y xuất hiện trên giang hồ, không đề phòng bọn ta”.

Thẩm Tinh Nam trầm giọng nói: “Đúng, các người đã chọn lựa đúng thời gian, địa điểm”.

Rồi ông ta cao giọng nói: “Nhưng với tình hình hiện nay của các người, cũng chẳng có gì tốt lành”.

Kiểm Si nói: “Đúng, bọn ta bị thương rất nặng, nặng đến sắp chết, người bị ám toán trước, đã trúng hai kiếm, bọn ta liên thủ với nhau tấn công người, không hạ được người đã vậy còn trúng đòn của người”. Rồi y cười chua chát: “Nhưng người đã trúng hai kiếm của ta, chất độc sẽ phát tác, người lo chống lại bọn ta, không có cơ hội vận công chống độc, lát nữa đây chất độc sẽ hoành hành. Độc của độc thánh không dễ dàng giải được, người có kéo dài thời gian cũng vô ích thôi”.

Nói đến đây, y nhìn Thâm Tinh Nam với ánh mắt khiêu khích, lớn giọng nói: “Bọn ta bị thương rất nặng, nhưng ngươi chẳng thể nào nhúc nhích được, nếu ngươi giết được bọn ta thì đã giết từ lâu rồi, ta nói có đúng không?”

Thâm Tinh Nam cười khỏ nói: “Thì ra là chất độc của độc thánh Ôn Bệnh Học”.

Kiểm Mê lạnh lùng nói: “Thâm Tinh Nam, ngươi chịu chết đi!”

Thâm Tinh Nam cười nói: “Ta đã trúng độc, nhưng các ngươi đã bị thương bởi kiếm của ta, nên các ngươi cũng chẳng thể nào giết được ta”.

Kiểm Si và Kiểm Mê đưa mắt nhìn nhau, cả hai người nghĩ ngợi trong chốc lát, Kiểm Mê kịp cười ha hả, bọn ta đã bị thương, hấn cũng chẳng khác hơn, nhưng bọn ta còn có Hiêu Thần Nương, tên đồ đệ yêu quý của hấn làm sao kiếm chế được ả!

Nói đến đây, tiếng cười của hai người nghe rất thâm, bởi vì cả hai người đang nhin đau mà cười, bởi vậy tiếng cười rất khó nghe.

Chương mười hai - Kiếm Cuồng

“Tên đồ đệ yêu quý” chính là Phó Văn Phi.

Hiêu Thần Nương Khuông Tuyết Quân cũng cười, ả chống nạnh tươi cười hỏi Phó Văn Phi: “Ngươi có kiếm chế được ta không?” chợt ở xó tối có một giọng nói vang lên: “Còn có ta đây, ta kiếm chế được ngươi”.

Kiểm Si, Kiểm Mê, Hiêu Thần Nương cũng thất kinh, nhất là Kiểm Si và Kiểm Mê ở đây đã lâu năm, chưa bao giờ biết trong hốc tường có một cái hang, trong hang có tiếng người.

Ai ở đó?

Bức tường đứt toét ra, đồ âm xuống, một thanh kiếm từ trong đâm ra.

Kiểm khí toả ra lạnh lẽo.

Trong ánh kiếm quang, một người phóng toát ra, râu dài đến tận rốn, đó là một người đã già lắm rồi, mặt đầy vết nhăn nheo hết như quần áo bị vò

nhầu đi vậy, người này so với Kiếm Si 80 tuổi chẳng khác gì như một người trẻ tuổi trèo lên cây nhìn một ông già lụ khụ chống gậy đi trên đường, thế nhưng thân người ông ta rất rắn chắc, ánh mắt càng linh hoạt có thần.

Chỉ thấy ông ta nhìn lưỡi kiếm, lẩm bẩm: “Kiếm ơi, kiếm ơi, đã giữ người bao nhiêu năm nay rồi, hôm nay cuối cùng lại dùng đến người, lại dùng đến người rồi!”

Khi ông ta nói, môi khê mấp máy, chòm râu dưới cằm cũng rung rinh theo, lại thêm ánh kiếm quang xanh lè, trông ông ta càng quái dị.

Kiếm Si và Kiếm Mê đều hoàn toàn thay đổi sắc mặt, đồng thanh kêu lên: “Kiếm Cuồng!?”

Trên thế gian này đúng là có Kiếm Cuồng.

Kiếm Cuồng gia nhập vào Phi Ngự Đường trước Kiếm Si Nhan Vị Cải đến 15 năm.

Nhưng Kiếm Cuồng Sở Thành Lâu đã im hơi lặng tiếng 19 năm rồi, thời còn trẻ Kiếm Si cũng chỉ gặp Kiếm Cuồng một vài lần.

Lúc đó Kiếm Si chỉ là một tân tú trong Phi Ngự Đường, mà Kiếm Cuồng đã là lão đầu tử rồi.

Sau đó mới biết rằng Kiếm Cuồng Sở Thành Lâu phạm một lỗi lầm lớn cho nên người ta đồn rằng ông ta đã bị xử tử rồi, thậm chí có người đồn ông ta sợ tội mà tự sát.

Thế mà nay Kiếm Cuồng lại xuất hiện ở đây.

Kiếm Si và Kiếm Mê nhìn vị đại sư kiếm thuật này, cả hai đều ngẩn người ra.

Kiếm Cuồng từ từ nhón mắt, nhìn Kiếm Si, Kiếm Mê, thông thả nói: “Các người đã sử dụng kiếm bao nhiêu năm rồi?”

Kiếm Si nói: “Năm mươi hai năm!”

Kiếm Mê nói: “Mười chín năm!”

Kiếm Cuồng khê gật đầu, nói: “Hai người cộng lại vẫn còn thua ta mười tám năm!”

Thẩm Tinh Nam cũng lên tiếng, hình như ông ta đang giới thiệu Kiếm Cuồng: “Ông ta đã từng phạm lỗi lầm lớn, hình phạt của sơn trang giành cho ông ta là: Canh giữ ở Lạc Thần Lĩnh hai mươi năm, trong thời gian hai

mười năm không được hiện thân, bởi vậy ông ta không hề được đề bạt, cho nên đến nay ông ta vẫn như các người, vẫn là lão đầu tử!”

Ông ta tiếp tục nói: “Sở dĩ ta đến đây chỉ một mình mà không hề chuẩn bị, một mặt là vì ta tin tưởng Kiếm Si, đáng tiếc ta đã tin lầm người. Mặt khác ta biết có Kiếm Cuồng ở đây, có Kiếm Cuồng chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì”.

Kiếm Mê khẽ liếm môi: “Sở lão tiên bối”.

Ánh mắt của Kiếm Cuồng lại đậu xuống thanh kiếm trên tay y, ông ta không thèm nhìn y.

Kiếm Mê nói: “Bao nhiêu năm qua, ông đã lập vô số công lao ở Phi Ngu Đường, danh lừng thiên hạ, là bậc đại tôn sư sử dụng kiếm, xưa nay vẫn bối rất ngưỡng mộ và tôn kính tiên bối”.

Kiếm Cuồng nhúng vai, nói: “Có chuyện gì nói mau, bớt giờ trò đó đi!”

Kiếm Mê nói tiếp: “Phi Ngu Đường không nghĩ đến công lao của ông, đày đọa ông như thế này chẳng khác gì hại ông, chúng tôi rất lấy làm bất bình cho ông, ông cần gì phải ra sức cho Phi Ngu Đường nữa?”

Kiếm Cuồng ngửa đầu cười to vang rền, mũi kiếm chấn động đến rung rinh, hồi sau ông ta mới nói: “Người có biết năm xưa ta phạm phải tội gì không?”

Kiếm Cuồng nhìn vẻ mặt ngờ ngẩn của Kiếm Si và Kiếm Mê, thong thả nói từng chữ: “Năm xưa ta không kiềm nổi dục vọng, đã làm ra chuyện giết thê tử hiếp đại tâu cầm thú cũng không bằng, Phi Ngu Đường đã nhẹ tay lắm rồi, ta tự nguyện chịu phạt. Ta chấp nhận hình phạt nặng hơn mới giải toả được nỗi cắn rứt trong tâm linh ta. Ta rất phục, ta rất phục!”

Ông ta gằng giọng cười, tiếng cười chấn động cả căn nhà: “Các người có biết cái gì gọi là đại trượng phu dám làm dám chịu không, chỉ cần công bằng thì ta sẽ không hề oán trách, ta quyết không hề phản bội, cũng chẳng bán đứng ai cả!”

Kiếm Si và Kiếm Mê đều ngạc nhiên, Văn Phi thấy máu huyết sôi bùng bùng, lớn giọng quát: “Hay lắm!”

Kiếm Cuồng chột hạ giọng, hỏi: “Các người học kiếm, đã từng học kiếm thương chưa?”

Kiểm Mê chung hứng, đáp: “Chúng tôi chỉ học kiếm, hoạt kiếm, tử kiếm, ngự kiếm, thậm chí người là kiếm, kiếm là người, tôi dùng kiếm đả thương người chứ chẳng có người đả thương tôi”.

Kiểm Cuồng mắng: “Nói bậy, tử hoạt chi kiếm, phân hợp chi kiếm, chẳng qua chỉ là học kiếm, người dùng kiếm đả thương người, tất nhiên sẽ bị kiếm đả thương, cả kiếm thương mà cũng chưa từng học qua, còn xưng là Kiếm Mê!”

Kiểm Cuồng lại quát hỏi: “Còn người?”

Kiểm Si nói: “Tôi đã từng học qua kiếm mang, kiếm khí, kiếm tâm lại tự sáng tạo kiếm ý, kiếm thế, kiếm đạo, còn kiếm thương... tôi... chưa từng học...”

Kiểm Cuồng cười rằng: “Cả kiếm thương mà cũng chẳng biết, vậy kiếm mạng, kiếm thần, kiếm quý, kiếm vận, kiếm thi... những thứ đó các người càng chưa biết, hai người học kiếm các người thật kém hiểu biết quá!”

Kiểm Si kiềm không được hỏi: “Kiếm thương là gì?”

Kiểm Mê kiêu ngạo cất lời: “Cần gì hỏi lão, kiếm của ta có thể giết người là đủ lắm rồi!”

Kiểm Cuồng cười lớn: “Giết người? Hai thanh kiếm của các người đâu không lại một thanh kiếm của trang chủ, bây giờ còn bị thương, xem các người làm sao có thể giết người!”

Kiểm Si và Kiếm Mê đưa mắt nhìn nhau, mồ hôi tuôn như mưa.

Kiểm Cuồng chột quát lớn: “Cũng được, để ta cho các người xem kiếm thương là thế nào!”

Ông ta chột rút kiếm, kiếm thế mở rộng, ánh hào quang lan toả, chỉ trong một khoảnh khắc, Kiếm Si và Kiếm Mê cảm thấy vết thương bởi kiếm trên người của mình lại bị chém thêm hoặc vạch thêm một nhát.

Trong khoảng sát na, Kiếm Si và Kiếm Mê không thể nào chống cự nổi, hầu như tưởng rằng mình đã mất mạng.

Nhưng Kiếm Si, Kiếm Mê vẫn chưa chết, họ vốn yếu ớt vì vết thương chảy máu nhiều, nhưng lúc này, bên cạnh vết thương hoặc ngay trên vết thương lại có thêm một vết máu nữa, họ không hề cảm thấy đau đớn mà càng yếu ớt hơn.

Kiểm Cuồng quát: “Cầm kiếm của các ngươi lên!”

Kiểm Si, Kiếm Mê cùng cầm kiếm trên tay, chỉ cảm thấy thể lực sung mãn, ý chí chiến đấu còn mạnh mẽ hơn trước lúc bị thương.

Kiểm Cuồng nói: “Đây chính là kiếm thương. Kiếm thương ở một số nơi yếu hại có thể khiến ngươi mất ý chí chiến đấu, nhưng nếu bị thương ở một số nơi khác có thể khiến ngươi hồi phục sức lực. Cho nên tại sao có những người toàn thân máu đổ mà vẫn có thể khổ chiến, còn có những người chỉ hơi bị thương nhẹ mà đã mất ý chí chiến đấu, cho nên kiếm không chỉ có thể lấy mạng người khác, cũng có thể khiến ý chí của đối phương gục ngã; có thể khơi dậy dũng khí của đối phương, cũng có thể khiến đối phương buông xuôi!”

“Hãy sử dụng kiếm đi!” Kiếm Cuồng quát: “Ta không muốn giết kiếm thủ không thể dùng kiếm!”

Kiểm Si thở dài, phát tay trái một cái, lại thêm một thanh kiếm nữa, thế là cả hai tay đều có kiếm.

Kiểm Mê đột nhiên cúi người, rút ra thêm ba thanh kiếm trong đồng gạch, y dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp một thanh kiếm, lại dùng ngón giữa và ngón áp út kẹp một thanh khác, tay phải cũng như thế, thành ra một người mà có thể cầm được bốn thanh kiếm.

Kiểm Si và Kiếm Mê cộng lại có sáu thanh kiếm.

Sáu thanh kiếm trong tay, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Sau đó không thấy bóng người.

Chỉ thấy bóng kiếm!

Sáu thanh kiếm trong tay hai người cũng giống như sáu người đều có kiếm đâm về phía trước, nhanh, lạnh, dữ, Kiếm Si và Kiếm Mê vẫn một ở trên, một ở dưới, kẹp Kiếm Cuồng ở giữa.

Trên tay Kiếm Cuồng chỉ có một thanh kiếm.

Lúc ban đầu, chỉ thấy ông ta nhẹ nhàng ung dung nhảy nhót né tránh lưỡi kiếm, hết như một người ăn cơm xong, nhàn nhã dạo bước trong vườn hoa.

Nhưng kiếm của Kiếm Si, Kiếm Mê chẳng hề chạm được vào ông.

Sau đó Kiếm Cuồng đã bắt đầu múa kiếm.

Ông ta vừa múa kiếm, thân người đã thay đổi.

Ông ta không còn là một ông già gần trăm tuổi nữa, mà bản thân hết như một thanh kiếm, thậm chí là một thanh kiếm, một thanh kiếm vừa mới được rèn xong!

Ông ta vừa đánh vừa thét, tấm áo trên người bay phấp phồng, râu tóc dựng đứng, Ông ta vừa đánh vừa xoay chuyển, nét mặt rất kích động, cả thân người như hoà nhập vào kiếm ý.

Cho nên mảng thanh quang trên tay ông ta càng lúc càng mở rộng, trong chớp mắt đã bao trùm kiếm quang của Kiếm Si và Kiếm Mê, hào quang phát ra từ sáu thanh kiếm của Kiếm Si và Kiếm Mê hết như bị ông ta nuốt chửng.

Đến cuối cùng, chỉ có kiếm quang của ông ta.

Chỉ có tiếng rít vèo vèo của một thanh kiếm.

Thanh thế này hết như có sáu trăm người cùng vận kiếm, càng lúc càng nhanh, càng kín kẽ.

Kiểm Cuồng dùng một thanh kiếm đấu với sáu thanh kiếm của Kiếm Si, Kiếm Mê, rất mau chóng, kiếm trận của Kiếm Si, Kiếm Mê tan vỡ, cả hai người bị đẩy vào góc chết, chỉ biết toàn lực chống đỡ chứ không biết phản công.

Trên thực tế, họ cũng không còn khả năng phản công.

Họ cảm thấy trước mắt là một tên cuồng ma biết sử dụng kiếm, dùng mười thanh kiếm đối phó với họ, lại cảm thấy người trước mắt như một vị kiếm tiên ung dung nhàn nhã, dùng một thanh kiếm phá vỡ kiếm trận của họ.

Kiểm Mê kinh hồn tán đởm, kêu lớn: “Tôi phục rồi!” rồi ném kiếm quỳ xuống, nét mặt đầy sợ hãi.

Nhưng Kiếm Si vẫn còn muôn thử.

Y quát lên một tiếng, hai thanh kiếm mở rộng hào quang, lao vào trong màng kiếm của Kiếm Cuồng.

Sau đó y không thể nào thoát ra khỏi màng kiếm quang được nữa.

Bởi vì hai thanh kiếm của y đã bị kiếm quang nghiền nát.

Sinh mạng của y cũng bị kiếm quang đoạt mất!

Kiểm Cuồng lại phát ra một tràng cười rung chuyển trời đất, hỏi Kiếm Mê: “Thế nào?”

Kiểm Mê đứng sững sờ, chẳng thốt ra được lời nào.

Đến ngày hôm nay y mới hiểu thế nào gọi là sử kiếm.

Thẩm Tinh Nam nói: “Sở bá!”

Kiểm Cuồng Sở Thành Lôu đứng sừng sững như một pho tượng, nhưng vừa tiếng gọi thì lập tức cung kính nói: “Có!”

Thẩm Tinh Nam trầm giọng nói: “Giữ mạng hẩn lại, dặt về sơn trang, có chuyện phải hỏi”.

Kiểm Cuồng nói: “Vâng!”

Thẩm Tinh Nam trầm mặt, lại nói: “Lần này ông đã lập được đại công... nhưng lúc trước ông phạm tội không nhẹ, tôi không thể đảm bảo ông có thể được miễn tội. Nhưng tôi có thể nói với mọi người, xem thử có thể tha ông trước thời hạn hay không”.

Kiểm Cuồng vừa mừng rỡ vừa hoang mang, tim không khỏi đập rộn ràng. Ông ta canh giữ Lạc Thần Lĩnh đã bao nhiêu năm qua, chỉ vì phạm tội lớn, hơn nữa lương tâm vẫn còn bị cắn rứt, nay nghe hôm nay có thể lấy công chuộc tội, tuy chưa thành sự thực nhưng cũng không khỏi mừng rỡ, tim đập thình thịch.

Kiểm Cuồng mừng rỡ kêu: “Tạ trang chủ, tôi...”

Thẩm Tinh Nam nhìn ông ta, chợt thay đổi sắc mặt, kêu lớn: “Sở bá, cẩn thận!”

Kiểm Cuồng không hiểu tại sao Thẩm Tinh Nam lại nhìn mình kinh hãi, nhưng ông ta bắt đầu cảm thấy mình không thể kiềm được cơn vui mừng, bất giác đưa tay đề lên ngực mình.

Tay ông ta như chạm phải một con trâu đang lồng lên, bóp một tiếng, tay của Kiếm Cuồng bật ra!

Lúc này Kiếm Cuồng mới thất kinh, đồng thời ông ta phát giác, mắt, mũi, miệng, tai, có thứ gì phọt ra!

Ông ta lấy áo quẹt trên mũi, trên tay áo dính một vệt máu tươi.

Ông ta ngạc nhiên, bên tai nghe Thẩm Tinh Nam thét lên: “Mau vận công chống cự, đó là Tâm Ma đại pháp!”

Khi Thâm Tinh Nam hét lên câu đó, Kiếm Cuồng không thể vận công, cũng không cách nào vận công nữa.

Ông ta gầm lên, lao bổ tới tỳ ngực vào vách tường đá, mặt đỏ ửng.

Ông ta làm thế chỉ vì muốn đè nén trái tim của mình.

Nhưng ông ta vừa lao tới, vách tường đổ ập xuống, Kiếm Cuồng lao đảo gầm lên một tiếng, đột nhiên ập người xuống đất.

Ông ta ép ngực mình xuống đất, cố ý là muốn kiếm không để tim tiếp tục đập loạn xạ nữa.

Nhưng ông ta vừa mới ép người xuống đất, cả người bật lên như một chiếc lò xo, cao đến hơn cả trượng, đó là bởi vì tim của ông ta đập quá mạnh.

Thâm Tinh Nam muốn cứu Kiếm Cuồng, nhưng khổ nỗi không thể nào cử động, ông ta đang dùng công lực đẩy chất độc ra, nếu làng càng chất độc sẽ quay ngược vào tim.

Ngay lúc này, Kiếm Mê đột nhiên rút kiếm.

Y đâm soạt thanh kiếm vào bụng của Kiếm Cuồng, thấu từ sau ra trước!

Kiếm Cuồng quát lớn, mặt ông ta lộ vẻ mãn nguyện, thì ra đối với ông ta lúc này cái chết là một sự giải thoát.

Ông ta thấy thanh kiếm ló ra, lập tức hai tay cầm mũi kiếm kéo thật mạnh về phía trước.

Kiếm Mê không ngờ đối phương lại mong muốn được chết, hơn nữa lại hành động điên cuồng đến thế, trong lúc còn đang sững sốt thì bị Kiếm Cuồng ôm chầm lấy.

Kiếm Mê kêu lên ăng ặc như một con vật nhỏ bị một con dã thú siết cổ, đó là bởi vì nhịp tim của Kiếm Cuồng đã tác động vào ngực y.

Sau đó cả hai người từ từ đổ xuống.

Kiếm Mê trẻ tuổi và Kiếm Cuồng già nua, khi chết cũng chẳng khác gì tất cả những người dùng kiếm trên thế gian này.

Sau khi họ ngã xuống, một người gầy ốm, trên gò má có một nốt ruồi đen thong thả bước tới.

Lão nói có vẻ hơi bùi ngùi: “Người vốn là không cần chết!” ý lão muốn nói Kiếm Mê Thương Đan Thanh.

Sau đó lão quay sang Thảm Tinh Nam: “Lúc nãy ngươi bảo Sở Thành Lô vận công chống Tâm Ma đại pháp của ta, thực ra đầu cho là ngươi, vận công cũng chẳng chống nổi Tâm Ma đại pháp của ta”.

Thảm Tinh Nam lơ đãng nói: “Bây giờ đương nhiên ta không thể chống nổi Tâm Ma đại pháp của ngươi”.

Tâm Ma Cao Vị Mạc nói: “Thế thì đáng tiếc quá. Nhưng ta sẽ không cho ngươi phục hồi công lực để chống lại Tâm Ma đại pháp của ta”. Lão mỉm cười rồi nói: “Ta không phải là kẻ ngốc”. Lão nhìn quanh, lẩm bẩm: “Có thể giết được Phi Ngự Đường Phi Ngự sơn trang, tổng binh chủ của Bính Dao Hội Thảm Tinh Nam, đúng là một chuyện rất vinh hạnh”.

Rồi lão quay sang Thảm Tinh Nam hỏi: “Ngươi có còn phục binh nào nữa không?”

Thảm Tinh Nam không đáp.

Tâm Ma gật gù: “Ngươi không đáp có nghĩa là không có. Nếu vẫn còn có, thì ngay lúc Sở Thành Lô bị ta khống chế đã gọi người ra giúp đỡ”.

Lão nhìn Thảm Tinh Nam chằm chằm rồi lại nói: “Trước khi ta giết ngươi, ngươi có còn muốn nói gì nữa không?”

Thảm Tinh Nam lạnh lùng nói: “Ta chỉ muốn biết tại sao ngươi biết nơi này mà đến kịp thời”.

Tâm Ma nói: “Hỏi rất hay”. Rồi lấy ra một vật giơ lên, đó là một con quạ chết.

Thảm Tinh Nam không hiểu. Tâm Ma quay sang Khuông Tuyết Quân nói: “Lần này công lao của ngươi không nhỏ”.

Khuông Tuyết Quân mỉm cười nhìn Thảm Tinh Nam: “Tín hiệu ta thả ra không chỉ là một con dơi, ngươi bắt được một con, tưởng rằng đã cắt đứt đường liên lạc của ta, lầm rồi!”

Thảm Tinh Nam trầm ngâm một hồi mới nói: “Ta hiểu rồi!”

Trái lại Khuông Tuyết Quân thấy ngạc nhiên: “Ngươi hiểu điều gì?”

Thảm Tinh Nam nói: “Ta tự thấy không xem thường ngươi, cho nên mới bắt con dơi của ngươi, nhưng ta tưởng rằng không khinh địch đã là một sự khinh địch, khinh địch là điều đại kỵ của người trong giang hồ!”

Ông ta thở dài rồi nói tiếp: “Ngươi xem ra chỉ là một hạng tép riêu, nhưng vẫn không thể khinh địch!”

“Đúng vậy!” Khuông Tuyết Quân đầu môi nói: “Hạng tép riêu trên giang hồ, lúc nào cũng có thể biến thành một đại nhân vật, nhất là đàn bà. Hôm nay vẫn còn là tép riêu, nhưng ngày mai có thể là thủ lĩnh của ngươi!”

Thẩm Tinh Nam chỉ có cười khở, nhưng xem ra ông ta hình như đang tìm ra một đạo lý mới từ trong bài học này, ông ta không hề tỏ vẻ căng thẳng, phẫn nộ, sợ hãi hay tuyệt vọng.

Cả Tâm Ma cũng thâm khâm phục. “Ngươi có còn gì muốn nói nữa không?”

Chợt nghe một tiếng gầm lớn, Phó Văn Phi lao đến trước mặt sư phụ, quát lớn: “Muốn giết hãy giết ta trước!”

Tâm Ma hờ hững nói: “Giết ngươi chẳng khác gì thổi bụi!”

Trong căn nhà cổ lại có ba bóng người.

Trương Hạnh Thủ, Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa.

Trương Hạnh Thủ nói: “Xin lão tổ sư hãy giao tên tiểu tử này cho chúng tôi!”

Tâm Ma gật đầu.

Văn Cửu Công phụ hoạ: “Phen này lão tổ sư đã lập được công lớn to bằng trời, chi bằng cứ bắt sống hắn về, như vậy bọn người võ lâm tự xưng bạch đạo sẽ mất mặt”

Thù Ngũ Hoa nói: “Đúng vậy, cứ giữ mạng hắn để bọn người tự xưng võ lâm chính đạo tìm đến cứu hắn ra, đến một tên, chúng ta sẽ giết một tên, há chẳng phải sẽ hay hơn sao?”

Tâm Ma lạnh lùng hừ nói: “Đêm dài lắm mộng, nhiệm vụ của ta vốn là giết chết năm người ứng chiến trong trận kiếm Kim Ấn, nay đã hoàn thành, giết Lý Bố Y chỉ là phụ, không ngờ hắn đã bỏ chạy, nhưng hôm nay ta nhất định được mạng của tên Thẩm Tinh Nam này!”

Lão hờ hững nói tiếp: “Ta quyết không bắt sống hắn về, để hắn hồi phục công lực, hoặc có người liều mạng chặn đường cướp hắn, thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện, giữ một người không bằng giết đi một người, ta có thể sống đến ngày hôm nay chính là vì ta luôn giữ nguyên tắc này!”

Văn Cửu Công nở nụ cười nói: “Lão tổ sư dạy rất phải!”

Thù Ngũ Hoa cũng khúm núm nói: “Lời dạy của lão tổ sư khiến cho bọn tiểu bối như tỉnh cơn mê!”

Trương Hạnh Thủ cũng nói: “Thật ra giết chết Thẩm Tinh Nam cũng đã là đại công chấn động thiên hạ, lão tổ sư cần gì phải phí sức, nói chuyện với bọn người ngu ngốc các ngươi!”

Chợt nghe có một người ở ngoài nhà nói: “Nhiều lời cũng hay, ít lời cũng được, ai muốn giết người, phải hỏi ta có đồng ý không đã chứ!”

Người đến tiếng đến, người đó cầm một bó đuốc, bước đi có vẻ loạng choạng.

Người đó đứng sau bó đuốc.

Lúc này sắc trời đã dần dần tối, căn nhà càng thêm ảm đạm, cho nên ánh đuốc lúc này càng nổi bật hơn, nhưng trái lại mặt của người đứng sau bó đuốc vẫn chưa rõ ràng.

Nhưng Phó Văn Phi vừa nghe giọng nói này đã mừng rỡ kêu lên: “Tiền bối...”

Dưới ánh sáng của bó đuốc, nốt ruồi trên gò má của Tâm Ma như đen dần dật, lão nói: “Tìm người không được, bây giờ người dẫn xác đến đây!”

Người đứng sau bó đuốc nói: “Ta cũng lấy làm lạ, tại sao người muốn giết ta lại không giết ta mà vội vàng chạy đến nơi khác, vì thế mới theo xem thử, quả nhiên có chuyện vui!”

Thẩm Tinh Nam lạnh lùng nói: “Lý Bố Y, chuyện này chẳng liên quan đến ngươi, nếu ngươi muốn giết ta, hãy ra tay, nếu muốn cứu ta, xin miễn cho!”

Người đang cầm bó đuốc chính là Lý Bố Y, Lý Bố Y cười nói: “Không phải ta đến cứu ngươi, ta đến đây cứu đồ đệ của ngươi, người ta muốn giết ngươi, đồ đệ của ngươi bảo muốn giết ngươi thì phải giết hẳn trước, ta không nỡ thấy hẳn chết”.

Thẩm Tinh Nam giận dữ nói: “Ngươi...”

Văn Phi không biết năm xưa sư phụ có oán thù gì với Bố Y thần tượng, trong nhất thời không dám chen vào.

Tâm Ma lạnh lùng nói: “Người đến đây cứu người? Ta thấy người đến đây để chịu chết thì đúng hơn!”

Thẩm Tinh Nam cũng thấy Lý Bố Y bước đi loạng choạng, rõ ràng đã bị nội thương, quát: “Người của Phi Ngư Đường bọn ta xưa nay không cần người nhiều chuyện, cút đi!”

Lý Bố Y cười nói: “Bản thân người muốn chết, nhưng đồ đệ của người lại không muốn, người không thể ích kỷ như thế!”

Văn Phi không kiềm được kêu lớn: “Sur phụ không thể chết, muốn chết, con chết thế!”

Lý Bố Y nói: “Lúc này chẳng phải người đã từng bảo tên tiểu tử này không còn là đồ đệ của người sao? Ta cứu nó, có liên quan gì đến người?”

Thẩm Tinh Nam nhất thời không đối đáp được. Tâm Ma cười rộ lên: “Nếu các người muốn chết, ta sẽ giúp cho các người!” khi lão cười, vai trái hơi trầm xuống, hơi thở hơi gấp rút, Thẩm Tinh Nam hơi mừng thầm, lạnh lùng hừ nói: “Cao Vị Mạc, nội thương và ngoại thương của người không nhẹ”.

Tâm Ma cười nói: “So với cái chết, có đáng là gì?”

Thẩm Tinh Nam lạnh lùng nói: “Nhưng với thể cuộc bây giờ, ai bị thương nặng thì người đó sẽ chết trước”.

Tâm Ma cắt lời: “Kẻ bị thương nặng nhất chính là người!”

Văn Phi quát lớn: “Ta không hề bị thương!”

Tâm Ma cười sằng sặc: “Phía ta có bốn người không bị thương!” Ý lão muốn nói là Khuông Tuyệt Quân, Trương Hạnh Thủ, Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa.

Lý Bố Y chợt nói: “Lúc này người ám toán ta, hình như không nói nhiều lời như thế”.

Tâm Ma cười lạnh nói: “Ta đã chiếm được thượng phong, không cần vội ra tay”.

Lý Bố Y nói: “Trong vườn hoang nhân thủ phía người nhiều hơn, nhưng chẳng ai đánh lại ta”.

Tâm Ma lạnh lùng hừ nói: “Người có muốn chết nhanh hơn, có gì khó đâu, gậy tre của người đâu?”

Lý Bồ Y vung tay trái, soạt một tiếng, cây gậy tre đã nằm trong tay, nhìn Tâm Ma nói: “Ồ đây!”

Tâm Ma nói: “Đến đây!”

Lý Bồ Y nói: “Không đến!”

Tâm Ma nói: “Ngươi sợ chãng?”

Lý Bồ Y nói: “Không phải sợ mà là ngạc nhiên!”

Tâm Ma nói: “Ngạc nhiên điều gì?”

Lý Bồ Y nói: “Tâm Ma đại pháp của ngươi xưa nay luôn chủ động tấn công, nhưng tại sao bây giờ lại chần chừ như thế?”

Tâm Ma lạnh lùng nói: “Ta chỉ muốn dựa vào tu vi võ công để lãnh giáo võ công của ngươi”.

Lý Bồ Y lắc đầu: “Ta thấy không phải!”

Tâm Ma kiềm không được cơn giận: “Tên thầy bói kia, ngươi đừng nhiều lời...”

Lý Bồ Y nhìn thẳng vào lão rồi nói tiếp: “Ta thấy ngươi sợ hãi, không thể thi triển Tâm Ma đại pháp được...”

Rồi ông ta nói từng chữ một: “Ngươi sợ bó đuốc này, ngươi sợ...”

Tâm Ma gầm lên, lao bổ tới.

Lão sử dụng một thanh cổ kiếm vàng khè, xem ra rất nặng nề.

Lý Bồ Y vẫn đứng vững chảng hề lùi bước, tay trái cầm gậy tre múa tít, chặn đứng thế công của thanh cổ kiếm.

Tâm Ma càng đánh càng gấp, ông ta càng khí địch thần nhàn.

Khuông Tuyết Quân, Trương Hạnh Thủ, Văn Cứu Công, Thù Ngũ Hoa cùng hú lên một tiếng rồi lao vào tấn công phía sau lưng Lý Bồ Y.

Phó Văn Phi quát lớn, không màng tất cả, đẩy hai chưởng ra.

Chàng chặn Trương Hạnh Thủ, chàng không muốn đánh phụ nữ, dù đó là Hiêu Thần Nương, chàng vẫn xem đó là một phụ nữ.

Chàng biết ngoài Khuông Tuyết Quân, trong bốn người kia Trương Hạnh Thủ có võ công cao nhất.

Chàng đương nhiên hy vọng mình có thể chặn được một đối thủ đáng gờm.

Trương Hạnh Thủ nhiều nhất là ba chiêu thì có thể kết liễu được chàng... nếu chẳng phải vì Phó Văn Phi tấn công bất ngờ, có lẽ trong một chiêu y vẫn có thể hạ được chàng.

Nhưng đến chiêu thứ hai, tất cả đã thay đổi.

“Ra tay!”

Thù Ngũ Hoa lao bổ tới sau lưng Khuông Tuyết Quân, hai chưởng chặt vào vai của ả.

Khuông Tuyết Quân kêu lên nện ngào, ả nằm mơ cũng không ngờ Thù Ngũ Hoa ra tay đối với mình, ngay lập tức ả ngã xuống.

Nhưng trước khi chết, ả cũng tóm được Thù Ngũ Hoa ném ra.

Văn Cửu Công không dám tin vào đôi mắt mình.

Lão gằm lên, tuy chỉ có một chân là còn nguyên vẹn, nhưng hành động còn nhanh hơn cả chim cắt, lão lướt tới tóm lấy Thù Ngũ Hoa.

Nhưng lão chưa kịp quát lên, vô chỉ chưởng của Thù Ngũ Hoa đã chém vào hai be sườn của lão.

Văn Cửu Công kêu thảm, bảy con hoa xà cùng phóng ra, mổ vào mũi, cổ họng, tai, vai, tay, ngực, đùi của Thù Ngũ Hoa.

Thù Ngũ Hoa vì muốn giết cho được Văn Cửu Công nên không hề né tránh bảy con hoa xà.

Khi Văn Cửu Công ngã xuống, y đã giết được bảy con hoa xà rồi lê bước đến bên cạnh Thẩm Tinh Nam quỳ sụp xuống.

Lúc này sắc mặt của y bắt đầu thay đổi: “Trang chủ, kế hoạch ma cung giết Văn Đãng huynh đệ... tôi biết... muộn quá, không kịp...”

Thẩm Tinh Nam thở dài: “Ngũ Hoa, ngươi làm rất hay, đừng nói nữa, phong bế huyết mạch lại!”

Thù Ngũ Hoa lắc đầu: “Vô ích thôi!” rồi giọng y nện hẳn: “Đáng tiếc... tôi... chỉ có thể giết được hai tên... không thể hoàn thành...”

Thẩm Tinh Nam cắt lời: “Ngươi đã tận sức rồi!”

Lúc này Phó Văn Phi đã bị Trương Hạnh Thủ đánh bật ra, lăn cù cù mấy vòng, nhưng vẫn nói: “Ngươi... ngươi... ngươi...”

Thẩm Tinh Nam đưa mắt nhìn Văn Phi: “Thiên Dục Cung có thể cảm phản đồ vào Phi Ngự Đường, Phi Ngự Đường cũng có thể mai phục cao thủ

trong Thiên Dục Cung!”

Thù Ngũ Hoa nhìn Văn Phi mỉm cười, miệng tuôn máu bầm: “... xin đừng trách ta đã đả thương ngươi... chỉ vì Phi... Ngu... Đường... mạng một người... có đáng... là gì...?”

Y vừa quệt máu vừa nói: “Không như thế... bọn chúng cũng... không tin ta... sẽ dùng nhiều thủ đoạn tàn nhẫn giết... không ít... kẻ vô tội...”

Trương Hạnh Thủ tức giận lao tới, nhưng đôi tay sắt của y chưa kịp chạm vào người Thù Ngũ Hoa, Thù Ngũ Hoa đã chết rồi.

Bây giờ phía Tâm Ma chỉ còn lại sót lại một mình Trương Hạnh Thủ.

Chương mười ba - Mũi tên cuối cùng

Nét mặt Tâm Ma cứ vẫn trơ ra, nhưng dưới ánh đuốc chập choạng trong tay Lý Bố Y, lúc này cơ mặt của lão như một mảnh giấy vàng hệt, bị người ta vò nhàu nhĩ, lúc này mặt lão nổi gân xanh, hệt như có hàng ngàn con trùng đang bò ngo nguậy, mồ hôi giống như từng mảnh vảy cá xấu xí, nốt ruồi lớn trên gò má đột nhiên rần rật, tựa như muốn nhảy ra khỏi khuôn mặt của lão.

Tâm Ma đang lo sợ.

Nhưng kiếm chiêu của lão càng đáng sợ hơn.

Kiểm pháp có loại dữ dội, có loại quỷ dị, có loại thần tốc, có loại nặng nề, có loại mạnh mẽ, có loại thiên biến vạn hoá, có loại lấy nhu chế cương, càng có loại kiếm khí ép người, kiếm ý giết người, thậm chí còn có loại khiến cho người ta kinh tâm động phách, hồn bay vía chạy.

Nhưng trước loại kiếm pháp nào gọi là khủng khiếp.

Tâm Ma đang sử dụng một loại kiếm pháp khiến người ta khủng khiếp.

Nhưng kiếm pháp này chẳng hề đả thương được Lý Bố Y.

Lý Bố Y vẫn cầm bó đuốc thủ ở trước ngực, cây gậy tre trên tay trái thấy chiêu phá chiêu, phá giải toàn bộ kiếm pháp của Tâm Ma.

Điều kỳ dị hơn là bó đuốc trong tay của Lý Bố Y lúc thì bùng lên, lúc thì thu nhỏ lại, lúc thu nhỏ lại thành một màu xanh âm đạm, lúc bùng lên thành một màu đỏ chói loà, lúc thu lại chỉ là một tia lửa nhỏ xíu, lúc bùng lên như một cây dù bằng lửa, lửa cháy phừng phừng, trông rất kinh người.

Lửa thu nhỏ lại và bùng lên chính là một nhịp tim.

Nhịp tim mạnh mẽ.

Lửa thu về và bùng lên càng lúc càng nhanh.

Nét mặt của Tâm Ma càng lúc càng kinh khủng, nhưng lão chẳng thể nào kiềm chế được.

Ánh mắt của Lý Bố Y càng sáng hơn.

Ông chợt nhớ một chuyện.

Tay phải của ông đã cử động, khi ánh lửa bùng lên, ông đâm thẳng vào mặt Tâm Ma!

Tâm Ma rú lên tiếng kêu kỳ dị.

Tâm Ma kịp thời lách người ra nhưng lông mày, tóc, áo đều bắt lửa.

Lão tiếp tục kêu gào, hai tay ôm lấy ngực, hết như cơn đau không phải là do bị bỏng mà là bắt nguồn từ lồng ngực.

Lý Bố Y lúc này lại nhớ thêm một chuyện nữa.

Chuyện này xem ra chẳng hề có ý nghĩa gì nhưng lại khiến cho người ta lấy làm lạ.

Ông ta đột nhiên dốc hết toàn lực, tụ khí vào đan điền rồi thổi ra một hơi thật mạnh.

Lửa tắt phục, nhưng toàn thân Tâm Ma chợt thu nhỏ lại, cái cổ vươn ra dài ngoẵng, mồm ngoác ra thật to, toàn thân như bị một vật nặng đè bẹp đi xuống, tiếng xương cốt kêu lên răn rắc.

Sau khi Lý Bố Y thổi ra một hơi, hình như ông ta đã dốc hết toàn lực, trong nhất thời chưa phục hồi được, nhưng ông ta hít sâu một hơi.

Nhờ hít sâu một hơi, ông ta vươn thẳng người dậy.

Trong khoảng sát na này, một người khác cũng hít một hơi dài.

Người đó là Thẩm Tinh Nam.

Sau khi ông ta hít hơi này, mặt mau chóng hồng hào trở lại, ông ta vẫn mãi vận công trị độc, trước công lực thâm hậu của mình, ông ta có thể dễ

dàng đẩy độc ra.

Trương Hạnh Thủ thấy Tâm Ma Cao Vị Mạc gặp nguy, định chạy đến cứu, nhưng chợt thấy điệu bộ của Thẩm Tinh Nam, lập tức hiểu rằng Thẩm Tinh Nam sẽ hồi phục lại ngay.

Trong khoảng sát na như điện chớp lửa xẹt, Trương Hạnh Thủ hơi do dự: Rốt cuộc là giết Thẩm Tinh Nam hay giết Lý Bố Y.

Giết Thẩm Tinh Nam thì có thể giữ an toàn cho mình!

Giết Thẩm Tinh Nam thì có thể lập được đại công!

Giết Lý Bố Y thì có thể cứu được Cao Vị Mạc!

Giết Lý Bố Y, cứu được Cao Vị Mạc đương nhiên sẽ có lợi ích vô cùng, hơn nữa chỉ cần cứu được Cao Vị Mạc, nhất định lão sẽ giết được Thẩm Tinh Nam!

Mấy ý nghĩ đó lướt qua trong đầu Trương Hạnh Thủ như điện chớp lửa xẹt, Trương Hạnh Thủ quyết định giết Lý Bố Y trước để cứu Cao Vị Mạc. Đó là bởi vì y biết, nếu Lý Bố Y giết Cao Vị Mạc, dù mình có giết được Thẩm Tinh Nam cũng chưa chắc đã là đối thủ của Lý Bố Y!

Y hơi chần chừ, nhưng lúc này là khoảng sát na mang tính quyết định.

Nếu Trương Hạnh Thủ dứt khoát ra tay nhanh chóng, kết quả sẽ khác hẳn!

Khi Trương Hạnh Thủ giơ cánh tay nhảy bổ tới sau lưng Lý Bố Y, Thẩm Tinh Nam bình tĩnh mau chóng tháo cây kim cung ở hông ra, lấp mũi ngân tiễn, mà Lý Bố Y đã sát tới gần Tâm Ma, cây gậy tre mau chóng đâm ra. Phập một tiếng, đầu gậy đâm thấu lưng.

Đầu gậy không có máu.

Vết thương cũng không chảy máu.

Nơi phun máu là miệng của Tâm Ma, lão phun máu rất nhiều đến nỗi lão phải cắn chặt răng lại để máu khỏi trào ra nữa, hết như một khối máu bị ngưng kết lại, mà lửa đã bắt đầu an lan toàn thân lão.

Ngay trong khoảnh khắc Lý Bố Y đâm Tâm Ma Cao Vị Mạc, hai cánh tay của Trương Hạnh Thủ đã sắp bổ trúng lưng Lý Bố Y.

Cánh tay của Trương Hạnh Thủ có thể bổ văng chẻ đá, là một trong những binh khí tà môn, nhưng trong khoảnh khắc như sao xẹt, tay phải của

y bị một mũi nhọn đâm xuyên qua cắm phập vào tay trái, cho đến khi hai cánh tay bị xô vào nhau, Trương Hạnh Thủ mới hiểu ra đó là một mũi tên!

Một mũi ngân tiễn!

Lúc này mũi tên thứ hai cũng bay đến!

Mũi tên này bắn trúng tim của y, Trương Hạnh Thủ bật ra đến bảy tám thước, mũi tên kéo người y ghim xuống đất.

Thẩm Tinh Nam lấp vào cung ba mũi tên, mũi tên cuối cùng hướng thẳng vào người Lý Bố Y nhưng không bắn ra.

Lý Bố Y không quay đầu lại ngay.

Ông ta nhìn Cao Vị Mạc, thờ phào: “Nguy hiểm thật!”

Rồi sau đó mới quay người, chậm chậm nói: “Hảo tiễn!”

Ông ta vừa nói vừa rút cây gậy tre, nói: “Công lực của ông khôi phục rất nhanh!”

Đến bây giờ Thẩm Tinh Nam mới hỏi: “Ông làm sao biết cách phá tâm ma đại pháp?”

Lý Bố Y cười: “Tôi không biết, tôi chỉ đoán”. Ông ta mỉm cười nói: “Gò má trái và phải của y nhô cao, theo thuật xem tướng, khó tránh cô quả, hơn nữa trong thời gian này dễ gặp kiếp nạn. Huống chi...”

“... Huống chi trên gò má trái của lão có một nốt ruồi, trong đời khó tránh hỏa nạn”. Ông ta nhìn cái xác cháy khét của Tâm Ma, nói: “Cho nên tôi đánh liều xem thử có thể phá được tâm ma đại pháp của lão hay không”.

Thẩm Tinh Nam trầm giọng nói: “Ông đã thử đúng”.

Lý Bố Y nói: “Thật ra tôi cũng không biết đúng hay sai, khi tôi cầm bó đuốc bước vào, sắc mặt của lão đã thay đổi, tôi đã biết mình đúng một nửa, lão không chủ động tấn công, không thi triển tâm ma đại pháp khiến tôi càng khẳng định hơn”.

Thẩm Tinh Nam nói: “Tâm ma đại pháp của lão có thể lấy tâm chế tâm, lão dùng nhịp tim của mình kiềm chế nhịp tim của đối phương, rồi đột nhiên gia tăng nhịp tim khiến đối phương vỡ tim mà chết, loại võ công này phải tập trung tinh thần mới làm được, ánh lửa nhảy múa khiến lão không tập trung được, chỉ đành chờ bị lửa đốt, kiếm thuật của ông quả nhiên linh nghiệm!”

Lý Bố Y mỉm cười, thở dài: “Thật ra trước khi thành công, không ai có thể dự đoán được có linh nghiệm hay không, dù có bằng cứ cũng phải nhờ vào vận may!”

Thẩm Tinh Nam nói: “Ma công thì bị ma thu, tà đạo sẽ bị tà hủy. Nhưng võ công càng quan trọng hơn vận may, bởi vì nó có thể ảnh hưởng vận may”.

Lý Bố Y mỉm cười: “Ông có thể bắn rồi đây!”

Thẩm Tinh Nam thở dài.

Lý Bố Y nói: “Dù tôi xem tướng có linh nghiệm hay không, mũi tên này của ông đã hướng vào buồng tim của tôi, với võ công và phán đoán của ông, tôi không thể nào ứng biến được, chỉ cần tôi không tránh được thì tôi sẽ chết chắc. n oán năm xưa coi như tiêu tan”.

Phó Văn Phi trở mắt, chỉ thấy cánh tay kéo dây cung của Thẩm Tinh Nam hơi run run, cuối cùng ông ta đặt mũi tên xuống, cắt lại cung, lạnh lùng nói: “Số ông may lắm, tôi không muốn bắn ông”.

Ông ta ngập ngừng rồi nói tiếp: “Huống chi lúc này ông đã cứu tôi một mạng”.

Lý Bố Y nói: “Ông cũng cứu tôi một mạng”.

Thẩm Tinh Nam cười lạnh: “Ông không cứu tôi trước, tôi làm sao cứu được ông!”

Lý Bố Y nói: “Mạng không phân sang hèn, không phân sớm muộn, một mạng cứu một mạng, coi như đã huề nhau!”

Thẩm Tinh Nam nói: “Mạng không thể nợ nhau, nhưng oán vẫn chưa hết!”

Lý Bố Y nói: “Chuyện quá khứ, xin hãy nghe tôi nói rõ ràng...”

Thẩm Tinh Nam phát tay, cắt lời: “Chuyện quá khứ đừng nhắc đến nữa. Tôi không giết ông, cũng không muốn nghe ông giải thích. Người của Phi Ngự Đường sẽ lập tức đến đây, các người đi đi!”

Lạc Thần Lĩnh là nơi cửa ải quan trọng của Phi Ngự Đường, trọng địa đương nhiên không chỉ ở căn nhà này, Trọng Tướng đến đây từ lúc hoàng hôn mà vẫn chưa có tín hiệu liên lạc, cao thủ canh gác ở những nơi khác nhất định sẽ cảnh giác đến đây xem xét.

Thực lực của Phi Ngự Đường sâu đến khó lường, là lực lượng chủ yếu trong võ lâm bạch đạo.

Phó Văn Phi vẫn còn thắc mắc, chàng khẽ hỏi: “Các người?” chàng không biết ngoại trừ Lý Bố Y thì còn ai nữa.

Thẩm Tinh Nam lạnh lùng nói: “Chính là ngươi và Lý Bố Y”.

Phó Văn Phi giật thót người, lại muốn quỳ xuống xin sư phụ thu lệnh, nhưng Thẩm Tinh Nam nói rõ từng câu: “Bố Y thân tướng đã cứu ngươi, ngươi bái ông ta làm sư phụ đi, ta đã bảo ngươi không phải là đồ đệ của ta nữa, lời ta nói ra xưa nay không đổi, đừng nói nhiều!” nói rồi bước vào trong căn nhà.

Lý Bố Y vỗ vai chàng, nói: “Ngốc tử, ngươi có câu ông ta cũng vô dụng, sư phụ của ngươi sẽ đến đệ Cửu Phong tìm con gái ông ta, ngươi đừng cản bước”.

Phó Văn Phi nhìn theo bóng dáng Thẩm Tinh Nam chìm khuất trong màn đêm, chàng dập đầu xuống đất ba cái rồi nói: “Vậy con phải làm sao?”

Lý Bố Y vuốt râu, hơi trầm tư rồi nói: “Thiên hạ này rộng lớn, sợ gì không có chỗ đi!”

Phó Văn Phi hỏi: “Tiền bối đi đâu?”

Lý Bố Y nói: “Ta không lớn hơn ngươi là mấy, đừng gọi tiền bối này tiền bối nọ nữa, khó nghe chết đi được!” rồi ông ta cười cười nói: “Ta đi lang thang khắp nơi tiêu tai giải nạn cho người đời”.

Phó Văn Phi lúng túng nói: “Tôi... tôi đi theo ông!”

Lý Bố Y hơi trầm ngâm, ngửa đầu cười ha hả: “Ta với ngươi xem như cũng có duyên, nếu không sợ cực khổ, hãy đi theo ta”.

Nói rồi cầm cây gậy trúc thông thả bước đi, vừa đi vừa cười nói: “Ta không muốn gặp cao thủ của Phi Ngự Đường nữa, kéo họ lại bảo ta giết lão đầu tử của họ thì khổ!”

Văn Phi nhìn theo ông ta, đứng ngẩn ra, rồi chàng quay đầu lại nhìn căn nhà, trong lòng bồi hồi vô hạn, rồi chàng quay đầu đuổi theo Lý Bố Y: “Tiền bối, đợi tôi với, tiền bối...”

Bộ
Y
Thần
Trưởng

溫瑞安

THỦ
NOÃN

TÁC
GIẢ
-
ÔN
THỤY
AN

DỊCH
-
THANH
SẦU
LONG

Ebook
-
inno

御
神
傳

[LÝ BỒ Y THẦN TƯỢNG HỆ LIỆT]

THỦ NOÃN

Tác giả: Ôn Thụy An

Người dịch: Thanh Sáu Long

Nguồn: www.nhanmonquan.com

Chương một - Mở đầu

Chương hai - Thiên lai giá nhất trận phong

Chương ba - Phùng Kinh Mã Lương đích mạo sung

Chương bốn - Thiết kị thần tuấn chá chúc diễm

Chương năm - Thiên Nữ Đôn Hoàng Kiếm Pháp

Chương sáu - Thị thùy sát tử na hài tử

Chương một - Mở đầu

Mây kéo đến dày đặc trên bầu trời, từng đụn mây cuộn cuộn kéo đến tầng tầng lớp lớp che phủ cả khoảng trời rộng lớn. Lúc này chỉ mới qua tiết Xuân phân không lâu, khí trời vẫn còn khá lạnh. Trời đã gần tối, sắc trời u ám lại thêm khí tượng u ám nặng nề nhưng thủy chung như muốn mưa vẫn không mưa, như muốn đổ tuyết mà không đổ tuyết.

Lạnh như vậy thì biết đi đâu mà trú đây chứ? Một thầy toán số đeo bao bố sau lưng, tay cầm cây trúc treo mảnh vải trắng, đứng giữa hoang địa mưa tuyết mênh mông trừ trừ do dự.

Lúc này, y thấy trong ánh trời chiều chuyển màu xám mênh mông có một đốm lửa màu vàng ấm áp. Dù cho đốm lửa ở rất xa, đã vậy còn rất yếu ớt, nhưng y trong lòng cũng thấy được một điểm ấm áp: À, dù sao cũng là kẻ lữ hành xuôi ngược...

Y nhắm theo hướng đốm lửa mà đi tới, đến một tòa phá miếu rách nát cổ xưa, ánh lửa càng mang thêm hơi ấm nồng đậm. Đột nhiên y đứng phắt lại, cảm giác thấy một làn sát khí không thể diễn tả được ẩn tàng trong đó. Y nhìn sắc trời, không khí đã có nhiều sợi tơ mưa rơi trên cổ. Y đưa tay ra, nhìn vào lòng bàn tay của mình, thần tình có vẻ trầm tư.

"Cần đến cuối cùng cũng không thoát được." Y nghĩ, giả sử có người ở nơi hoang địa này đốt lửa dẫn dụ y tiến vào trong tòa phá miếu thì cũng là mệnh vận định sẵn. Lúc này, cơn mưa giông hung hãn ập tới chụp lấy y.

Y lớn bước tiến vào phá miếu.

Trong phá miếu có mấy người hoặc nằm hoặc ngồi. Y vừa mới bước tới bậc thang trước miếu, cái chuông đồng treo trên thanh trúc treo chiêu bài coi bói nhẹ nhàng rung lên mấy tiếng, một người trung niên khí vũ hiên ngang đứng dậy hô: "Hà, có người đồng hương đến, cùng tới sưởi ấm đi..." Vừa bước lên y nhìn thấy người tới có mang thanh trúc treo vải coi bói thì

ngắn ra một chút rồi cười khà khà nói: "Nguyên lai là tiên sinh toán mệnh... Là Bồ Y thần tướng... Ha ha, tiên sinh coi bói xin mời vào đây."

Thầy bói đi vào bên cửa, giữ bụi trên y phục cười nói: "Thật là ngại quá, đã làm phiền rồi."

Bên người trung niên có một vị phụ nhân đang khép mắt không hề nói chuyện, bên thân nàng có một đứa bé đang mở mắt quan sát thầy bói, bên góc còn có một lão hán.

Người trung niên nói: "Nói vậy làm gì? Tòa miếu này không phải là nhà của bọn ta... Năm nay đạo tặc nổi lên khắp nơi, dân đói nổi dậy càng thêm nhiều, kết bạn càng là chuyện tốt."

Thầy bói cười cười, dựng cây trúc vào góc tường. Lúc này phụ nhân liếc mắt nhìn qua rồi lại cúi đầu xuống. Thầy bói nhìn sơ qua trong lòng thầm than: "Phụ nhân này thật xinh đẹp nhưng tiếc là không nhìn rõ mặt."

Người trung niên cười nói: "Đây là tiện nội". Phụ nhân không hề ngẩng đầu lên chỉ là vén tay áo lên, coi như hành lễ.

Người trung niên vỗ hài tử bên cạnh phụ nhân: "Đây là con ta, tên là Thạch Đầu Nhi." Sau đó chỉ lão hán nói: "Thái Bá, là trưởng bối của ta."

Lão hán hốt hoảng nói: "Ta chỉ là nô tài, chủ nhân đãi ngộ tốt một chút mà thôi."

Thầy bói cười cười gỡ cái bao xuống, sắp xếp gọn gàng hết thảy. Người trung niên đang có hứng nói chuyện liền hỏi: "Ông một mình đi ra khỏi huyện Vân Dương sao?" Y ngược mắt nhìn thấy mấy chữ trên mảnh vải "Thần tướng Lý Bồ Y" thì không nhìn mấy chữ phía dưới nữa mà cười nói: "Gần đây trên giang hồ xuất hiện một thần tướng chuyên coi bói, nghe nói linh ứng dị thường, giống như thần tiên chuyển thế, tài năng võ công đều bất phàm, cũng tên là Lý Bồ Y, ha ha... Sau đó các nơi đều có vô số vị Bồ Y Thần Tướng xuất hiện. Người người đều có tên gọi là Lý Bồ Y, không biết ai mới là thật, rốt cuộc có người đó hay không..." Nam tử trung niên càng nói càng thoải mái, ôm bụng cười vang, thiếu phụ lấy tay cản y lại, trắng mắt liếc y một cái, biểu tình không vui tựa hồ như muốn đề tỉnh trạng phụ đang xúc phạm đến người ta.

Trung niên nam tử cũng biết mình vô lễ liền ngừng lại, cười hỏi: "Tiên sinh tôn tính?"

Thầy bói cười cười: "Họ Lý." Sau đó y tìm một chỗ sạch sẽ không bụi bặm ngồi xuống, bỏ hành trang ra.

Nam nhân trung niên mặt mày hớn hờ: "Thực sự họ Lý?" Y còn muốn cười, cũng nghĩ thế tử mình cười theo, ai ngờ thế tử không cười mà còn liếc mắt nhìn y, y vội ngưng lại nói: "Ta họ Hạng, tên là Hạng Tiểu Ảnh, rất thích cười, cả một đời không biết đã mấy lần từ trong cõi chết mà thoát được, cũng rất khoái hoạt, chỉ cần Tiểu Ý tốt với ta, một nhà ba người ở chung thì đã rất vui vẻ..." Nói đến đây y sợ thầy bói không biết liền bổ sung: "Tiểu Ý chính là tiện nội."

Thiếu phụ e thẹn liếc trượng phu một cái như trách y đa sự, cái gì cũng nói với người ngoài cả, hơn nữa còn thêm chút bất an. Thầy bói cười nói: "Hạng huynh vợ hiền con hiếu tất nhiên là hoan hỉ rồi."

Hạng Tiểu Ảnh cười tít mắt: "Đúng rồi". Dựa theo ánh sáng chiếu vào trên mặt thầy bói kỳ lạ nói: "Huynh đài niên kỷ không lớn sao lại đi lưu lạc giang hồ coi tướng? Huynh thực sự là họ Lý sao?"

Thầy bói mỉm cười: "Không những họ Lý mà xảo hợp có tên là Bồ Y."

Hạng Tiểu Ảnh cười nói: "Ta biết, ta biết. Đây là chiêu bài chữ vàng của huynh đệ. Ta không nên hỏi, thực là đáng đánh, huynh biết đó, ta trời sinh mệnh phúc đều tốt, bằng vào khẩu khí mà qua lại giang hồ, không quá tin vào chuyện mệnh vận... Bất quá Lý huynh đến trú mưa ở đây trái lại giúp người nhiều chuyện như ta thoải mái hơn nhiều."

Tiểu hài tử đảo tròn mắt chạy tới trước mặt thầy bói hỏi: "Ông là ai? Sao lại mang chuông lắc trên bậc thang?" Mọi người đều cả cười.

Thầy bói Lý Bồ Y cười, lấy tay vuốt má hài tử nói: "Ngươi tên gì?"

Tiểu hài đỏ mặt nhìn rất khả ái nói: "Vừa nói xong mà. Tên là Thạch Đầu Nhi." Lý Bồ Y cười cười vỗ vào má nó, ánh mắt đột nhiên nhìn vào trên trán tiểu hài, trán nó bị lõm vào một lỗ lớn, còn có màu xanh đen. Y thấy thế trầm mặt xuống hỏi: "Cái này không phải là bị thương chứ?"

Thạch Đầu Nhi bĩu môi hất tay y ra nói: "Ta không hề nghịch ngợm, cũng không chạy chơi lung tung, ông nói Thạch Đầu bị thương thì mẹ

không cho ta đi chơi đâu." Nó vừa nói vừa liếc nhìn mẫu thân, xem ra nó không hề sợ cha.

Lý Bố Y khẽ kêu "a" một tiếng, chính đang muốn nói chột nghe thấy tiếng ngâm nga từ cột miếu phía sau lưng: "Lãnh chúc vô yên lục chá kiền, phương tâm do quyền khiếp xuân hàn, nhất giam thư trát tàng hà sự, hội bị đông phong ám sách khán"

(Tạm dịch:

Nén lạnh khói tàn màu ảm đạm

Lòng xuân sao cứ lạnh căm căm?

Thư phòng cửa khép tình riêng giấu

Chỉ để gió đông mãi ngấm thắm)

Lý Bố Y nhìn về hướng tiếng ngâm phát ra, chỉ thấy một công tử mày kiếm mắt sao, mũi thẳng mi cao đang dựa bên cột trụ, dáng vẻ đầy thương cảm nhưng khí thế cũng rất cao ngạo quật cường. Lý Bố Y biết y ngâm là bài thơ Vị Triển Ba Tiêu của Tiền Thụy Văn, từ "đông phong" là để chỉ chính bản thân y, tâm ý buồn bã rất rõ ràng. Bên thân công tử có một bé gái thắt tóc thành bốn bím này giờ cứ nhìn mình, ánh mắt giống như cá lội trong nước, rất là khả ái. Y nghe tiếng thiếu phụ mắng hài tử: "Tiểu Thạch Đầu, không có chút quy củ gì, không thềm quan tâm đến con nữa."

Tiểu hài vô cớ bị mắng, ủy khuất đến nỗi miệng méo xệch muốn khóc, Hạng Tiểu Ảnh cười ôm lấy nó nói: "Thôi nào, thôi nào, tiểu hài tử nói năng linh tinh, đừng có giận nữa."

Lý Bố Y cười hỏi: "Thì ra vị tướng công này cũng đi chung một đường với các vị sao?"

Hạng Tiểu Ảnh rất cao hứng nói: "Đúng vậy, hai ngày này đi cùng một đường. Bọn ta ngẫu nhiên gặp nhau trên sơn lộ, người xem, y một người mang theo một bé gái, vợ chồng bọn ta một nhà cũng có một thằng nhóc, không đúng lúc kết bạn đồng hành sao? Đúng là trời xui đất khiến mà."

Lý Bố Y mỉm cười nhìn công tử: "Công tử sao không qua sưởi ấm? Phải chăng bọn người thô tục chúng ta làm công tử mất hứng?"

Công tử bình thản nói: "Dòng đời ô trọc biết đi đâu? Người thô tục trên đời đâu mà chẳng có? Ta cũng đã quen rồi, người không cần phải lo lắng là

chỗ này phiền nhiễu đến ta. Ta có võ công, cần lạnh thì lạnh, cần nóng thì nóng, không cần hơi lửa." Lời nói thập phần ngạo mạn.

Hạng Tiểu Ảnh trở con gà đang nướng cười nói: "Vị công tử này tên là Trạm Nhược Phi, võ công thật rất giỏi, đúng là tuổi trẻ tài cao. Ta hồi nhỏ cũng từng học võ nhưng không bằng y, cho nên vẫn phải ngồi bên lửa sưởi ấm."

Lý Bố Y cười nói: "Còn tiểu cô nương này thì sao? Là muội muội của Trạm công tử phải không? Trạm công tử nội lực cao không cần sưởi ấm, còn tiểu cô nương này có cần không?"

Hạng Tiểu Ảnh cười nói: "Ôi, ta quên mất." Hắn quay đầu nhìn bé gái vẫy tay: "Tiểu cô nương đến đây sưởi ấm đi." Thạch Đầu Nhi rất quen thuộc với tiểu nữ hài, muốn đi qua nắm tay nó kéo đến sưởi nhưng tiểu nữ hài cố chấp lắc đầu, sợ hãi nhìn về phía Trạm Nhược Phi.

Trạm Nhược Phi thần sắc lãnh đạm không nói câu nào.

Thiếu phụ Hạng phu nhân nhìn không vừa mắt lắm bậm: "Minh muốn chết công thì cũng không sao, nhưng làm cho tiểu hài tử liên lụy thì có phải là anh hùng hay không?"

Trạm Nhược Phi nghe thấy sắc mặt lộ vẻ thương tâm nhìn tiểu hài nói: "A Châu, tới đó đi." Tiểu cô nương tên A Châu vui mừng đi tới. Lý Bố Y có chút ngạc nhiên, y phát giác Trạm Nhược Phi trước giờ chưa nhìn Hạng phu nhân lần nào.

Hạng Tiểu Ảnh cười nói: "Chẳng qua A Châu không phải là muội muội của Trạm công tử."

Lý Bố Y lộ vẻ bất ngờ: "A?.."

Hạng Tiểu Ảnh quả nhiên tự động nói ra: "Bọn ta nghe Trạm công tử nói tiểu cô nương này được công tử cứu trong một thôn trang bị cướp một tháng trước, nghe nói người trong thôn đều chết hết, vì một đại quan không biết tên họ từ triều đình phái đến, đối với nữ nhân trong phủ không hề có kỵ, đến dân gian hoành hoành ngang ngược, gian dâm phóng hỏa, quân quan biên phòng Giang Bân ở những nơi đại quan nhân này đi qua đều giết sạch mọi người, cướp lấy vàng bạc, một mặt vợ vét cho mình, một mặt

dùng để che giấu phong thanh tiết lộ ra bên ngoài, đối với triều đình có ảnh hưởng không tốt..."

Nói đến đây Hạng Tiểu Ảnh bắt đầu kích động võ bụng nói: "Ta nói bọn cầu quan này có phần quá phận rồi..."

Hạng phu nhân nhẹ nhàng đặt tay lên vai trượng phu nhẹ nhàng nói: "Hôm nay bọn ta có phải gặp thời loạn thế sao? Huynh nói những lời này, dù không nghĩ đến muội cũng phải nghĩ tới Thạch Đầu Nhi chứ..."

Hạng Tiểu Ảnh đối với lời nói của phu nhân trước nay chưa bao giờ không nghe, ánh mắt tuy còn căm phẫn nhưng cũng cười xin lỗi với nàng ta rồi chuyển sang đề tài khác

"Trạm công tử tốt bụng đi ngang qua cứu hài tử yếu ớt không nơi nương tựa này."

Lý Bố Y mỉm cười nói: "À... Rồi các vị xảo hợp gặp nhau..." Đột nhiên y cảm thấy một trận hàn ý sau lưng sắc bén như dao liền quay đầu lại thì nhìn thấy ánh mắt của tiểu nữ hài A Châu vừa quay đi chỗ khác.

Hạng Tiểu Ảnh cười ha hả nói: "Trạm công tử văn võ toàn tài... Lý huynh nếu như không ngại bọn ta liên lụy, không áy mình kết bạn cùng đi, có thể bình an trên đường..." Y nói xong thì xoa xoa bụng.

Lý Bố Y ngẩn ra một thoáng rồi hỏi: "Xin thứ lỗi cho ta mạo muội hỏi một câu: Hạng huynh cảm thấy bụng mình khó chịu phải không?"

Hạng Tiểu Ảnh ngẩn người, cười lớn nói: "À... Không phải! Lý huynh hiểu lầm rồi..." Nói đến bụng, y lại bắt đầu trường thiên đại luận: "Nhớ tới năm đó, không sợ Lý huynh chê cười, ta từng múa đao động thương, cảm thấy cơ thịt căng ra, bụng cũng lớn ra. Mấy năm nay may có Tiểu Ý.... Càng vui vẻ thì lại càng phát phì, thực sự là..." Nói xong lại xoa bụng.

Lý Bố Y cười nói: "À, thì ra là vậy..."

Hạng phu nhân không vui nhìn trượng phu nói: "Huynh nói vậy là do ta hại huynh phát phì sao?" Hạng Tiểu Ảnh vội vàng lấp liếm, Hạng phu nhân e thẹn nhìn Lý Bố Y nói: "Y hiện tại rất sợ phát phì mới làm cho tiên sinh cười chê. Y trước đây rất thích xinh đẹp, thường lấy gương đồng mà soi, ngày ngày cắt tia râu ria, sau này ta không thích y mới cạo sạch hết râu..."

Tiên sinh người nếu nhàn rồi có lẽ đi cùng cho y gặp gỡ, giúp cho y đỡ phải tự ti. Hiện nay y lo nhất là bụng phát phì..."

Hạng Tiểu Ảnh cười đến chảy nước mắt: "Nàng còn nói ta hay ăn nói linh tinh. Hiện tại là ai ăn nói linh tinh đây?"

"Lý huynh, Lý huynh, nàng ta đó, cảm thấy ta soi gương còn nhiều hơn nàng ta mới không cho ta soi gương nữa, ta tuân theo lời nàng nhưng mà cái bụng này..."

Ái chà, nam tử trung niên ai mà không sợ phát phì chứ... Đó là nàng nói với ta, Lý huynh, huynh nói xem, cái này..."

Lý Bố Y nhìn hai vợ chồng, cảm thấy ánh lửa thêm ấm áp, thuận miệng nói: "Hai vị tình thâm làm cho người ta ngưỡng mộ." Đột nhiên một tiếng cười lạnh vang lên, thì ra là thư sinh vừa cất tiếng.

Trời dần tối bên ngoài nước, mây dày đặc nhưng vẫn chưa đổ mưa.

Chương hai - Thiên lai giá nhất trận phong

Lý Bố Y lúc này mới nhìn rõ mặt Hạng phu nhân. Hạng phu nhân này trên người không có chỗ nào đặc biệt cả nhưng phối hợp tất cả lại thì có khí chất cao quý thanh khiết, lại còn ẩn hiện một loại mê hoặc động lòng người dưới ánh lửa hồng. Lý Bố Y cuối cùng nhìn không được hỏi: "Hạng huynh và tôn phu nhân... chỉ sợ đều là người có gia thế phi phàm, sao lại hành tẩu ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, không sợ gặp phải kẻ xấu ư?"

Hạng Tiểu Ảnh cười nói: "Sợ thì có sợ nhưng không thể không đi..." Hạng phu nhân ngắt lời: "Y thích đi du sơn ngoạn thủy, ta khuyên không được."

Lý Bố Y cười cười, thời buổi này quan ép dân làm phản, hoạn quan nắm quyền, dân chúng lầm than. Ví như một tên gia nô bên cạnh hoàng đế tiền triều vu oan bức hại đến cả vạn người phải chết, hơn nữa người nương tựa hẳn cũng đến gần ngàn, gần ngàn người này không từ thủ đoạn gì để hại người. Bọn quan lại bao che lẫn nhau tạo thành một hệ thống hoạn quan tận

tình đực khoét hiệp đáp người không cùng phe cánh, nguy loạn đến mức nào có thể hiểu được. Hạng Tiểu Ảnh lúc này mà còn ra ngoài "du sơn ngoạn thủy" sao? Lý Bố Y cũng không nói gì, chuyển sang chủ đề khác hỏi: "Hai vị lão ca nằm trên bàn thờ sao cùng tới đây sưởi ấm?"

Nguyên lai có hai thôn phu một nằm một ngồi ở bên trong góc tối của đại điện, không hề lên tiếng, nếu không chú ý nhìn thì khó mà thấy được. Lý Bố Y lên tiếng hỏi mà họ vẫn im lặng, một lúc sau có một người lạnh lùng trả lời: "Bọn ta ở trên bàn thờ có gây trở ngại gì cho người xem tướng không?"

Lý Bố Y mỉm cười nói: "Huynh đài nặng lời rồi."

Người kia lại nói: "Người đừng quản đến bọn ta."

Hạng Tiểu Ảnh cười nói: "Lúc ta đến thì hai người bọn họ đã tới rồi, chắc là để tránh mưa và ăn lót dạ. Ta có mời bọn họ xuống đây sưởi ấm nhưng họ không đáp ứng..."

Y nói đến mức đắc ý nhưng cuối cùng vẫn kìm chế được không nói tiếp nữa.

Chợt nghe Trạm Nhược Phi công tử than một tiếng rồi ngâm: "Tịch tịch hoa thì bẽ viện môn. Mĩ nhân tương tịnh lập quỳnh hiên, hợp tình đực thuyết cung trung sự, anh vũ tiền đầu bất cảm ngôn" Tiếng ngâm vô cùng bi thiết, ngâm xong y lại than dài một tiếng.

(Tạm dịch:

Hoa im ắng khóa cửa nhà

Mỹ nhân đứng lặng cùng hoa hiên quỳnh

Muốn cùng nàng nói tâm tình

Sợ con anh vũ rập rình nên thôi.)

Đoạn thơ lúc trước, "nén lạnh" và "màu ảm đạm" là nói lá chuối còn cuộn lại do sợ hơi lạnh, không dám vươn ra, chỉ đợi gió đông thổi đến, một mặt ám chỉ tình ý nam nữ nhưng cũng biểu lộ ý tứ không hoan nghênh Lý Bố Y. Còn đoạn thơ này rõ ràng nói hết ý tứ, chỉ sợ con chim anh vũ học theo trong đoạn thơ ở trên vốn là tâm sự của người cung nữ nhưng Trạm Nhược Phi ngâm lên lại biểu lộ tâm tư đối với tình nhân trong mộng.

Hạng phu nhân sắc mặt trầm xuống, đôi mày khóe mắt vành môi nhìn không ra thái độ thế nào nhưng lại có khí thế anh thư.

Hạng Tiểu Ảnh rất vui vỗ tay nói: "Trạm công tử thật sự có tài học. Có Trạm công tử ở đây, dù đêm nay hoang sơn phá miếu, mưa gió toì bời cũng không sợ." Trạm Nhược Phi hừ lạnh một tiếng không nói câu nào.

Chỉ nghe tiếng của một người trong xó tối nói: "Không sợ? Nghe nói lúc này một vị kiểm giáo Tiêu Thiết Đường mới thành lập Nội Hán ở nơi đây, hận nhất là bọn người xuyên tạc pháp luật, gặp trên đường thì giết trên đường, còn gặp ở chợ thì bắt về từ từ chinh trị rồi mới giết." Thanh âm của hắn lạnh lẽo gai người, vang lên từ trong nội điện thập phần quỷ dị.

"Oa" một tiếng, A Châu tiều cô nương không nhịn được òa khóc, A Châu vừa khóc cũng làm kinh động Thạch Đầu, nó rúc vào lòng mẹ, còn lão bộc Thái Bá hai tay thủ trong tay áo, hai chân cũng run lên không ngừng.

Hạng phu nhân cười lạnh nói: "Dọa nạt con nít có phải là hảo hán không?" Nàng một mặt lấy tay vỗ về con mình, một mặt kéo A Châu lại gần. Tuy nàng làm gan nói vậy nhưng sắc mặt không cảm được cũng biến thành trắng nhợt.

Nguyên lai khi đó tham quan ô lại cấu kết thành bè đảng bức hại trung lương, phạm là thanh quan lớn nhỏ có đại chí giúp đời đều bị tru sát hết. Hoàng đế trừ tham hoa háo sắc ra thì còn rất thích tiền tài dù rằng tiền tài đối với y không hề hữu dụng. Hoạn quan tự nhiên rất thích làm những chuyện bóp nặn tổng tiền theo y rồi, đây gọi là "phát huy theo ý vua", quá nửa thu thập vào trong túi mình, sau đó ở mỗi địa phương đều ra tay vơ vét. Lại còn từ các cơ quan trấn áp Cẩm y vệ, Đông xưởng, Tây xưởng thành lập cơ cấu Nội Hán đi giám thị mỗi hành tỉnh bên ngoài, nếu có quan tốt bênh vực dân lành thì mật cáo lên trên, công khai định trọng tội xử tử. Nếu như tìm không ra tội danh thì dùng cách ám sát. Bọn "kiểm giáo" này thực sự chỉ là "thám tử", những nơi chúng đi qua đều máu chảy thành sông.

Trong đó cũng có vài tên đặc biệt lợi hại, giỏi cả văn lẫn võ, rất thích hoạt động lén lút, không cần trình báo, nếu như nhìn ai không thuận mắt thì có thể dẫn binh mã đến bắt về thi triển "Ngoại hình", thứ Ngoại hình này

còn hơn cả chém đầu, thất cổ, khoét thịt. Người thụ hình bị lẳng trì trong ba ngày, chịu đủ ba trăm bảy mươi đao, mỗi một đao đều dừng lại một chút làm cho người thụ hình từ khi bị cắt một đao đầu tiên cho đến đao cuối cùng đều phải mất thời gian ba ngày, trong thời gian đó còn bị xát muối bôi mật, phải chịu hết khổ sở mới có thể chết đi. Còn có một loại hình pháp khác là bắt người lột sạch quần áo trói chặt trên giường sắt, bên dưới có đống lò nấu nước hấp cho da thịt mềm ra rồi dùng bàn chải sắt chà khắp thân thể cho đến khi thịt da rớt sạch hết, chúng nói rằng làm vậy để cho phạm nhân có thể đầu thai trở thành một người "mới mẻ", theo như quy định của Khai quốc Hoàng đế Minh triều Chu Nguyên Chương. Mà người chịu loại khổ hình này tuyệt đại bộ phận đều là người thiện lương chính trực, không thể kéo bè kéo cánh cùng bọn tiểu nhân trong thời buổi ô trọc.

Tiêu Thiết Đường nghe nói là một trong những Cẩm y vệ thân cận nhất của Hoàng đế lão tử. Vì hắn không đọc sách nhiều nên có lần nói chuyện dùng sai điển cố, đắc tội với thái giám Trương Vĩnh cơ hồ táng mạng nhưng nhờ có một thái giám khác là La Tường bảo vệ cho hắn, hắn do né tránh mũi nhọn nên tạm lánh đến nơi này, làm cho bách tính khổ sở chịu không thấu. Thủ hạ của Tiêu Thiết Đường có Nhất Miêu Lương Thử chuyên thay hắn đi bắt giết người, tiểu hài tử nghe thấy tên hắn đều sợ đến phát khóc, người lớn nghe được cũng đều run rẩy.

Lúc này gió dần mạnh lên, từng cơn từng cơn thổi mạnh vào trong. Rắc một tiếng, không biết là bàn thờ hay cột nhà bị gãy phát ra một loạt tiếng rã rã, hai người trong bóng tối giật mình nhảy xuống, hán tử mắt to bên trái có thấp giọng mắng: "Đừng có vậy chứ, người nhát gan dễ bị hù đến không dám gặp người.." Một thanh âm khác mắng lại: "Người không phải cũng nhảy xuống giống vậy ư?" Trận gió lớn này thật bất ngờ! Chợt nghe một tiếng lừ kêu bên ngoài, hai người đều im miệng. Thì ra là một cặp vợ chồng già cùng khổ đi hái thuốc gặp mưa lớn nên tới đây trú. Hạng Tiểu Ảnh thập phần "hiếu khách", ân cần mời họ đến sưởi ấm. Lão già nói: "Bọn ta trái lại chính là người hay đi hái thuốc rồi ghé ở lại tòa miếu này, đều có chuẩn bị sẵn, không cần phải khách khí."

Giờ đây cũng coi như đã quen thuộc với nhau, Hạng phu nhân nhướn mắt cười nói: "Dù sao đêm cũng dài, nếu như tiên sinh không ngại phiền nhiễu, xin xem tướng cho y được không?" Từ "y" ở đây chính là Hạng Tiểu Ảnh.

Hạng Tiểu Ảnh ngẩn ra rồi tùy ý cười nói: "Cũng được, cái này... Tiểu Ý đã muốn vậy thì nhất định không trả ít cho tiên sinh đâu." Xem ra y đối với tướng mệnh không có hứng thú gì, chẳng qua là không muốn trái ý phu nhân nên cũng muốn qua quýt cho xong chuyện. Lý Bố Y cười nói: "Kỳ thực không cần phải xem tướng ta cũng không thiếu lộ phí." Y chậm rãi nói: "Hạng huynh đang đi tránh họa nhưng với thân thủ của huynh đài, cả một dải huyện Vân chỉ sợ là khó có đối thủ, chắc hẳn kẻ đối đầu không phải dễ chơi. Thứ cho tiểu đệ nhiều lời: "Vương thần kiên kiên, phỉ cung chi cố" (làm thần tử rất khó, việc gì cũng có nguyên do), phụ tá quân chủ, đem thân gánh lấy quốc nạn không kể bản thân lành dữ thế nào đương nhiên là tốt, hoặc là không so đo với bọn gian đảng, lánh đời trốn việc, thời thế không thể để mình có thể phát huy thì lùi lại cũng tốt. Bất quá..." Y nói đến đây thì dừng lại.

Hạng Tiểu Ảnh nét cười đã có vẻ miễn cưỡng: "Không sai, tiên sinh hảo nhân quang. Không biết tiên sinh có thể nói cho ta biết làm sao để tránh dữ tìm lành hay không?"

Lý Bố Y nói: "Các hạ cốt cách thanh kỳ, nhân thần hữu lực, tích thiện cũng nhiều, không phải tướng đoản mệnh. Lệnh phu nhân tuy... bất quá cũng có quý khí, không đến nỗi thân lâm đại nạn, nhưng tiểu công tử của hai vị trên trán..."

Hạng phu nhân quan tâm đến tình hình của hài tử liền đẩy Thạch Đầu Nhi ra phía trước hỏi: "Nó... nó làm sao? Cầu tiên sinh nói rõ."

Lý Bố Y khép hai mi mắt lại rồi mở ra, nói: "Đưa tay cho ta xem thử."

Thạch Đầu Nhi đối với người lạ thì sợ hãi, không biết người này muốn làm gì mình, quay đầu nhào vào lòng mẹ

"Ta không cần."

Hạng phu nhân khuyên con: "Ngoan, ngoan, Thạch Đầu Nhi ngoan, đưa tay cho thúc thúc coi, ngày ngày bình bình an an."

Thạch Đầu Nhi làm nũng: "Con không cần bình an, con không cần bình an..." Hạng phu nhân chau mày: "Đứa nhỏ này sao lại nói những câu như vậy..." Chợt bên ngoài vang lên tiếng sét đánh, âm hưởng vang vọng, tiếng lá cây bị gió thổi rụng xuống rào rào vẳng tới.

Thạch Đầu Nhi sợ hãi thân bắt nó đưa tay cho người ta xem, bởi vì nhớ đến thưở nhỏ tiên sinh dạy học đánh vào bàn tay nó. Nó sợ hãi chạy vào lòng phụ thân. Hạng Tiểu Ảnh thấy phu nhân nhướng mày, thực sự có phần giận dữ liền cười lấp liếm: "Thôi mà, thôi mà, nó còn nhỏ mà..."

Tiểu cô nương A Châu hiển nhiên tuổi còn lớn hơn Thạch Đầu Nhi thuận miệng nói: "Thạch Đầu Nhi, đừng để cho hắn xem."

Lý Bố Y nhìn nó cười nói: "Người cũng đưa tay cho ta xem thử."

A Châu quay mặt đi: "Ta không cho người coi." Thạch Đầu Nhi chạy tới, nắm tay nó, bộ dáng như cùng chống lại kẻ thù chung, lớn tiếng nói: "Đúng vậy, bọn ta không cho người coi, người đừng đánh nó, có đánh thì đánh ta đây."

Lý Bố Y lắc lắc tay cười nói: "Niên kỷ còn nhỏ đã biết bảo vệ người, hiếm có."

Hạng phu nhân lạnh lùng nói: "Đúng là không biết nghe lời." Thế nhưng khóe miệng nàng có nét cười âu yếm. Hạng Tiểu Ảnh nói: "Con nít mà." Thụ sinh Trạm Nhược Phi than một tiếng lại muốn ngâm thơ. Hạng phu nhân nói: "Đến đây, cắt thịt chia nhau ăn đi." Hạng Tiểu Ảnh hòa bình thân thiết lớn tiếng cười nói: "Mọi người qua đây ăn đi." Y lấy ra một thanh dao nhỏ cắt thịt, chia cho mọi người. Trạm Nhược Phi vẫn ngâm thơ chưa dứt trong tiếng cười dài của y.

Lúc này chợt nghe "chát" một tiếng. Một người đập mạnh lên bàn lớn tiếng nói: "Chết đến nơi rồi còn ăn gì nữa? Sợ làm quỷ đói sao?" Hai người trước giờ ở trong bóng tối bước ra, từng bước từng bước đi tới. Dưới ánh lửa chiếu rọi, hai người này một người có gương mặt hình tam giác hẹp dài, một người mắt to, râu tóc mọc loạn xạ, cao lớn trắng kiện, gương mặt dài nhìn càng thêm dài. Đôi mắt to toàn là tròng trắng dưới ánh sáng mờ ảo nhìn càng thêm đáng sợ.

Hán tử mặt tam giác rút ra một thanh đại đao đặt lên bàn, co đầu gối đè lên bàn, khuỷu tay đặt lên đầu gối, bàn tay chống cằm, gằn từng tiếng: "Trong giang hồ cũng có đạo lý, cần mạng cần tiền, mặt mũi chỉ có một, ở đây có một thanh đao, hoặc là lên chém ta thành hai đoạn, còn như không có gan thì để lại tiền mãi lộ."

Hai hài tử sợ đến phát khóc, còn đôi vợ chồng già thì mặt không còn chút máu, nấp sau lưng Hạng Tiểu Ảnh run lên cầm cập. Tên hán tử mặt tam giác cười mũi một tiếng, lạnh lùng nói: "Vừa rồi các ngươi đã nói đến thủ đoạn của Nhất Miêu Lương Thủ thủ hạ của Tiêu Thiết Đường rồi... Đừng nói ta chưa nhắc nhở, hai người bọn ta chính là Phi Thủ Hoàng Cửu, Ôn Thủ Tần Thất. Hai người bọn ta đi khắp đại giang nam bắc, muốn giết các ngươi đoạt lấy tiền tài thì dễ như trở bàn tay, thuận tay chém một đao là xong, bất quá... Chỉ cần các ngươi nghe lời, ta sẽ mở cho các ngươi một con đường sống, chỉ cần tiền, không cần mạng!"

Hán tử nói tới đây thì cả hàm răng vàng khè cũng nhe ra ngoài, dáng vẻ giống như muốn lựa người mà nuốt sống!

Hán tử mặt to nói tiếp: "Các ngươi an phận đi, đừng có giấu tiền trong ủng hay trong nón, ánh mắt bọn ta sắc bén vô cùng, nếu như nhìn thấy, hừ hừ, nhất luật giết không tha!" Hán tử nói xong liền quát lớn: "Cởi hết y phục ra!"

Lão gia nhân Thái Bá không nhịn được run rẩy nói: "Không được, phu nhân bọn ta không thể làm vậy được!"

Hán tử mặt to nghe thấy có người dám trái lời hắn liền nổi giận, xoay tay tát Thái Bá một cái.

Thái Bá ngã lăn ra.

Hạng phu nhân vừa nhú mày đánh giọng nói: "Ngươi..." Bỗng thấy hán tử mặt tam giác xoay tay tát mạnh vào mặt hán tử mặt to.

Hán tử mặt to bị tát nhưng không dám ho he, chỉ ôm mặt càu nhàu: "Ta... ta chỉ muốn lập uy, không ngờ xuất thủ mạnh như vậy..."

Hán tử mặt tam giác gạt ngang: "Lập uy cũng không phải là đánh người già."

Hán tử mặt to cúi đầu nói: "Dạ." Rồi hắn xoay tay tự tát mình một tát.

Hán tử mặt tam giác chụp tay Hán tử mặt to lại, nhỏ giọng nói bên tai hắn: "Người xem đưa cái chiêu bài Ôn Thủ Phi Thủ ra thì bọn chúng liền sợ hãi. Người đi lấy ngân lượng. Cái tên khốn bụng bự đó nhất định là có nhiều ngân lượng."

Tên mặt to nói: "Bắt bọn chúng cởi hết y phục ra không phải dễ dàng hơn sao?" Tên mặt tam giác lấy sừng đao gõ vào đầu hắn một cái, thấp giọng mắng: "Có phụ nữ ở đây. Người không có óc hả?"

Tên mặt tam giác nói câu này xong thì tên mặt to tự tát mình một cái, lầm bầm mắng: "Đúng rồi, bọn ta cướp tiền không cướp sắc, cướp tiền không hại mạng."

Tên mặt tam giác thấp giọng nói: "Đúng là vậy."

Hạng Tiểu Ảnh từ từ đứng dậy, tên mặt tam giác đánh giọng quát: "Ngồi xuống, ngồi xuống, bằng không ta một đao chém chết người, bỏ lại cô nhi quả phụ, người nhẫn tâm sao?" Hắn lại sợ người này không nghe lời, thực sự động thủ thì không tốt nên vội nhắc nhở cho y biết y là người đã có vợ con.

Hạng Tiểu Ảnh cười nói: "Nếu như ngồi thì làm sao lấy tiền đưa cho hai vị?" Hai tên đều ngẩn ra, nghĩ lại thấy cũng đúng, đang muốn trả lời thì lại nghe thầy bói cười hỏi: "Nghe nói nơi này xuất hiện hai nghĩa đạo, cướp giàu cứu nghèo, trừ bạo giúp yếu, một vị tên là Phùng Kinh, một vị tên là Mã Lương, không biết vị nào là Phùng huynh, vị nào là Mã huynh vậy?"

Hán tử mặt to nghe thấy rất cao hứng nói: "Ta là Mã Lương, y..." Vừa nói đến đây thì tên mặt tam giác đã đánh vào đầu hắn mắng.

"Nói bậy! Bọn ta chính là Tần Thất, Hoàng Cửu!"

Lý Bố Y cười nói: "Hai con chuột hại người đó sao có thể so với hai vị?"

Tên mặt to buột miệng: "Đúng rồi". tên mặt tam giác tức giận lại đánh hắn một cái, quay về Lý Bố Y hỏi: "Nhìn không ra thầy bói người lại có vài thành thực học, làm sao biết bọn ta là Phùng Kinh Mã Lương?" Lần này đến lượt tên mặt to nhắc nhở hắn, lớn tiếng nói: "Bọn ta là Hoàng Cửu Tần Thất, ai nói bọn ta Phùng Kinh Mã Lương!" Hán tử mặt tam giác ài một

tiếng quay sang tên mắt to lớn tiếng nói: "Thanh danh tốt sợ gì không nhận!"

Hán tử mắt to không bằng lòng nói: "Cũng là người bảo ta không được nhận mà!"

Chương ba - Phùng Kinh Mã Lương đích mạo sung

Thì ra hai người này một người là Phùng Kinh, một người là Mã Lương. Bởi vì thời đó chính sách tàn bạo, tham quan dùng tiền hối lộ quyền thần để nắm lấy quyền cao chức trọng, không tiếc dùng thủ đoạn tàn bạo nhất ép bức lương dân. Có thể nói là dân chúng lầm than, chỉ không tuân lời một chút thì hạ tròng thảm không thể tả. Hai người vốn là lính thú biên phòng trấn thủ Kế Môn, nhưng thấy quan binh đều cùng một giuộc nhân nhà cháy mà cướp của, tàn ác hoang dâm, nơi "thịnh trị" cũng như nơi "loạn lạc", dân lành máu chảy thành sông, nhà cửa bị cướp sạch, hai người mới tự ý làm cường đạo, ít nhất cũng bắt phải hại thêm mấy người. Bọn họ chưa từng đọc sách, lúc thay tên đổi họ tiện miệng lấy câu thơ "Thác bả phùng kinh tác mã lương" làm tên của hai người.

Hai người mấy năm nay đánh cướp đều dựa vào thân thủ của mình, nguyên có không ít tiền tài nhưng đều lấy ra để cứu tế dân nghèo, cho nên tiền tài cướp được chưa tới một phần mười. Hai người đánh cướp nhiều, sợ quan phủ mượn cơ diệt trừ cho nên thuận miệng dùng tên của Nhị Thử thủ hạ của "Kiểm giáo" Tiêu Thiết Đường làm cho mọi người nghe danh táng đảm.

Quả nhiên quan phủ không dám đụng tới. Phùng Kinh, Mã Lương đương nhiên càng thêm thoải mái, ăn chơi đàng điếm nhưng không vô cớ hại người, càng không dám làm nhục phụ nữ nhà lành. Hai người thấy Hạng phu nhân dáng vẻ đoan trang xinh đẹp, càng thêm dùng dằng không dám hạ thủ mới cố làm ra vẻ nấp trong bóng tối tạo ra thanh uy, lại cố làm dáng cao

thâm mật trặc không đến sườn ẩm ăn lót lòng, trong bụng đã khó mà chịu được. Đến lúc thấy Hạng Tiểu Ảnh rút thanh dao nhỏ có khảm đá quý thì cuối cùng cũng nổi lòng tham, nhân tiện đánh cướp một phen.

Nhưng lại bị Lý Bố Y phá hoại.

Hạng Tiểu Ảnh cười nói: "Hai vị là người nghĩa hiệp, thế càng dễ làm, ta có một ít ngân lượng, phiền hai vị lấy đem đi cứu trợ dân lành." Y vừa nói vừa mở một cái bao ra, bên trong đầy ngân lượng không biết là bao nhiêu, người ta nhìn thấy đều tròn mắt.

Phùng Kinh, Mã Lương tuy thường đánh cướp nhưng mấy khi nhìn thấy nhiều ngân lượng như vậy. Hai tên lá gan không lớn, không dám cướp của nơi đông người, tài vật cướp được lần nào cũng ít ỏi, có ngờ đâu hôm nay lại thấy ngân lượng chói mắt như vậy? Lại nói Mã Lương nhìn thấy ngân lượng định bước tới lấy thì Phùng Kinh giữ hấn lại, Hạng Tiểu Ảnh ôn hòa nói: "Tới lấy đi, cướp giàu cứu nghèo, không cần khẩn trương."

Trạm Nhược Phi hừ mũi một tiếng, thấp giọng mắng: "Chỉ biết lấy đồng tiền dơ bẩn ra đè ép người khác." Hạng phu nhân liếc hấn một cái, sắc mặt giận dữ, chỉ là nàng ta tức giận hai má đỏ bừng càng thêm xinh đẹp. Lý Bố Y nhìn thấy thâm mắng mình: "Lý Bố Y a Lý Bố Y, người mang mệnh đào hoa. Tập tính này mà không đổi thì khó mà thoát khỏi kiếp nạn má hồng!"

Lúc này Mã Lương hỏi Phùng Kinh: "Y đã đưa, sao bọn ta không lấy?" Phùng Kinh vỗ ngực lớn tiếng nói: "Y khẳng khái bỏ tiền cứu giúp dân nghèo, nhất định là người tốt, bọn ta không cướp tiền của người tốt, như vậy mới không làm mất thanh danh của Phùng Kinh Mã Lương bọn ta."

Mã Lương ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói: "Đúng vậy, không thể phá hoại thanh danh của Phùng Kinh Mã Lương được."

Mã Lương lại lắc đầu: "Là Mã Lương Phùng Kinh, ta lớn hơn người một tuổi mà."

Phùng Kinh giận dữ nói: "Rõ ràng là Phùng Kinh Mã Lương, sao có chuyện ngược ngạo như thế? Huống hồ công phu ta giỏi hơn người, cũng hiệp nghĩa hơn người."

Mã Lương cười lạnh nói: "Thật sao? Lần trước người bị quan binh truy bắt, không phải là ta cứu người thì người đã sớm chết rồi."

Phùng Kinh còn đang muốn nói thì Hạng Tiểu Ảnh cười: "Được rồi, được rồi, hai vị đều cao minh như nhau, hiệp nghĩa như nhau. Số ngân lượng này ta đưa ra muốn nhờ hai vị đi cứu dân, không thể tính là do hai vị cướp, vì ta không thông thuộc chốn này, lại muốn noi theo gương hai vị ca ca phân phát, làm phiên hai vị rộng lòng giúp đỡ."

Phùng Kinh sờ cằm nói: "Có đạo lý, bọn ta khó mà từ chối người có thịnh tình giúp đỡ, tại sao mà không làm?"

Mã Lương nói: "Ta sớm đã nói là nên lấy mà." Đoạn hấn đi tới chỗ Hạng Tiểu Ảnh nói: "Bọn ta rộng lòng giúp đỡ nhưng người cũng đừng có tiếc nha!"

Hạng Tiểu Ảnh lần đầu tiên thở ra một hơi nói: "Hai vị chịu giúp đỡ, ta cầu còn không được, cái này cũng làm giảm bớt nỗi áy náy trong lòng ta đối với người nơi này."

Chợt nghe một người cười lạnh hỏi: "Các người giả mạo Nhị Thử, vậy có biết hai người Hoàng Cửu, Tàn Thất trừng phạt người khác như thế nào không?"

Mã Lương không suy nghĩ gì thuận miệng đáp: "Bọn chúng chơi trò chơi của bọn Cẩm y vệ gọi là "Chế tràng hình", treo người ta lên cao, lấy móc sắt xuyên từ hậu môn móc lên, kéo cho ruột non ruột già đều dốc sạch ra ngoài, phụ nữ thì càng thảm hơn..."

Hấn vốn đang thao thao bất tuyệt nói tiếp nhưng chợt nghĩ tới phụ nữ trẻ em còn đang ở nơi này mới im bật.

Chỉ nghe người kia hỏi tiếp: "Loại hình phạt này dùng thứ hình cụ gì?"

Lần này là Phùng Kinh cướp lời đáp: "Đương nhiên là móc câu rồi..." Hấn lúc này mới kịp suy nghĩ, giật mình hỏi lại: "Người hỏi những chuyện này là có ý gì?" Người kia cười lạnh như không nghe thấy gì, lại hỏi: "Dùng cái gì?" Phùng Kinh đáp: "Móc câu!" Sau khi trả lời xong, sắc mặt chợt sợ đến xanh lè.

Chỉ thấy vợ chồng hái thuốc từ từ đứng dậy. Ánh lửa chiếu lên thân hình hai người nhưng gương mặt họ vẫn nằm trong bóng tối, làm người ta đoán không ra tuổi tác của họ. Lão già nói: "Ta gọi là Hoàng Cửu công, y gọi là Tàn Thất bà."

Lão phụ nói: "Các người thực là may mắn, không có mấy người lúc chết vẫn có thể nhìn thấy được ruột non ruột già trong bụng mình đâu."

Keng một tiếng, hai người đều rút ngân câu ra, hơi lạnh dàn dụa tỏa ra trong khói lửa, trên thân câu giống như có ngọn lửa đỏ chạy dọc rất quý dị.

Mã Lương nghe thấy liền hít một hơi khí lạnh, nhanh chóng vươn tay lấy lại thanh đao bỏ trên bàn, nào ngờ ánh sáng lóe lên, đại đao đã bị Hoàng Cửu móc lấy, tay hắn chỉ chụp vào khoảng không. Mã Lương giậm chân tức tối, Phùng Kinh mắng: "Thấy chưa! Ta đã nói giang hồ có đạo lý là đao không rời tay, người sao lại vô ý như vậy?"

Mã Lương trong lúc luống cuống vẫn không quên mắng lại: "Ta làm sao biết là gặp phải con rùa này ở đây chứ?" Hắn hùng hổ nháy lên bàn, trầm eo tọa mã vung quyền lớn tiếng nói với mọi người: "Các vị chạy mau, bọn ta ngăn cản hai tên yêu quái này một hồi." Hoàng Cửu, Tần Thất đều phát ra tiếng cười lạnh.

Kỳ thực Phùng Kinh, Mã Lương bình thường sao mà không biết mình không phải là đối thủ của hai tên sát tinh này, nghe thấy đối phương cười thì sống lưng toát mồ hôi lạnh.

Chợt nghe Hạng Tiểu Ảnh bình thản nói: "Hai vị cao nghĩa, ta xin tâm lĩnh. Chỉ là Tần Thất, Hoàng Cửu tịnh không phải vì hai vị mà tới, nếu như ta đoán không lầm thì chúng đến đây là tìm tại hạ." m thanh rõ ràng ngân nga, mỗi chữ đều nghe rất rõ ràng.

Mã Lương nghe được cảm thấy rất mất thể diện liền nói: "Ai nói thế?" Lúc này Hoàng Cửu âm trầm cười lạnh: "Hạng công tử, thảo nào Nội Hán phái mấy tên sát thủ đi truy sát người mà không có một ai trở về."

Hạng Tiểu Ảnh nghiêm túc nói: "Ta cũng không ngờ phải nhọc đến đại giá hai vị."

Hoàng Cửu hừ mũi một tiếng cười lạnh nói: "Thực ra, đại án của Hạng công tử đâu chỉ có mình phụ phụ bọn ta xuất thủ?"

Lúc này Hạng phu nhân từ từ đứng dậy, dưới ánh mắt quan sát của Tần Thất thì tư thế đứng dậy của Hạng phu nhân có thể nói là không có kẽ hở để tấn công. Tần Thất nắm chặt chuôi móc câu nhưng lại không hề công ra.

Hạng phu nhân cười lạnh nói: "Song thử đã xuất hiện, Cửu mệnh miêu chắc cũng ở cách đây không xa phải không?"

Tần Thất cất tiếng cười quái dị giống như cú kêu đêm: "Tiêu Thiết Đường đại nhân và Cửu Mệnh Miêu Đường Cốt Đường phó kiểm giáo lúc nào cũng có thể xuất hiện thay thế bọn ta săn sóc các ngươi."

Hạng Tiểu Ảnh mỉm cười: "Vừa rồi lúc đưa lương khô cho các vị ăn, vì sao không nhân đó kết liễu luôn cho xong."

Hoàng Cửu nói: "Đáng tiếc các hạ hoàn toàn không có sơ hở, mười ba đạo sát thủ của ta không cách nào xuất thủ được."

Hạng Tiểu Ảnh cười nói: "Là hai mươi bốn đạo."

Hoàng Cửu mặt lạnh nói: "Một điểm cũng không sai." Tần Thất rắn giọng nói: "Hạng Tiểu Ảnh, Như Tiểu Ý, theo bọn ta về kinh, nghĩ tình một thân võ nghệ của các ngươi, bọn ta sẽ phát lạc nhẹ nhàng, chỉ cần khai báo thật thà rõ ràng thì có thể thả cho các ngươi đi."

Hạng Tiểu Ảnh sắc mặt thoảng nét cười chua cay nói: "Vào Chiếu Ngục mà có thể an toàn ra khỏi thì đâu thể gọi là Chiếu Ngục."

Hoàng Cửu biến sắc quát: "Họ Hạng kia, ngươi có muốn bị diệt tộc không? Đừng nghĩ ngươi là con của Hạng Trung thì có thể khẩu xuất cuồng ngôn nhục mạ triều đình."

Hạng Tiểu Ảnh cười lạnh nói: "Tội danh thật lớn quá! Ngươi bớt dùng miệng lưỡi nhà quan cho ta! Cha ta đã giúp đỡ hoạn quan làm ác, xác thực làm không ít chuyện xấu, lúc chiến loạn càng lạm sát vô cớ nhưng các ngươi đã hại ông ta đến mức thi thể bất toàn, bọn ta chạy trốn khắp chân trời góc biển, các ngươi sao vẫn khổ sở truy tầm không ngừng nghỉ là đạo lý gì đây?"

Hoàng Cửu cười ha hả nói: "Năm xưa Hạng gia sinh ra nghịch tử, phản đối hành động của cha y, rời khỏi gia đình ai mà không biết? Bọn ta úy kỵ uy danh của Hạng Trung mới không dám đụng tới ngươi nhưng giờ đây cha ngươi đã bị Chiếu Ngục biến thành tấm da lớn, đang muốn để cho đứa con là ngươi trở về chiêm ngưỡng đó!"

Trên mặt Hạng Tiểu Ảnh lộ nét bi phẫn, Hạng phu nhân bước lên phía trước một bước nắm lấy tay y, hướng về y lắc đầu biểu thị khuyên y đừng

nên kích động. Hạng Tiểu Ảnh than dài một hơi chậm rãi nói: "Việc này là chuyện của ta và bằng hữu Nội Hán, không có liên quan gì với bọn họ, hai vị xin nương tay cho họ, sống chết chỉ một mình ta gánh chịu."

Hoàng Cửu cười âm lãnh: "Làm sao có cái đạo lý nhỏ cỏ không tận gốc đáng cười đó chứ?" Tần Thất nói tiếp: "Người ở nơi này đều phải bị bắt mang về, bằng không thì xem thử lá gan của mình có màu gì."

Hạng phu nhân Như Tiểu Ý xoay người nhìn Lý Bố Y và Thái Bá nói: "Hài tử phiền hai vị chăm sóc." Nói ra câu này hiển nhiên là nàng không nắm chắc phần thắng trong cuộc chiến. Lý Bố Y gật đầu: "Phu nhân yên tâm." Thái Bá kích động nói: "Phu nhân... Lão thân nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Thạch quan nhân..."

Hạng phu nhân gật đầu mỉm cười, Thạch Đầu lại nhảy lên phía trước, sắc mặt đỏ bừng nhìn trừng trừng vào Hoàng Cửu, Tần Thất lớn tiếng mắng: "Người muốn làm gì cha mẹ ta? Thạch Đầu ta đánh chết các người!" Nói đoạn vung chân múa tay giống như tiên sinh dạy chữ ở nhà lúc muốn đánh nó.

Hạng phu nhân vươn tay kéo Thạch Đầu Nhi lại. Hoàng Cửu đột nhiên đưa thanh đao trong tay cho Tần Thất, hừ lạnh: "Được, ta bắt tên nhóc này khai câu!" Một câu vung lên rợp trời nhắm chuẩn Thạch Đầu đánh tới.

Hạng Tiểu Ảnh vươn mình cản trước người Thạch Đầu, đừng thấy thân hình y mập lùn mà lầm, y cử động thập phần nhanh nhẹn dễ nhìn, chỉ thấy y rút ra một thanh kiếm đỡ thẳng vào ngân câu, tia lửa bay bốn bề, cả ngọn lửa trên mặt đất cũng như mất vẻ rực rỡ.

Chỉ nghe Hoàng Cửu trầm giọng quát một tiếng "hay", thân hình không trầm xuống mà lại bay lên, xông thẳng tới trên đầu Hạng Tiểu Ảnh, ngân quang rực rỡ chụp xuống y.

Ánh câu vừa chụp xuống, Hạng Tiểu Ảnh lác người né tránh, ánh câu lại ở lưng chừng không lóe lên đến mười hai, mười ba lần nhưng Hạng Tiểu Ảnh đều né tránh được hết. Hoàng Cửu ở trên không lực khí đã tận, không thể không hạ xuống đất.

Hoàng Cửu này ngoại hiệu Phi Thủ (Chuột bay) thực sự là có khả năng hơn người, ở lưng chừng không đánh ra mười mấy chiêu số đều áp dụng thế

mạnh từ trên đánh xuống, nếu không phải là Hạng Tiểu Ảnh thân hình lệ làng, khinh công cao cường thì sớm đã táng mạng. Nhưng Phi Thủ Hoàng Cửu mũi chân vừa chạm xuống đất thì Hạng Tiểu Ảnh đã nhân dịp phát động công kích.

Hạng Tiểu Ảnh vươn người đánh ra ba kiếm vừa nhanh vừa mạnh, Hoàng Cửu còn chưa kịp quay lưng đã xoay câu lại đỡ, câu kiếm chạm nhau vang lên ba tiếng "đình đình đình".

Hạng Tiểu Ảnh đánh hết sát chiêu thì Hoàng Cửu lại vung câu tấn công, Hạng Tiểu Ảnh kiếm thế trầm xuống đề lên trên ngân câu, đánh bay lưỡi câu ra rồi lại tấn công thêm ba kiếm.

Hoàng Cửu vội vàng thu câu về đỡ, lại phát ra ba tiếng đình đình đình, dừng lại một chút Hoàng Cửu tức thì tấn công, Hạng Tiểu Ảnh lại xoay kiếm đỡ rồi tấn công ba kiếm, Hoàng Cửu tiếp tục ngạnh tiếp ba kiếm, câu kiếm chạm nhau phát ra ba tiếng vang nhỏ. Chỉ thấy Hạng Tiểu Ảnh bóng người nhanh như thiểm điện, linh động như chim bằng, người ở ngoài xem chỉ nghe theo nhịp cú ba tiếng vang nhỏ thì lại một tiếng vang lớn, lộp đi lộp lại như vậy thập phần dễ nghe, giống như hai người đang hợp tấu một khúc nhạc.

Chỉ là Hoàng Cửu lòng thầm kêu khổ, nguyên lai hấn xuất thủ là do thân pháp của Hạng Tiểu Ảnh không chế, bất đắc dĩ hấn phải theo nhịp ba kiếm một câu như vậy. Người ngoài nhìn vào thấy hấn còn có năng lực hoàn thủ, kỳ thực chiêu thức của hấn giống như tên lạp trên cung không thể không bắn, thời gian dài tất sẽ bị đối phương lấn át, chỉ cần một kiếm tiếp không xong thì sẽ lâm nguy.

Chỉ nghe chuỗi thanh âm "đình đình đình ... đang", "đình đình đình ... đang", "đình đình đình ... đang", "đình đình đình ... đang", "đình đình đình ... đang" vang lên không ngớt vô cùng vui tai, nhưng lúc sau Hoàng Cửu hồi câu phản kích thì nghe tiếng "keng" vang lên, càng lúc càng nặng nề.

Tần Thất nhìn thấy trượng phu lâm nguy, ngân câu lóe lên móc thẳng vào lưng Hạng Tiểu Ảnh.

Hạng phu nhân sớm đã dắt hài tử đến chỗ Lý Bố Y, Thái Bá rồi đứng bên chuẩn bị. Vừa thấy Tần Thất xuất thủ ám toán nàng liền rút kiếm cản

lại.

Hạng Tiểu Ảnh đối với một kiếm sau lưng sớm đã dự tính sẽ có ái thể cứu viện nên không hề phân tâm, từng kiếm từng kiếm chém ra nhịp nhàng, giam Hoàng Cửu vào trong một cái lưới dày đặc.

Nhưng Tần Thất thập phần giáo hoạt, thị vung một câu ra đã biết Hạng phu nhân nhất định sẽ cứu viện, tay kia liền phóng một thanh đao vào lưng của Hạng Tiểu Ảnh.

Lần này Hạng phu nhân chỉ cản được ngân câu của Tần Thất nhưng không ngăn được đơn đao phóng ra của thị, nàng vội la lên: "Cẩn thận!"

Nàng tự nhiên là cảnh báo Hạng Tiểu Ảnh cẩn thận, nhưng Trạm Nhược Phi nghe thấy thì than một tiếng. Người khác đang liều mạng đánh nhau sinh tử còn y thì chỉ quan tâm hờn giận của riêng mình, cả đến Lý Bố Y cũng cảm thấy khó chịu.

Chương bốn - Thiết kỵ thần tuấn chá chúc diễm

Hạng Tiểu Ảnh thân thủ nhanh nhẹn, phản ứng miễn tiện, vừa nghe tiếng phu nhân hô hoán liền xoay người lại đánh bay đơn đao. Mã Lương mắng Phùng Kinh: "Người bỏ đại đao trên bàn cho chúng đoạt được làm khổ người ta."

Phùng Kinh thập phần chán ngán: "Người có đao sao không qua đó đánh giúp?"

Mã Lương vỗ ngực nói: "Đại trượng phu dù không đương nổi nhưng lẽ nào lại hèn nhát. Đánh thì đánh." Nói đoạn hất vung đao chém ra.

Phùng Kinh ngăn ra rồi nói: "Người có đao có thể đánh, ta không đao cũng có thể đánh, hai huynh đệ lẽ nào một đánh một nhìn?" Rồi hất cũng huy quyền đánh ra.

Lúc này hai bên đánh nhau kiếm ảnh tung hoành, bóng câu rợp trời, hai người không biết làm cách nào nhúng tay vào. Lý Bố Y khuyên: "Hai vị

nghĩa dũng hơn người nhưng giúp bảo hộ cho hai đứa bé để phụ mẫu chúng chuyên tâm chống địch càng tốt hơn."

Hạng Tiếu Ảnh phải gạt thanh đao, tình hình liền xoay chuyển. Hoàng Cửu toàn lực phản công, đông một câu, tây một câu đều ác độc mạnh mẽ, Hạng Tiếu Ảnh sử ra ba kiếm liên tiếp, đến kiếm thứ hai thì đã bị chặn lại, phải ngạnh tiếp với binh khí đối phương. Hoàng Cửu lực tay trầm mãnh làm cho cánh tay Hạng Tiếu Ảnh tê rần.

Đánh thêm một lát, tiết tấu của Hạng Tiếu Ảnh đã bị rối loạn, kiếm pháp không còn linh động như trước, cả thân pháp cũng không còn nhẹ nhàng như cũ.

Hoàng Cửu nắm bắt thời cơ toàn lực phản kích, một mặt dùng câu muốn móc gãy kiếm đối phương, một mặt lại găm thét liên tục trong khi kịch chiến nhằm làm rối loạn tinh túy của tiết tấu kiếm pháp Hạng Tiếu Ảnh.

Hạng Tiếu Ảnh ngưng thần ứng chiến, thanh âm hò hét không ngừng của Hoàng Cửu xác thật cũng có phần làm y phân tâm, nhưng chủ yếu là Hạng Tiếu Ảnh lo lắng cho tình huống của ái thê Như Tiểu Ý còn hơn của mình, cho nên công lực giảm hẳn, chẳng qua kiếm pháp của y càng sử về sau càng thêm xuất sắc, có thể phát huy tất cả tinh hoa, giống như một tiếng sáo trong dàn hợp tấu âm nhạc, tấu đến lâm ly có thể vong thân, tự thành thiên địa, không để ý đến bên ngoài.

Hoàng Cửu câu pháp tuy lãng lệ nhưng chỉ giữ được bình thủ.

Kiểm pháp của Hạng phu nhân Như Tiểu Ý không giống như kiếm pháp của Côn Dân Sơn phái, chỉ thấy nàng phong tư tuyệt diệu giống như thiên nữ, trong mười kiếm đã có tới bảy tám kiếm đánh ra từ lưng chừng không trung, còn ba kiếm khác tư thế như hạc trong gió, như cò trắng bay bổng, như oanh vàng lướt gió. Mỗi một kiếm đều như mưa rơi trên đỉnh núi, bất chợt rơi xuống trần gian. Tần Thất chiến đấu cùng nàng hơn ba mươi hiệp biến thành quỹ dạ xoa đầu tóc tán loạn.

Nguyên lai Tần Thất quần áo đều bị kiếm đâm thủng, chỉ là thị kinh nghiệm đối địch cực kỳ phong phú, cơ biến vô cùng. Mỗi lần gặp hiểm chiêu đều kịp thời tránh né nhưng trang sức, y phục không tránh khỏi rách nát.

Trạm Nhược Phi vỗ tay kêu lớn: "Hay!" Tình cảm ái mộ trong lòng đều lộ ra vẻ mặt, chỉ nghe y nhìn không được nói: "Một bộ Thiên Nữ Kiếm Pháp thật hay, sư muội tiến bộ rồi!"

Y hô hoán như vậy, Hạng Tiểu Ảnh bóng lưng chợt run lên giống như bị đánh một đòn vào ngực. Hoàng Cửu thừa cơ xuất chiêu, "vù" một tiếng cánh tay Hạng Tiểu Ảnh đã có một vết thương nhỏ máu.

Hạng phu nhân Như Tiểu Ý quan sát chung quanh, thấy trượng phu bị thương bất giác xuất thủ chậm lại. Tần Thất móc câu rung lên khóa chặt lấy trường kiếm của nàng.

Nên biết móc câu là vũ khí loại nào, có thể nói là khắc tinh trong binh khí, cơ thể bị móc trúng tự nhiên da thịt bị khoét đi, còn nếu như binh khí bị móc phải có thể bị giật khỏi tay hoặc bẻ gãy. Điều này Như Tiểu Ý tất nhiên là biết, một lòng cố gắng rút ra khỏi lưỡi câu nhưng ngân câu của Tần Thất đã móc vỡ một khoảng lớn trên trường kiếm.

Tiểu Ý bất giác kêu lên, lui về sau mấy bước. Hạng Tiểu Ảnh nghe thấy tiếng ái thê, trong lòng gấp rút, đùi trái lại bị câu trúng một nhát. Nhưng khi hai người dựa lưng vào nhau, sát na Hạng Tiểu Ảnh liền phản chấn tinh thần vung kiếm phản công liên tục, bức Hoàng Cửu phải tay chân luống cuống, tiếp tục tái diễn tình cảnh binh khí chạm nhau rất dễ nghe như tiếng nhạc lúc trước.

Tiểu Ý nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau như thế, trong lòng nhẹ nhõm liền tiếp xuất kiếm. Chỉ thấy phu phụ Hạng Tiểu Ảnh lúc này cùng nhau tương hỗ, song kiếm như rồng bay phượng múa, đắc tâm ứng thủ, còn Tần Thất, Hoàng Cửu thì nhếch nhác vất vả vô cùng.

Hạng Tiểu Ảnh phu phụ hai người phong thần tuấn lãng trong làn kiếm quang ảo diệu, trông thực xứng đôi vừa lứa. Trạm Nhược Phi lúc này không vỗ tay cũng chẳng khen hay chỉ than dài ba tiếng: "Thôi, thôi, thôi."

Phùng Kinh nhìn không được mắng: "Ngươi kêu cái gì đó, làm cho vợ chồng Hạng đại hiệp phân tâm! Coi chừng lão tử thu thập ngươi!" Mã Lương cũng không vừa mắt định mắng thêm mấy câu nhưng thấy Trạm Nhược Phi ngơ ngẩn nhìn bóng lưng chuyển động êm đềm của vợ chồng

Hạng Tiểu Ảnh, cả người cơ hồ mất hết sinh mệnh, tròng mắt đầy tia máu, cả gương mặt cũng đỏ bừng.

Mã Lương thấy y thương tâm như thế cũng không nở mắng.

Mắt thấy vợ chồng Hạng Tiếu Ảnh chiếm được thượng phong, đột nhiên một cơn gió từ bên ngoài ập vào mang theo mấy giọt nước mưa, xen lẫn trong tiếng gió còn có tiếng vó ngựa khe khẽ.

Hạng Tiếu Ảnh, Như Tiểu Ý, Hoàng Cửu, Tàn Thất đều dừng tay.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng lớn nhanh chóng lại gần. Trên mặt Hoàng Cửu, Tàn Thất đều lộ nét cười quỷ dị.

Trạm Nhược Phi trầm giọng quát: "Còn chờ gì nữa? Nhanh giết chúng đi!"

Hạng Tiếu Ảnh, Như Tiểu Ý cùng quát lên, song kiếm vung lên. Hoàng Cửu, Tàn Thất gắng sức chống đỡ một lúc. Cơn gió xoáy đó đã vượt qua rừng cây, cuốn lấy cát bụi từ trên cây quét thẳng vào trong miếu!

Nhất thời cát bụi tung bay, đất đá trên các cây cột cũ kỹ của cổ miếu rơi ào ào xuống làm cho người ta không mở mắt nổi, khắp người dính đầy bụi bặm. Hai đứa nhỏ đều nấp sau lưng Thái Bá, rúc vào lòng thầy bói.

Ngay lúc này, một kỵ sĩ lao vào theo cơn gió!

Thiết kỵ thần tuấn phóng thẳng vào trong miếu, chỉ thấy người ngồi trên ngựa áo toai tung bay giống như tấm lưới giăng ra, cản gió thổi vào người, ngược lại giúp y tránh được cát bay vào mặt. Sát na mọi người thị tuyến còn mơ hồ, người này thất lưng khẽ rung phóng ra một đạo hồng quang. Hồng quang này là một điểm ánh sáng đen kịt đồng thời chém tới Hạng Tiếu Ảnh và Tiểu Ý!

Lúc này gió lớn đập vào mặt không phải là sức người có thể chống chọi, người kia quay lưng về hướng gió mà tiến vào tự nhiên đã chiếm hết địa lợi. Một chiêu đánh cả hai này thực sự chưa từng thấy trong mười một đại môn phái. Ngay lúc đó, một người bay lên, "đình" một tiếng, một thanh trúc mỏng manh yếu ớt va vào trên binh khí đang lóe lên hồng ảnh bạch mang, một qua một lại giao thủ hết năm chiêu, hồng ảnh bạch mang thủy chung không thoát khỏi thanh trúc. "Hô" một tiếng, người sử trúc can lộn ngược người quay lại bảo hộ hai đứa trẻ, mỉm cười an nhiên giống như là chưa hề động thủ.

Kỵ sĩ mặc áo tơi kéo mạnh dây cương, liệt mã hí dài dừng lại, người ngồi trên ngựa dùng binh khí chỉ Lý Bồ Y quát hỏi: "Người là ai?"

Giờ đây gió đã ngừng thổi, Hạng thị phu phụ có thể nhìn thấy rõ ràng binh khí người kia sử dụng, có thể nói là cực kỳ đặc biệt. Nó có hình dạng như một ngọn nến đỏ to bằng cánh tay trẻ con, dài hơn trường kiếm một chút, chỉ là hai mặt trên dưới không phải bo tròn mà là bằng phẳng, phía trên khắc một con quái thú, phía dưới khắc một con phi cầm, phần đầu "ngọn nến" còn có "ngọn lửa", bất quá ngọn lửa này cực kỳ sắc nhọn, màu sắc y hệt như lửa thật.

Đương nhiên "ngọn nến" này tịnh không phải chế tạo bằng sáp, cũng không biết nó được chế tạo bằng thứ gì mà "thân nến" bằng phẳng, hai bên mép cực kỳ sắc bén, khi quá chiều có thể đâm chém ngang dọc, một khi hạ thủ có thể thuận tay chém chết cả hai người một lúc.

Hạng phu nhân Như Tiêu Ý mặt mày lạnh lùng hỏi: "Là Tiêu Thiết Đường ư?"

Người kia ngồi trên lưng ngựa cười ha hả nhưng không trả lời nàng.

Hạng Tiểu Ảnh vòng tay nói với Lý Bồ Y: "Việc hôm nay toàn là do tiêu đệ gây ra, người bị giết là họ Hạng, người giết người cũng là họ Hạng, không có quan hệ gì với mọi người, xin đừng nhúng tay vào."

Y biết người đến là kinh địch, hơn nữa nếu như thực sự phạm vào đại tội sát nhân phóng hỏa cũng không tránh khỏi quan phủ, cùng lắm là chết thôi. Nhưng hôm nay đã xuất động Đông Hán, Tây Hán, Nội Hán, Cẩm quân, Cẩm y vệ thì cho dù một việc nhỏ như hạt vừng thì có chạy đến chân trời góc biển cũng không cách nào trốn thoát, dù không chết cũng phạm trọng tội, có bị moi tim móc ruột cũng khó mà tránh khỏi liên lụy đến họ hàng chín đời. Do đó y tịnh không muốn bất cứ ai rơi vào vũng nước đục này.

Tiêu Thiết Đường ngồi trên lưng ngựa chỉ tay vào Hạng Tiểu Ảnh quát: "Người sao không chịu chết đi, phải để ta ra tay gian sát lão bà ngươi, chém con ngươi thành tám khúc thì ngươi mới chịu nhắm mắt sao?"

Hạng Tiểu Ảnh thân hình chợt động, thanh kiếm xuất ra, thân hình khẽ lác lác, tiếp tục phóng ra một kiếm. Mã Lương nghe tên quan đó nói xong,

hít một hơi lạnh nói: "Mẹ nó, bọn ta thà làm cường đạo còn hơn làm chó săn cho bọn người bên cạnh hoàng đế!"

Phùng Kinh cười khỏ nói: "So với bọn chúng thì bọn ta chỉ coi như là thứ giả danh cường đạo thôi."

Hai người nói mấy câu, chỉ thấy kiếm ánh vây quanh trước sau trái phải Tiêu Thiết Đường như bài sơn đảo hải, vạn núi trập trùng. Hạng Tiểu Ảnh trước giờ một mực ôn nhu văn nhã, lúc này hiển nhiên là do mấy câu nói của Tiêu Thiết Đường làm cho y cảm hận vô cùng nên toàn lực xuất thủ không chừa dư địa.

Kiểm pháp của Manh sơn phái tiết tấu biến hóa liền nhau, nhanh chóng liền lạc nhưng sử đến tận cùng chỉ thấy kiếm mang trong tay Hạng Tiểu Ảnh hơi ra rụt về, lúc như trường xà xuất động, lúc như mãnh hổ xuất sơn, đến lúc điên cuồng thì phảng phất như rồng trên trời đánh xuống.

Tiêu Thiết Đường chống đỡ mười mấy chiêu chỉ thấy đối phương chiêu pháp càng kỳ diệu, càng đánh càng hay, chẳng ngờ rơi vào thế hạ phong, nhưng y rốt cục vẫn là cao thủ nhất lưu, đối với lưới kiếm vây quanh đột nhiên tỉnh ngộ biết được là không thể bị cuốn theo tốc độ xuất thủ của đối phương.

Trong lòng y liền cảm thấy phiền não.

Tiêu Thiết Đường đầu sao cũng từng kinh qua sóng to gió lớn, y trấn định tâm tình, "xì" một tiếng "ngọn lửa" trên "cây nến" bay nhanh ra xuyên qua lưới kiếm. Hạng Tiểu Ảnh tránh không kịp, bạch mang cắm vào vai trái.

Hạng phu nhân Như Tiểu Ý vung kiếm đến ứng cứu nhưng hai người Hoàng Cửu, Tần Thất vung câu ngăn trở quán lấy nàng. Tần Thất cười ha hả nói

"Chồng của ngươi chết trước cũng tốt, tránh phải nhìn thấy ngươi chịu tội sống."

Hoàng Cửu cười quái dị nói: "Đúng vậy. Ta không thích ăn thịt người chết."

Như Tiểu Ý giận đến sắc mặt trắng bệch, kiếm thức đại loạn. Hoàng Cửu, Tần Thất chính là muốn làm cho nàng trở nên như vậy.

Trạm Nhược Phi đứng dậy nắm chặt tay thét: "Sư muội, sư muội. Không được phân tâm..." Phùng Kinh, Mã Lương sớm đã lượm thanh đao dưới đất lên, mỗi người một đao chém tới Tiêu Thiết Đường.

Tiêu Thiết Đường lạnh giọng quát một tiếng: "Tìm chết!" Ngọn nèn xoay một vòng đánh bay thanh đao của Mã Lương, một cước đá bay y ra ngoài, giục ngựa tiến tới đạp lên Hạng Tiểu Ảnh.

Hạng Tiểu Ảnh tuy bị thương nhưng thân pháp vẫn còn linh mãnh, Tiêu Thiết Đường mấy lần giục ngựa vẫn không dẫm trúng y. Chợt nghe Lý Bồ Y lớn tiếng nói: "Đánh vào chân ngựa!" Hạng Tiểu Ảnh nghe thấy liền tỉnh ngộ, Tiêu Thiết Đường nãy giờ cưỡi ngựa trên cao, áo toi tung bay làm cho y căn bản không nhận chuẩn được bộ vị của Tiêu Thiết Đường, không bằng trước hết đánh cho vật cưỡi của y ngã xuống, vì vậy từng chiêu từng kiếm đều nhắm vào tuấn mã mà ra tay.

Tuấn mã rất có linh tính, bay nhảy vẫy vùng, Hạng Tiểu Ảnh kiếm pháp rất nhanh, Tiêu Thiết Đường giục ngựa tránh né, trong miếu nhỏ hẹp lại có thể khiến ngựa nhảy lên, xoay vòng, cong vó tránh né hết mọi chiêu công kích của Hạng Tiểu Ảnh. Không những thế y còn có thể điều khiển ngựa lao tới Hạng Tiểu Ảnh hạ sát thủ.

Tuy là như thế nhưng Tiêu Thiết Đường thương tiếc ái mã, nhất thời vì chướng ngại vật đầy dẫy trong miếu nên không giết được Hạng Tiểu Ảnh.

Nhưng Như Tiểu Ý bên này thì không giống thế. Hoàng Cửu, Tàn Thất toàn lực xuất thủ, Như Tiểu Ý bị tiền hậu giáp kích, công phu khinh thân vô pháp thi triển. Phùng Kinh chém tới lưng Tàn Thất một đao, chém đến nửa đường thì lớn tiếng quát: "Xú bà nương, đừng nói ta đánh không báo trước!"

Rồi y chém thẳng xuống.

Chém được nửa đường, y lại nghĩ thân là nam tử hán đại trượng phu lại hạ thủ với nữ nhân thật là không nên, do đó kìm đao lại, bỗng thấy nơi eo lưng đau rát, vừa muốn ngoác miệng mắng lớn: "Xú bà nương..." Tàn Thất khê kêu "ý" một tiếng, xoay chân đá ngược ra sau, đá bay Phùng Kinh ra chỗ khác.

Kỳ thật may mà Phùng Kinh chém tới nửa đường thì tự nghĩ hảo hán không giết nữ nhân nên bỗng nhiên dừng tay bằng không Tàn Thất sớm đã

chờ y chém tới thì sẽ xoay câu móc lòi ruột y ra. Nhờ Phùng Kinh cải biến chủ ý kịp thời thu chiêu trái lại may mắn giữ được tính mạng.

Chương năm - Thiên Nữ Đôn Hoàng Kiếm Pháp

Hoàng Cửu, Tần Thất hai người hợp lực ngăn trở Như Tiểu Ý, hai phụ nữ này vút bỏ thể diện, Hoàng Cửu một mặt nói chuyện tà dâm còn Tần Thất ở bên nói chuyện trợ hứng cho trượng phu. Như Tiểu Ý giận dữ phân tâm nhìn về phía Hạng Tiểu Ảnh, suýt bị trúng một câu, búi tóc vẫn cao bị rơi xuống che lấp gương mặt xinh đẹp, trong ánh lửa thân hình nàng càng thêm yếu điệu, Trạm Nhược Phi đứng nhìn đến say mê, cuối cùng không nhẫn nại được rút kiếm ra nói: "Su muội, muội không cho ta quan tâm tới sinh tử của muội, ta... ta hôm nay thà chết dưới kiếm của muội chứ không thể không quản!"

Nói đoạn một kiếm đâm vào lưng Tần Thất, lúc xuất kiếm y không hề báo trước.

Nhưng trước khi y xuất thủ trợ giúp Như Tiểu Ý đã bị thương nói mấy câu nên Tần Thất sớm đã phòng bị, thấy y phóng kiếm đâm tới thị liền xoay người muốn móc bay đầu y.

Nhưng một kiếm này của Trạm Nhược Phi nhanh nhẹn vô cùng, nằm ngoài dự liệu của thị. Thị vừa chuyển thân qua, tuy kịp thời nghiêng người tránh nhưng chưa kịp xuất câu thì kiếm đã đâm vào người thị sâu đến tận xương.

Tần Thất kêu lên một tiếng, lâm nguy bất loạn phản thủ trả lại một câu, bức Trạm Nhược Phi thối lui. Thị cắn chặt răng cả người đều đau đớn đến run rẩy.

Trạm Nhược Phi không để ý tới thị, xoay kiếm đâm về phía Hoàng Cửu, một kiếm đâm tới ép cho Hoàng Cửu phải khó khăn chiết chiêu. Nguyên là Trạm Nhược Phi võ công cao hơn Hạng Tiểu Ảnh và Như Tiểu Ý, lúc này hiển lộ rất rõ ràng.

Chỉ thấy y kiếm thế phiêu dật tiêu sái nhưng trên thân người ăn mặc phong phanh, lộ vẻ lạnh lẽo, bóng lưng càng thêm thê lương nhưng hợp với kiếm ý của Tiểu Ý uyển chuyển dịu dàng trong ánh lửa giống như đôi bướm sặc sỡ vờn bay, thực sự là một cặp xứng đôi.

Phùng Kinh ngạc nhiên đến mức xem ngơ ngẩn, Mã Lương bị thương không nhẹ la lên: "Mẹ nó, thấy hấn lúc đầu không xuất thủ, thì ra hấn..." Lúc này Hoàng Cửu bị kiếm pháp phối hợp của hai người ép đến chân tay luống cuống, Tần Thất nén đau nhảy vào trận chiến nhưng cũng không vẫn hồi được cục diện.

Trạm Nhược Phi càng đánh càng say sưa, thần thái chứa chan cảm tình, tự mình than tiếc nói chuyện giống là hai người, chỉ nghe y vui vẻ nói: "Su muội, su muội, không ngờ đời này kiếp này Trạm Nhược Phi ta còn có thể cùng muội sử bộ Thiên Nữ Đôn Hoàng Kiếm Pháp này..." m thanh đầy vẻ mơ màng như trong mộng.

Như Tiểu Ý nhíu mày lạnh mặt, mấy lần công kích muốn mở một con đường máu để đến trợ giúp trượng phu nhưng vì Trạm Nhược Phi không chịu phối hợp cố gắng chần chừ nên vẫn bị Nhị Thủ cầm chân. Nàng vừa gấp vừa giận quát: "Trạm Nhược Phi, huynh bớt si mê đi, huynh đi cứu trượng phu của ta, nơi này một mình ta ứng phó được rồi."

Trạm Nhược Phi lắc đầu nói: "Muội ở nơi này nguy hiểm, ta cần cứu muội trước..." Như Tiểu Ý gấp đến không biết nói gì, lớn tiếng quát: "Huynh và ta không liên quan gì, chỉ cùng luyện kiếm ở sư môn, ta căn bản không hề thích huynh, huynh lại mù mắt mà quán lấy! Ta là gái đã có chồng, huynh không được hại danh tiết của ta."

Trạm Nhược Phi như bị sét đánh, cả người ngây ngốc, cánh tay trái bị Hoàng Cửu đánh trúng một câu cũng như không hề hay biết. Chỉ nghe y run giọng nói: "Muội... Nhưng mà lúc muội cùng nhiều huynh đệ luyện võ công, vì sao chỉ cười với một mình ta?... Vì sao lúc ta giả thua muội thì muội lại đỏ mặt, đánh thắng muội thì muội lại khóc?... Vì sao muội theo ta vào trong vườn ngâm thơ đối từ mà không theo bất kỳ sư huynh đệ nào khác?..."

Như Tiểu Ý tức đến sắc mặt trắng bệch. Trạm Nhược Phi buồn bã hỏi như vậy, kiếm pháp hai người càng thêm khác hẳn nhau, uy lực đại giảm,

Hoàng Cửu, Tần Thất dần dần vẫn hỏi được thế cục. Như Tiểu Ý giận quá nói: "Họ Trạm kia, người bót tự tác đa tình, trong sư huynh đệ chỉ có người thi tài giỏi nhất cho nên ta mới thỉnh giáo người, người đừng... Ta chưa bao giờ ưa thích người cả!"

Trạm Nhược Phi cả người như bị đánh một gậy vào đầu, run rẩy loạng choạng lui lại hai bước, bi thiết nói.

"A, ta tương tư mười năm, vạn dặm gian nan tìm nàng chỉ vì muốn nối tiếp đoạn tình duyên ngày đó..."

Như Tiểu Ý vừa sử kiếm vừa nói: "Cho nên ta một mực bảo người đừng đi theo, ta..." Chợt nàng "ái" một tiếng, cơ hồ bị Tần Thất móc trúng một câu, má trái xuất hiện vết máu lờ mờ.

Trạm Nhược Phi thấy máu đỏ trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Như Tiểu Ý thì điên cuồng lao tới, tư thái không còn ưu nhã tinh tế mà như liều chết đâm chém, muốn cho Tần Thất vừa đả thương Như Tiểu Ý phải chết mới cam tâm.

Như Tiểu Ý lắc đầu nói: "Nếu huynh còn là sư ca của ta thì nhanh tới cứu phu quân của ta."

Hoàng Cửu quái ngôn quái ngữ nói: "Đúng rồi, trước mặt trượng phu không được làm gian phu a." Quả nhiên Trạm Nhược Phi nghe thấy nổi giận, công thế điên cuồng chuyển sang Hoàng Cửu, Tần Thất nhờ đó mới giải được nguy cơ.

Trạm Nhược Phi lớn tiếng nói: "Hắn là con của gian quan Hạng Trung, người người cần tru diệt, ta không cứu."

Như Tiểu Ý đấu với Tần Thất, hai người đều đã bị thương, công lực, thanh thế cũng xấp xỉ nhau. Nàng chậm rãi nói

"Huynh nhanh đi... Bằng không ta cả đời không quan tâm đến huynh nữa."

Trạm Nhược Phi nghe vậy kiếm pháp chậm lại. Như Tiểu Ý đột nhiên xoay kiếm chém vào cánh tay trái của mình, tay áo tức thì nhuộm đỏ máu.

Trạm Nhược Phi thất kinh la lên: "Muội" thì đã bị trúng một câu vào dưới nách, nhưng y không hề để tâm: "Muội sao lại làm như vậy!" Như Tiểu Ý vung kiếm chém ra ba nhát mạnh mẽ đẩy lùi Tần Thất rồi lại quay kiếm

chém vào mình khóc nói: "Huynh không đi thì ta..." Trạm Nhược Phi vội phóng kiếm đánh bay thanh trường kiếm Như Tiểu Ý đang chém vào mình nhưng Hoàng Cửu đánh tới một câu, y chỉ kịp nghiêng đầu né tránh, tai trái bị móc bay, tức thì máu tươi đầm đìa, nửa gương mặt đầy những máu.

Như Tiểu Ý thấy Trạm Nhược Phi máu me đầy mặt cũng giật mình kêu lên: "Huynh coi chừng..." Trạm Nhược Phi thấy Như Tiểu Ý còn quan tâm đến mình, không biết là vui hay buồn, nước mắt chảy ra lẫn vào trong máu, không có ai nhìn rõ được. Y rống lên một tiếng, xuất ra ba kiếm liên hoàn ép Hoàng Cửu thối lui liên tiếp, y thừa cơ truy sát, phần nộ nói: "Được, ta liều cái mạng này đi cứu hấn, nhưng ta làm vậy là vì nàng không phải vì hấn." Y nói chuyện phân thân, lại bị trúng một chưởng, cuối cùng không chịu được đau đớn kêu lên một tiếng.

Bên kia vang lên một tiếng la thảm, thì ra Hạng Tiểu Ảnh cuối cùng không chống đỡ nổi bị ngựa hất ngã, y cố gắng chống đỡ mấy kiếm nhưng cũng bị Tiêu Thiết Đường đánh bay, eo lưng bị trúng một đòn, tình hình thập phần nguy ngập.

Phùng Kinh, Mã Lương vung đao tiến lên, Tiêu Thiết Đường chọt vung tay lên, năm điểm hàn quang phóng tới Mã Lương.

Mã Lương vừa nhảy lên tránh né vừa vung đao ngăn đỡ, nhưng bất quá chỉ đỡ được hai điểm, còn một điểm vẫn đánh trúng vào bụng y, y rên lên một tiếng rồi ngã lăn ra, còn hai điểm hàn quang chọt chuyển hướng bay về phía Phùng Kinh. Phùng Kinh vung đao muốn tiến đến cứu huynh đệ không ngờ ám khí làm bay về y, trong lúc hốt hoảng chỉ đỡ được một điểm, còn một điểm đánh trúng vào vai y, đau đến mức cả đao cũng rơi xuống đất.

Thì ra ám khí đánh trúng hai người chính là Phi hoàng thạch. Tiêu Thiết Đường một tay phóng năm viên Phi hoàng thạch lập tức đã thương hai người, nhưng dẫu sao cũng bị ngăn trở chậm lại một chút, Trạm Nhược Phi nhờ vào lực đánh của Tần Thất nhảy xổ tới một kiếm chém vào Tiêu Thiết Đường!

Tiêu Thiết Đường cười lạnh, "ngọn nến" xoay một vòng quanh thanh kiếm, đổi thủ thành công, một khi để y đánh trúng thì thanh kiếm này chỉ còn cách bỏ đi không dùng được nữa.

Chỉ là Trạm Nhược Phi biến chiêu rất nhanh, mũi kiếm hạ xuống đâm thẳng vào hai mắt của tuần mã của Tiêu Thiết Đường.

Tiêu Thiết Đường quý ngựa như mạng sao có thể để người khác hại nó, "ngọn nến" quét ngang đánh dạt kiếm phong, tuy không còn ung dung như trước nhưng thanh thế càng thêm uy mãnh.

Y biến chiêu nhanh nhưng Trạm Nhược Phi biến chiêu còn nhanh hơn, mũi kiếm hướng lên trên, vẫn đâm về phía Tiêu Thiết Đường, chỉ bất quá là đâm vào bụng dưới! Tiêu Thiết Đường lúc này biến chiêu không kịp, tay trái trống không chọt búng ra một đồng tiền nhỏ, đập trúng vào mũi kiếm ngay khi còn cách bụng nửa xích làm mũi kiếm lệch qua sát bụng. Nói thì chậm nhưng mấy hành động đó diễn ra rất nhanh, "ngọn nến" của Tiêu Thiết Đường lại quét ngang về phía Trạm Nhược Phi!

Hai người một chiêu ba lần biến hóa, đều là xảy ra trong thời gian điện quang hỏa thạch. Lúc này Trạm Nhược Phi một kiếm không trúng, Tiêu Thiết Đường phóng ngựa nhảy lên hạ sát thủ, chọt kiếm quang lóe lên, "tinh" một tiếng đờ lầy "ngọn nến", thì ra là Hạng Tiểu Ảnh kịp thời thu hồi trường kiếm thay Trạm Nhược Phi đón tiếp một đòn lôi đình.

Người ngựa chạy sát qua nhau.

Như Tiểu Ý hô:"Các huynh cẩn thận." Kỳ thật tình trạng của nàng mới thật sự nguy hiểm, trường kiếm đã bị song câu móc cứng.

Trạm Nhược Phi nghe tiếng Như Tiểu Ý, chỉ nghe từ "huynh" chứ không nghe từ "các" (nguyên văn là nhĩ môn: các huynh. Trạm Nhược Phi chỉ nghe từ "nhĩ" không nghe từ "môn") thì thầm nghĩ:"Nàng còn quan tâm đến ta, ta vì nàng chết cũng có giá trị, để cho nàng nhớ mãi tình ý một đời của ta đã xả thân vì nàng, như vậy lại còn hay hơn..." Nghĩ đoạn y nói với Hạng Tiểu Ảnh:"Người đừng lo chỗ này, mau đến giúp sư muội!"

Hạng Tiểu Ảnh ngăn người, nhìn y toàn thân đầy máu còn Tiêu Thiết Đường đang giục ngựa tiến tới, y áp úng:"Huynh.." Trạm Nhược Phi quyết ý cùng Tiêu Thiết Đường ngọc đá cùng ra tro liền máng:"Tiểu Ý nguy hiểm, còn không mau đi!" Lúc này người thét ngựa hí, Tiêu Thiết Đường dĩ nhiên đã hành động.

Hạng Tiểu Ảnh thấy ái thê nguy hiểm, tình nghĩa không thể vẹn toàn cả hai, nghiêng rãng đáp:"Được". Đoạn y vung kiếm tiến tới chỗ Hoàng Cửu, Tàn Thất.

Lúc Hạng Tiểu Ảnh chạy đến bên Như Tiểu Ý, Trạm Nhược Phi chỉ thấy trong lòng đau đớn. Ngay lúc này Tiêu Thiết Đường đã giục ngựa tới gần, Trạm Nhược Phi sớm đã gác chuyện sống chết ra ngoài, không thèm né tránh, vung kiếm nghênh tiếp, chỉ mong cho cả hai cùng chết, có thể làm cho Như Tiểu Ý cảm kích cả đời.

Võ công của Tiêu Thiết Đường hơn Hạng Tiểu Ảnh, kiếm pháp của Trạm Nhược Phi cũng cao hơn Hạng Tiểu Ảnh, đáng tiếc y đã bị thương. Nhưng Trạm Nhược Phi lúc này sử toàn chiêu số liều mạng, tục ngữ có câu:"Một người liều mạng, vạn người khó đương." Tiêu Thiết Đường tự nhiên không muốn cùng Trạm Nhược Phi đồng quy ư tận cho nên trái lại đều phải tránh né, không dám ngạnh đấu với Trạm Nhược Phi, còn Trạm Nhược Phi thì không sợ hãi gì, Đôn Hoàng Kiếm Pháp thi triển hết mức.

Nhưng Tiêu Thiết Đường kỹ thuật thập phần ghê gớm, trong gian phá miếu mà y có thể khiến ngựa tung hoành bay nhảy giống như thi triển kinh công. Trạm Nhược Phi giao thủ cùng y mười sáu hiệp nhưng binh khí thủy chung chưa từng chạm vào nhau.

Lúc này Hạng Tiểu Ảnh, Như Tiểu Ý phu thê liên thủ cự địch, kiếm quang rực rỡ vang lên tiếng binh khí giao kích rất dễ nghe, Như Tiểu Ý uyển chuyển dẹt dàng giữa tầng không dần dần vẫn hồi chiến cục.

Trạm Nhược Phi khóe mắt liếc qua, thấy Như Tiểu Ý và Hạng Tiểu Ảnh hai người kiếm pháp hợp bích, long phượng hòa minh, còn vừa rồi mình và sư muội hai người hợp kiếm, còn bây giờ lẻ loi, nghĩ lại giống như một giấc mộng xuân. Y cảm thấy lòng dạ nguội lạnh, cước bộ chậm lại bị ngựa đung phẩy.

Trạm Nhược Phi trong lòng kinh hãi:"Ta chưa giết được Tiêu Thiết Đường mà lại bị chết như thế này thật là bất trí.." Ý tùy tâm sinh, mượn sức nhảy vọt về phía sau, lão đảo lui tới tám xích, đến gần bên người Lý Bố Y, nhất thời chưa đứng vững được.

Tiêu Thiết Đường quát lên một tiếng rồi giục ngựa phóng tới, Trạm Nhược Phi xoay người tránh né, "ngọn nến" của Tiêu Thiết Đường đã chém thẳng xuống!

Trạm Nhược Phi biết nội lực còn thua Tiêu Thiết Đường nhưng lúc này không thể tránh né chỉ cố sức vung kiếm ngăn tiếp!

"Tinh" một tiếng, "ngọn nến" đè chặt lên trường kiếm, Trạm Nhược Phi đang vất vả giữ vững thanh kiếm, đột nhiên hai "giọt nến" chảy ra từ trên "ngọn nến".

Hai "giọt nến" này giống như là người cắm nến bất cẩn để nghiêng nên chảy xuống, "giọt nến" vừa chảy xuống lưng bàn tay Trạm Nhược Phi, tay y liền bốc khói đau đớn vô cùng.

Trạm Nhược Phi đau đớn không ghìm nổi thế đè của "ngọn nến", đầu "ngọn nến" đã ngóc lên, từ đầu "ngọn nến" phóng ra một vật giống như ngọn lửa bay thẳng vào trước ngực Trạm Nhược Phi.

"Ngọn nến" đè kiếm, "giọt nến" đã thương người, "lửa nến" càng thêm mù mịt không cách nào né tránh được.

Ngay lúc này, con ngựa của Tiêu Thiết Đường hí dài một tiếng, khuỵu vó ngã xuống.

Lý Bồ Y trong sát na đã phóng cây gậy trúc đâm vào cổ ngựa, với công lực của Tiêu Thiết Đường mà cũng không thấy đối phương xuất thủ thế nào mà ngựa đã ngã xuống, người cũng bị hất bay đi, "ngọn nến" đang đè lên trường kiếm chuyển hướng làm cho "lửa nến" bắn vào ngực y!

Tiêu Thiết Đường rống lên một tiếng, rơi khỏi yên ngựa!

Trạm Nhược Phi chớp lấy cơ hội khó có này, một kiếm đâm thẳng vào tiểu phúc của Tiêu Thiết Đường.

Tiêu Thiết Đường vốn đang đứng dậy, sau khi trúng một kiếm, thân hình bắn lùi ra sau, rút ra khỏi thanh kiếm. Huyết hoa rải thành một đường dài trông rất kinh tâm.

Tiêu Thiết Đường miễn cưỡng đứng dậy, chỉ Lý Bồ Y nói: "Người..." Trạm Nhược Phi lúc này mới phát hiện ra Tiêu Thiết Đường bất quá chỉ là một người cao không đầy năm xích, không lạ y cần cưỡi ngựa để làm tăng thanh thế, một khi rời khỏi kiện mã thì lộ ra thân hình ngũ đoản.

Chỉ thấy Tiêu Thiết Đường điên cuồng rống lên: "Vì sao?..." Đột nhiên y vung tay phát ra ba mũi thiết lê hình chữ phẩm bắn tới Lý Bố Y!

Nếu như ba mũi thiết lê này bắn về phía Trạm Nhược Phi, Trạm Nhược Phi nhất định tránh không khỏi vì y đã chịu phải hai lần trọng kích của Tiêu Thiết Đường nhưng ba mũi thiết lê này lại phóng tới Lý Bố Y!

Nếu không nhờ Lý Bố Y kịp thời giết chết tọa kỵ của Tiêu Thiết Đường thì hôm nay Trạm Nhược Phi sớm đã chết rồi.

Tiêu Thiết Đường hiển nhiên là hận Lý Bố Y nửa đường phá rối.

Trạm Nhược Phi thấy Tiêu Thiết Đường hung hãn như thế, sợ rằng Lý Bố Y không đỡ nổi nhưng y tới ứng cứu không kịp, trong lòng giận dữ xông thẳng tới Tiêu Thiết Đường.

"Vù" một tiếng, trường kiếm đã xuyên qua ngực Tiêu Thiết Đường, Tiêu Thiết Đường lao đảo lùi lại bảy tám bước, thều thào nói.

"Ngươi ... thật sự là Thần tướng... Lý Bố Y?"

Chỉ thấy Lý Bố Y vẫn ngồi yên như cũ, ba mũi thiết lê bắn tới y thần kỳ vô cùng chọt nửa chừng bị một cỗ lực lượng thần bí làm cho biến mất.

Lý Bố Y sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

Tiêu Thiết Đường ngược mặt lên trời rống lớn: "Ta... Tiêu Thiết Đường." Thanh âm đột nhiên ngưng bật, y ngã quỵ trong vũng máu.

Trạm Nhược Phi thầm lau mồ hôi lạnh, lo ngại nhìn Lý Bố Y. Thái Bá lại gần, rút ra một thanh nhuyễn kiếm từ eo lưng nói với Trạm Nhược Phi: "Công tử, thiếu gia phu nhân bên kia vẫn còn chờ ngài viện thủ."

Trạm Nhược Phi giật mình tiếp lấy thanh kiếm, chỉ thấy Hạng Tiểu Ảnh, Như Tiểu Ý phu phụ đang ép bức Hoàng Cửu, Tàn Thất, chỉ là trên người họ bị thương không nhẹ, nhất thời không hạ nổi Hoàng Cửu, Tàn Thất.

Trạm Nhược Phi chăm chú nhìn thân kiếm, kiếm quang trong suốt, phản chiếu gương mặt nửa bên nhuộm máu trông rất đáng sợ. Y cười khổ nói: "Được, để ta làm người tốt đến cùng vậy." Nói đoạn y phóng kiếm đâm ra, gia nhập vòng chiến.

Chương sáu - Thị thù sát tử na hài tử

Tần Thất, Hoàng Cửu nguyên chống chọi với Hạng thị phu phụ đã dần không chịu nổi, có thêm Trạm Nhược Phi càng lạc vào thế hạ phong. Tiết tấu tốc độ công thủ Mạnh Sơn Kiếm Pháp của Hạng Tiểu Ảnh phối hợp với kiếm ảnh tư thế xinh đẹp của Như Tiểu Ý, kiếm pháp tiêu sái của Trạm Nhược Phi, ba người như ở cùng trong một dàn nhạc hợp xướng, âm thanh kiếm khí giao kích vang dội cùng thân ảnh lấp lánh của ba người ép cho Hoàng Cửu, Tần Thất thở không ra hơi.

Trạm Nhược Phi trong lòng thâm nghĩ: "Hiện tại tuy tươi đẹp như cầm sắt tương hòa nhưng Tiểu Ý vẫn thuộc về trượng phu của nàng, chỉ cần giết chết hai người này thì nàng sẽ không còn gặp lại ta nữa..." Ý thời niên thiếu hết lòng yêu thích Tiểu Ý sư muội, mỗi nét cười mỗi tư thái của nàng đều khắc sâu trong lòng y. Nhưng sư phụ sư mẫu ham mê quyền thế địa vị của Hạng Trung, thay cha mẹ làm chủ cho Tiểu Ý khiến y không cách nào biểu đạt được tình cảm... Cho nên sau khi y học kiếm thành tài đã phát thệ tìm cho được nàng nhưng Hạng gia sa sút, cả nhà đều bị Cẩm y vệ giết chết, Hạng thị phu phụ thất tung... Y lãng tích giang hồ nhiều năm nay cứ một mực cầu xin trời cao thương xót phù hộ cho Tiểu Ý bình an vô sự và cho y có ngày được gặp lại nàng để hai người cùng sống cuộc sống thần tiên... Mấy ngày trước cuối cùng trên hoang đạo trời cao cũng thương xót cho y được gặp lại Tiểu Ý. Nhưng mà Tiểu Ý không để ý đến y, giả như chưa từng quen biết, ban đầu y còn nghĩ do sư muội ở bên Hạng Tiểu Ảnh nên không tiện biểu lộ, vì vậy mới đóng mắt dày đi theo... Nhưng đến trận chiến ngày hôm nay y mới biết rằng quá khứ tươi đẹp chỉ còn là cơn mộng, từ nay về sau chỉ còn mình y cô đơn chiếc bóng thê lương. Y thực sự mong mỗi trận chiến này sẽ không bao giờ chấm dứt.

Như Tiểu Ý trong lòng vừa gấp vừa bất an. Năm xưa khi nàng còn trẻ tuổi không phải là vô tình đối với sư ca, trước khi đến Hạng gia thực sự đã

có mấy lần không dứt được tơ tình lẩn quẩn, nhưng sau khi vào Hạng gia biết Hạng Tiểu Ảnh trung hậu thật thà, khí tiết thanh kỳ, đối đãi với nàng rất tốt thì trong lòng nàng sớm đã quên đi tác lòng luyến ái của sư ca ngày trước... Nhất là lúc này nàng và phu quân hai người lâm cơn hoạn nạn lưu lạc thiên nhai, không biết đã trải qua bao nhiêu khổ nạn, tránh khỏi biết bao cuộc truy sát, hoàn toàn dựa dẫm vào nhau, lại còn hài tử tiểu Thạch Đầu nàng luôn sủng ái... Nàng sao còn có thể vương tơ tình với Trạm sư huynh cho được? Nhưng y vừa rồi một hai gì đều gọi là sư muội, phu quân lẽ nào nghe mà không biết? Nếu như nghe được, có khi nào y sinh lòng ngờ vực với nàng hay chẳng?... Nghĩ đến đây, lòng nàng càng thêm rối loạn, sau khi giết chết hai người này thực sự chẳng biết ứng phó thế nào giữa cục diện ba người.

Như Tiểu Ý lòng dạ rối loạn, Hạng Tiểu Ảnh dễ thương lòng không rối loạn? Y nghe được tên thư sinh này bi thiết gọi ái thê của mình như vậy thì liền minh bạch nhưng trong lòng vẫn nghĩ: "Không phải thế, Tiểu Ý trước giờ đối với y rất tốt..." Nhưng thấy Trạm Nhược Phi si tình như thế quyết không phải là giả vờ, nếu như tên thư sinh này vô lại đến thế Tiểu Ý sao dỗi gắt không nói cho mình biết?.. Lại nghe bọn họ gọi nhau y liền biết trước đó họ chính là sư huynh muội. Y nghĩ đến thân mình giờ đây lạc phách giang hồ chỉ làm cho Tiểu Ý chịu khổ vì y, còn thư sinh họ Trạm kia một mực si tình... Y thật muốn nói với Tiểu Ý, bảo nàng đừng quan tâm đến y, chỉ cần đưa tiểu Thạch Đầu cho y, hai cha con cùng nhau nương tựa mà sống, Tiểu Ý muốn theo ai thì theo... Nhưng y nghĩ đến nếu như Tiểu Ý chọn cách rời bỏ y thì trong lòng đau như dao cắt, chiêu thức không còn khí lực. Y nhin không được liếc nhìn Tiểu Ý, Tiểu Ý không dám nhìn y mà lại nhìn vào Trạm Nhược Phi vì nàng biết đây chính là lần hợp bích xuất thủ cuối cùng. Ba người đều có suy nghĩ riêng, Tần Thất, Hoàng Cửu nhìn nhau một cái đột nhiên song câu liên thủ toàn lực đánh vào hướng Như Tiểu Ý!

Như Tiểu Ý đang trong lúc phân vân khó xử không kịp chiết chiêu. Trạm Nhược Phi, Hạng Tiểu Ảnh đều kinh hãi vội vàng chen người che đỡ nhưng hai người thấy đôi phương đồng thời xuất thủ thì đều rất mất tự nhiên.

Chớp mắt Hoàng Cửu, Tần Thất hai người một chạy ra ngoài, một sấn vào trong!

Hoàng Cửu lớn tiếng nói: "Gọi đi."

Tần Thất lại hét lên: "Tiêu"

Thị phóng vào trong miếu, lao thẳng đến chỗ hai đứa trẻ, Lý Bồ Y hét lớn: "Không thể thả hổ về rừng! Hai người này đều là cao thủ Nội Hán, nếu như có thể về đến kinh thành thì Hạng thị phu phụ dám giết Cẩm quân không biết sẽ gặp bao nhiêu phiền phức, còn khiến cho nhiều người vô tội bị liên lụy!"

Trạm Nhược Phi, Hạng Tiểu Ảnh, Như Tiểu Ý ba người đều giật mình.

Lý Bồ Y bay lên, thân hình như lá cờ no gió chặn ngang đường Hoàng Cửu.

Hoàng Cửu ghìm người lại, định tìm hướng trốn đi thì Trạm, Hạng, Như ba người nhất tề đâm kiếm vào sau lưng hắn.

Đồng thời Tần Thất năm ngón tay cong lại, sắp chụp trúng Thạch Đầu bỗng Thái Bá vung song chưởng đánh thẳng vào thiên linh cái của Tần Thất!

Tần Thất không ngờ đến lão già đứng thẳng người không nổi, này giờ không hề xuất thủ lại là hảo thủ trong Ưng Trảo Môn, ngọn trảo bổ xuống Thạch Đầu nửa chừng đã bị Thái Bá gạt văng.

Trạm, Hạng, Như đều xuất thủ đâm ngã Hoàng Cửu rồi quay lại cứu Thạch Đầu. Hạng Tiểu Ảnh và Như Tiểu Ý nóng lòng lo cho con càng thêm gấp rút nhưng vừa xoay người thì lại thấy Thái Bá một trảo đánh chết Tần Thất, cả người giống như bị đinh đóng vào tường bất động.

Thạch Đầu Nhi còn ở dưới bàn tay kia của y.

Trạm Nhược Phi không ngờ Thái Bá có võ công nhưng y đối với Thái Bá tịnh không quen thuộc như Hạng thị phu phụ nên ngược lại không hề kinh hãi, y lao tới nửa đường thấy Tần Thất đã chết liền hạ xuống đất, nghĩ rằng trận chiến này đã kết thúc, trong lòng lại dấy nổi buồn thương.

Sát na Thái Bá xuất thủ đánh Tần Thất, Thạch Đầu Nhi và A Châu đột nhiên giống như mất đi không ché, rời khỏi Thái Bá, ngã nhào về hướng Trạm Nhược Phi!

Trạm Nhược Phi ngán người, sợ hai đứa trẻ này đụng nhau bị thương, vội vàng đỡ lấy chúng. Ngay lúc này, Lý Bố Y kêu lên "a" một tiếng.

Lúc Lý Bố Y kêu lên, Hạng thị phu phụ không biết đã xảy ra chuyện gì, cho đến lúc Hạng Tiểu Ảnh và Như Tiểu Ý định thần nhìn lại, chỉ thấy Trạm Nhược Phi đang giang tay giữ hai đứa trẻ lại, nhưng tay trái của y dính đầy máu tươi. Hài tử bên tay trái của y lại là Thạch Đầu Nhi, máu tươi không ngừng chảy ra từ đầu nó.

Hạng thị phu phụ không hện mà cùng la lên lao về phía Trạm Nhược Phi!

Thái Bá đứng bên này đã nhìn rõ tình hình kinh ngạc la lên: "Sao lại..."

Tiểu Châu sợ quá khóc òa lên!

Lúc này Hạng Tiểu Ảnh phu phụ đã tới trước mặt Trạm Nhược Phi. Trạm Nhược Phi nhìn thấy Hạng Tiểu Ảnh hung hăng như vậy thì y đứng ngẩn ra, mặc cho Hạng Tiểu Ảnh đoạt lấy Thạch Đầu Nhi trong tay y. Trạm Nhược Phi trong lòng hơi tức giận nghĩ: "Người dù có muốn lấy con về cũng không cần làm thế..." Y không hề để ý đến Như Tiểu Ý đang rơi nước mắt. Nàng ta quát: "Người..." Rồi tung một chưởng vào ngực y.

Trạm Nhược Phi lão đảo thôi lui liên tiếp bảy, tám bước, trong lòng bi khổ nghĩ: "Ta vừa cùng các người chống địch, phu phụ các người lại liên thủ giết chết ta..." Khí uất cùng cực làm y thổ ra một ngụm máu tươi, run giọng nói: "Tiểu Ý, muội... muội giỏi lắm..."

Nói đến đây y đột nhiên ngừng lại.

Cuối cùng y cũng phát hiện có chỗ không đúng, hài tử đang được Hạng Tiểu Ảnh ôm trên tay máu me đầy mặt, cả đầu ướt đẫm máu.

Y nhìn thấy tình cảnh như vậy, cảm thấy lòng bàn tay ẩm ướt, liếc mắt nhìn thử thì thấy bàn tay đầy máu, trong lòng y vừa kinh ngạc vừa mê mang không hiểu chuyện gì.

Lý Bố Y đã đi đến bên người Hạng thị phu phụ, lau sạch mặt mũi Thạch Đầu Nhi, cả nửa ngày không nói tiếng nào. Lúc này thì ai cũng nhận ra Thạch Đầu Nhi đã bị người ta dùng sức đánh vỡ đầu mà chết.

Ai mà nhẫn tâm hạ thủ đối với một đứa trẻ còn nhỏ tuổi như thế chứ?

Trạm Nhược Phi run rẩy nhìn bàn tay của mình, y vẫn chưa hiểu rõ vừa rồi xảy ra chuyện gì. Như Tiểu Ý khóc lóc rút kiếm chỉ y mắg:"Ngươi?... Ngươi quá độc ác, đối với một đứa trẻ mà cũng hạ độc thủ!"

Trạm Nhược Phi trong lòng nặng nề, lẽ nào thực sự do y căm ghét hài nhi do sư muội và Hạng Tiểu Ảnh sinh hạ nên bất tri bất giác đã hạ thủ sao? Y trong lúc mơ hồ, lại thêm mất máu quá nhiều nên không kịp giải thích.

Như Tiểu Ý thấy y không giải thích liền nhận định y do yêu mà sinh hận nên đã giết con mình. Nàng đâm thẳng một kiếm vào tim Trạm Nhược Phi để báo thù!

Trạm Nhược Phi thấy Như Tiểu Ý không hiểu lòng dạ của mình cũng không muốn phân trần, nhắm mắt tình nguyện chết dưới kiếm Như Tiểu Ý!

Như Tiểu Ý đang muốn đâm tới chột tay phải bị người giữ lại, nàng giận dữ trừng mắt nhìn, thì ra là trượng phu. Hạng Tiểu Ảnh bi thương hỏi Trạm Nhược Phi:"Nếu như ngươi chân tâm đối đãi Tiểu Ý, Tiểu Ý vẫn còn mong nhớ ngươi thì các ngươi có thể cùng nhau ra đi, ta sẽ không làm phiền... Nhưng ngươi vì sao lại hạ độc thủ với một đứa trẻ vô can?"

Như Tiểu Ý thấy trượng phu không hiểu lòng mình, lại thấy con mình trán đầy máu tươi thì đột nhiên khóc lớn. Nghe tiếng khóc của Như Tiểu Ý, Trạm Nhược Phi đột nhiên bừng tỉnh, y tịnh không hề giết chết hài tử đó, y không thể để cho Như Tiểu Ý hận y cả đời.

"Không" Y lớn tiếng nói:"Ta không hề giết nó." Nhưng trên tay y dính đầy máu, y cố sức nhớ lại mọi chuyện vừa qua, biện bạch:"Đứa trẻ lúc chạy đến bên ta thì đã chết rồi."

Như Tiểu Ý biết sư huynh trước giờ chưa từng nói dối. Một người cao ngạo không bao giờ dối trá, huống hồ sư huynh càng là người cao ngạo tới tận cốt tủy. Nàng đột nhiên nghĩ lại, trừng đôi mắt đẹp nhìn Thái Bá, gần từng chữ:"Thái Bá, rốt cục ông là ai?"

Thái Bá lão gia nhân này ba mươi năm trước mới vào trong Hạng phủ. Hạng Tiểu Ảnh thấy ông ta già cả trung thành mới thu lưu ông, đến khi nhịn không được chuyện Hạng phủ trợ Trụ vi ngược mới bỏ ra ngoài. Trên đường đi Thái Bá lúc nào cũng trung thành cẩn cẩn nhưng ông ta chưa bao giờ nhắc tới chuyện gia đình, hôm nay lúc ông xuất thủ đã dùng Ứng Trảo

Công giết chết Tần Thất, còn hai đứa trẻ chính là từ chỗ của ông ta chạy qua Trạm Nhược Phi.

Thái Bá nước mắt ràn rụa, xem ra vì Thạch Đầu Nhi chết đã làm ông thập phần thương tâm. Hạng Tiểu Ảnh lúc này chợt nhớ tới Thái Bá không chỉ có võ công mà chỉ vào lúc tối hậu mới xuất thủ giết chết Tần Thất chứ tình không hề xuất thủ giải cứu lúc mình lâm vào hiểm cảnh, y không kìm được nghi ngờ, đột nhiên hỏi: "Ông là gì của Đại Lực Ứng Trảo Tần Giang Hải?"

Đại Lực Ứng Trảo Tần Giang Hải chính là một trong một trăm hai mươi chín danh tướng của nghĩa quân Thái Bình Vương Lý Hồ Tử, đạo nghĩa quân này đã bị Ngự sử Hạng Trung tiễn phi giết chết tại Trúc Sơn. Nguyên lai nơi đó núi hoang tiếp nối, nông dân đa số đều ở trong núi khẩn hoang tình không tham gia kháng bạo nhưng Hạng Trung ham lập công lớn nên đột ngột tấn công, hạ lệnh trăm thảo trừ căn, đồ sát hơn mười vạn người, trong đó có tới chín phần là người vô cố bị hại. Đồng bào gia tộc của Lý Hồ Tử đều chết thảm, cả người già phụ nữ trẻ nhỏ cũng không tránh khỏi cái chết, xác đầy sơn cốc, trước khi chết còn bị lăng nhục tàn bạo. Hạng Trung vì để biểu dương công đức cái thế của mình đã bắt người khác ca tụng hần, lập bia tán tụng, lưu truyền hậu thế. Người đời đau đớn gọi bia đó là Truy lệ bi.

Đại Lực Ứng Trảo Tần Giang Hải cũng chiến tử trong trận đó, còn cả nhà Lý Hồ Tử đều bị tru diệt. Bởi vì Thái Bá sử dụng chính là Đại Lực Ứng Trảo không truyền ra ngoài nên Hạng Tiểu Ảnh mới hỏi vậy.

Thái Bá cười bi thương: "Ta chính là Ứng Kích Trường Không Tần Thái! Ta tiếm nhập Hạng gia chính là vì bốn chữ Báo Cừ Tuyệt Hận! Người nhà ta đều bị lão thất phu Hạng Trung giết sạch, ta giả trang làm nô bộc mục đích là giết sạch con cháu nhà họ Hạng! Nhưng mà..." Lão mười ngón tay vươn ra, cơ mặt co giật thập phần thống khổ.

Thái Bá này vốn là em của bộ tướng năm xưa Tần Giang Hải của Lý Hồ Tử, chính là Ứng Kích Trường Không Tần Thái. Mấy năm nay vì báo cừ tuyệt hận lão đã bị hành hạ không có hình người. Hạng Tiểu Ảnh sắc mặt trắng nhợt tự biết phụ thân Hạng Trung quả thật tự làm tự chịu thực sự đã

quá tàn nhẫn vô lý nên phải gánh hậu họa. Như Tiểu Ý vung kiếm nói: "Ông muốn báo thù thì giết bọn ta được rồi, hạ thủ với một đứa trẻ vô can còn là anh hùng hảo hán sao?..."

Tần Thái thân hình run rẩy, cả xương cốt cũng kêu răng rắc nói: "Nhưng mà ta không giết nó." Trạm Nhược Phi giận dữ vung kiếm mắng: "Còn nói không có! Người giết nó còn giá họa lên người ta." Ý nghĩ tới người này tâm địa xấu xa ác độc suýt chút nữa đã làm cho Như Tiểu Ý hận hấn cả đời thì càng nghiến răng cắn hận, muốn lao qua chém chết lão!

Chợt nghe một tiếng quát: "Dừng tay".

Trạm Nhược Phi quay đầu lại nhìn, thì ra người vừa lên tiếng chính là Giang hồ tướng sĩ Lý Bố Y. Trạm Nhược Phi biết người này có ơn cứu mạng với y không dám cãi lại. Hạng Tiểu Ảnh phụ phụ còn đang hoài nghi, lúc trước Lý Bố Y dùng một thanh trúc trượng giao thủ với Tiêu Thiết Đường, rồi sau đó đâm ngã kiện mã, chặn đường chạy của Hoàng Cửu, rõ ràng là võ công cao không thể dò nhưng vẫn chưa toàn lực xuất thủ. Hai người trong lòng không nén được nghi ngờ, chỉ nghe Lý Bố Y nói.

"Xin chớ vị dừng tay, hài tử đáng thương này không phải do Tần Thái giết."

Như Tiểu Ý bi thương nói: "Không phải lão giết lẽ nào do người giết sao?" Nàng nguyên cũng không phải là không biết giảng lý như vậy, chỉ là buồn thương cực độ làm cho cư xử khác hẳn thường tình.

Lý Bố Y lắc đầu than: "Lão thực sự là Ứng Kích Trường Không Tần Thái năm xưa nhưng lão không hề hạ thủ giết đứa bé, bởi vì..." Nói đến đây y dùng ánh mắt bình hòa nhìn Tần Thái.

Tần Thái thân hình run lên nhìn thi thể của tiểu Thạch Đầu mà Như Tiểu Ý đang ôm trong lòng bước tới. Như Tiểu Ý thấy lão mặt đầy nước mắt tuyệt không phải là giả dối nên không khinh suất ra tay. Tần Thái nhìn khuôn mặt anh tuấn khả ái của Thạch Đầu bị máu nhuộm đỏ, lấy tay lau trán cho nó nói: "Ta tới Hạng phủ là vì muốn giết sạch con cháu Hạng gia, làm cho Hạng Trung biết nỗi đau tuyệt hậu nhưng sau khi ta vào Hạng phủ, thiếu gia... cả phu nhân cũng đối đãi với ta rất tốt. Các vị không phải cùng một giuộc với tên lão tặc Hạng Trung cho nên không biết vì sao ta không

thể hạ thủ... Ài... Vì thế khi hai vị rời khỏi Hạng tướng quân ohủ ta đã tự nguyện đi theo, hy vọng tận lực bảo hộ... Thiếu gia phu nhân... Tiểu Thạch Đầu giống như con của ta... ta làm sao có thể hạ thủ..." Nói đến đây, lão đau lòng quá khóc không thành tiếng, phản thủ đánh mình một tát, tự mắng:"Tần Thái, người không được như thế, Hạng Trung hại người gia phá thân vong, vô có chết oan, người còn khóc cái gì... Đó là tên cừu nhân lớn nhất nha..." Nhưng dù cho nửa bên má bị đánh sưng vẫn không ngăn được dòng lệ, lão nhìn thấy thi thể của Thạch Đầu Nhi thì nước mắt lại ào ào tuôn chảy.

Như Tiểu Ý lạnh giọng nói:"Rốt cục là ai giết con ta?"

Mọi người đều sững sờ. Không phải là Trạh Nhược Phi, cũng không phải là Tần Thái thì còn có ai? Chỉ nghe Lý Bố Y chậm rãi nói:"Đều là do ta sơ ý."

Trạh Nhược Phi, Hạng Tiểu Ảnh, Như Tiểu Ý, Tần Thái, thậm chí cả Phùng Kinh, Mã Lương cũng đều kinh hãi, nếu như thực sự là do giang hồ tướng sĩ này hạ thủ thì người này võ công xuất thần nhập hóa, cả bọn cùng liên thủ vị tất đã là đối thủ của y.

Chỉ nghe Lý Bố Y trầm giọng nói:"Tiêu Thiết Đường, người bước ra đây."

Mọi người càng thêm kinh ngạc, Lý Bố Y nói:"Ta bước vào tòa miếu này, thấy hoàn cảnh tình thế trước miếu thì biết sẽ xuất hiện một trường chiến đấu không thể tránh khỏi được. Nhìn thấy các vị khí sắc đều mang sát khí nhưng không phải là tướng đoán mệnh, nhất định có thể gặp hung hóa cát, ta chỉ không yên tâm là hài tử này phần trán gồ ghề, tuy mắt mũi xinh đẹp nhưng mày xéch mắt lộ, ấn đường có sát khí, sắc mặt có khí đen, sợ rằng khó qua nổi, nên ta một mực không xuất thủ, toàn lực trấn giữ bên người nó vì đêm nay chân chính nguy hiểm khó qua được chính là nó, không phải là các vị... Nhưng..." Lý Bố Y thở dài nói:"Đáng tiếc, tạo hóa trêu người, sinh tử có số, người tính không bằng trời tính, nhìn ra được tới đó nhưng vẫn không tránh khỏi bị hại. Lúc cuộc chiến kết thúc, ta biết không thể để cho Hoàng Cửu trở về thông báo tin tức cho nên ra mặt ngăn cản, rời khỏi cửa miếu thì ngay lúc đó Thạch Đầu Nhi bị hại."

Phùng Kinh không phục đứng dậy nói: "Thầy bói, người khác cần gì gia hại tính mạng một đứa trẻ vô can?"

Lý Bố Y chậm rãi nói: "Bởi vì hấn biết hôm nay không thể chạy thoát nên gây loạn để thừa cơ trốn đi."

Mã Lương càng thêm không phục: "Uy, thầy bói, chuyện trốn đi có quan hệ gì với đứa trẻ? Bọn ác nhân đều đã chết sạch, còn có ai mà phải nhân loạn bỏ chạy?"

Lý Bố Y nói: "Ác nhân vĩnh viễn không bao giờ chết sạch, cũng giống như hảo nhân không bao giờ biến mất." Y lạnh lùng quát lên: "Tiêu Thiết Đường, người đừng giả vờ nữa. Người nhắm trúng vào quan hệ của Trạm công tử và Hạng thị phu phụ, cả đến Tần Thái thâm tàng bất lộ cũng bị người phát giác. Người muốn cho mấy người bọn họ tàn sát lẫn nhau cho người dễ bề hạ thủ hoặc chạy trốn."

Lý Bố Y nói xong, lúc này gió thổi ào ào, làm đóm lửa còn lại trên mặt đất bay lên chiếu ánh sáng lên gương mặt của mọi người lúc vàng lúc xanh. Mọi người nhìn qua, chỉ thấy cái chết của Tiêu Thiết Đường rất đáng sợ, máu chảy ra đã biến thành màu đỏ sẫm, thấm ướt đất khô, rõ ràng là đã chết từ lâu, sao Lý Bố Y còn nói rằng hấn giả vờ? Trong lòng ai cũng đều phát lạnh.

Lý Bố Y thấy mọi người nhìn tử thi nằm trên mặt đất gần "ngọn nến" thuận miệng nói: "Người này không phải là Tiêu Thiết Đường."

Hạng, Như, Trạm, Phùng, Mã, Tần đều kinh ngạc. Lý Bố Y chậm rãi nói: "Đây chỉ là quỷ thế mạng thôi, hấn chỉ là Cửu Mệnh Miêu Đường Cốt, hấn đến đây chính là phụng mệnh hành sự cùng Song Thử tiến hành kế hoạch đã an bài từ trước nhằm bắt đệ đệ của Tần Giang Hải, con và dâu của Hạng Trung, tất cả đều giải quyết một lượt... Nhưng đến lúc xuất thủ, Tiêu Thiết Đường chân chính lại không dám ra mặt, còn Song Thử Nhất Miêu tất nhiên vẫn phải động thủ vì chúng cho rằng đến phút cuối cùng Kiểm Giáo của chúng sẽ ra tay, vì vậy bọn chúng đều đã chết ở đây."

Mọi người thấy tử trạng của Đường Cốt rất đáng sợ, hai mắt trợn ngược, máu me khắp người, tiểu nữ hài A Châu sợ hãi kêu lên một tiếng rúc vào

lòng Trạm Nhược Phi. Lý Bố Y vội quát:"Đứng yên! Người mà còn chạy một bước thì ta giết chết không tha!"

Tiểu Châu khóc:"Người đó rõ ràng đã chết rồi, người còn nói là chưa chết..." Lý Bố Y cười lạnh một tiếng, Phùng Kinh cảm thấy tên thầy bói này nói chuyện quá đỗi kinh dị thuận miệng nói:"Lẽ nào người từng gặp qua Tiêu Thiết Đường chân chính?"

Lý Bố Y nói:"Tiêu Thiết Đường chưa chết, Đường Cốt chịu ba đòn nặng mới chết. Cho dù là Cửu Mệnh Miêu nhưng rốt cục hẳn thực có chín cái mạng sao? Các vị nếu không tin có thể tới kiểm tra, bất luận là vũ khí "ngọn nến" từ đầu hẳn sử dụng cho đến các loại ám khí "giọt nến", Phi hoàng thạch, Thiết lê, cương thiết trên đó đều có khắc chữ Đường, rõ ràng là người của Đường môn..." Nói đoạn y cầm một khối phi hoàng thạch dưới đất lên, đưa sang cho mọi người xem, quả nhiên là bề mặt có khắc một chữ Đường. Lý Bố Y nói tiếp:"Đây chính là dấu hiệu của đệ tử Đường môn trong Nội Hán, Đường Cốt."

Mọi người đều thở phào, Lý Bố Y nói:"Tiêu Thiết Đường không chỉ chưa chết mà hẳn đang còn ở nơi này. Hãy nhớ lại lúc Tần Thất tiến vào rõ ràng là có chỗ dựa nên không sợ hãi gì, lúc Đường Cốt chết còn kêu tên của Tiêu Thiết Đường, Hoàng Cửu lúc tuyệt vọng bỏ chạy đã kêu lên những gì, còn Tần Thất tiến vào hai đứa bé không phải là để giết chúng mà là..." Ánh mắt của mọi người không nhìn được đều nhìn chăm chú vào tiểu nữ hài A Châu.

Tiểu Châu không hề kinh sợ, cũng không hoảng hốt, nó chỉ hỏi ngược lại một câu:"Nội Hán Kiếm Giáo Tiêu Thiết Đường lẽ nào là một nữ hài như ta sao?"

Lý Bố Y mỉm cười nói:"Người hóa trang rất giỏi, chỉ cần người không ra tay thì bọn ta không có cách chứng minh người là Tiêu Thiết Đường, cũng không thể đoán được bé gái thiên chân khả ái như vậy mà lại hạ độc thủ. Đáng tiếc..." Lý Bố Y than:"Đáng tiếc hôm nay người gặp phải một thầy coi tướng, cho nên vô luận có làm sao cũng không chạy thoát được."

Lý Bố Y ngừng lại một chút rồi nói:"Một người muốn làm gì, đã làm gì hoặc nghĩ tới chuyện này chuyện khác, tuổi tác có lớn thì cũng có thể hóa

trang được nhưng không dấu được lòng bàn tay của mình... Chỉ tay các loại thiên văn, địa văn, nhân văn, ngọc trụ văn trong bàn tay người đều lộ ra rất rõ."

Tiểu Châu nắm chặt tay, ánh mắt càng lúc càng hẹp thành một đường chỉ nhỏ, hấn chậm chậm nói:"Người nói đúng." Hấn lại tha một tiếng nói:"Ta dấu không được người."

Hạng Tiểu Ảnh, Trạm Nhược Phi, Như Tiểu Ý, Tần Thái đều chân động, hận không thể lao tới vung kiếm chém chết hấn. Lý Bố Y lắc đầu nói:"Các vị thứ cho ta nói thẳng, nếu như hấn thực sự là Tiêu Thiết Đường thì các vị xuất thủ chỉ làm tăng cơ hội trốn thoát cho hấn mà thôi."

Bọn Hạng Tiểu Ảnh nghe được biết Lý Bố Y đã nắm chắc trong tay, không hiểu vì sao họ đối với người này rất có lòng tin, cho nên không hề cử động. Chỉ thấy cơ mặt của "Tiểu Châu" dần dần dãn ra, càng lúc càng dãn, nếp nhăn cũng nhiều thêm, thanh âm non nớt của nữ hài dần dần biến thành trầm đục:"Ta lúc đầu cùng Nhất Miêu Nhị Thử định tới đây giết chết bọn phản đồ Hạng, Như, Trạm, Tần bốn tên... Đầu tiên ta hóa trang thành nữ hài cô khổ dụ cho Trạm Nhược Phi thu dụng rồi lợi dụng thời cơ thăm dò xem Tần Thái giả mạo làm gia nhân bên Hạng Tiểu Ảnh có phải là có quan hệ gì với dòng dõi của Lý Hồ Tử đã thất tung hay không..."

Nói tới đây, thanh âm của "Tiểu Châu" đã biến thành âm thanh thô tháo của nam nhân, sắc mặt cũng biến đổi kỳ dị.

"Đáng tiếc ta không ngờ Tần Thái giả mạo làm nô phó tiềm nhập vào Hạng phủ chỉ vì muốn báo thù... Còn hậu nhân chân chính của Lý Hồ Tử lại chính là Thần Tướng Lý Bố Y danh chấn giang hồ..." Lúc này mọi người đều "ồ" lên một tiếng, khi Hạng Trung suất lãnh đại quân giết hết nhân mã của Lý Hồ Tử thì trong đám con của Lý Hồ Tử xác thực có một người may mắn thoát chết, thì ra chính là thầy bói trước mắt!

Tiêu Thiết Đường than một tiếng:"Thượng cấp tuy ra lệnh trăm thảo trừ căn, điều tra hậu nhân của Lý Hồ Tử là nhiệm vụ trọng yếu nhất, nếu như làm được sẽ có trọng thưởng... nhưng ta nếu biết được Lý Bố Y chính là hậu nhân của Lý Hồ Tử thì dù có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám đi làm." Hấn cười khỏ nói:"Nhưng Tần Thất, Hoàng Cửu, Đường Cốt bọn

chúng theo ước hẹn lúc đầu động thủ ta cũng không tiện ra mặt ngăn cản... Hơn nữa người thủy chung không ra khỏi miếu hiền nhiên là đã biết có địch nhân ẩn nấp trong này, ta chỉ có thể giết chết đứa trẻ gây cảnh hỗn loạn, làm cho người ta sinh nghi với Tần Thái, Trạm Nhược Phi thì mới có thể nhân cơ hội người không chú ý mà chạy trốn..."

Lý Bố Y chậm rãi nói:"Đều là do ta không tốt không cứu được đứa bé. Nhưng người sai rồi, nếu người không giết Thạch Đầu Nhi có lẽ còn có cơ hội chạy thoát. Vô cớ giết người, thiên lý khó dung." Tiêu Thiết Đường cười thảm nói:"Ta biết, Hôm nay rơi vào tay người ta cũng không còn gì để nói. Ta tự nhiên biết giải quyết..." Nói đoạn, ánh mắt hần lóe lên ánh sáng giáo hoạt quái dị.

"Nhưng trước khi chết ta cũng còn muốn thử xem một lần."

Lý Bố Y bình thản nói:"Được." Lúc Lý Bố Y nói từ "được" thần thái trở nên tôn trọng, nghiêm túc. Một người cho dù tác ác đa đoan như thế nào nhưng vẫn cố gắng vùng vẫy cầu sinh ít nhất cũng phải được tôn trọng.

Sau khi Lý Bố Y nói từ "được", cả cỗ điện bầu không khí trở nên khẩn trương, giống như gió bên ngoài không thổi vào bên trong được.

Tiêu Thiết Đường đột nhiên "mập" ra, cả người hần như hút sạch không khí trong miếu đến mức phình ra. Sau đó hần chậm rãi há miệng hướng về ngọn lửa thổi ra một hơi.

"Hô" một tiếng, đồng lửa chớp mắt giống như được rưới thêm dầu trở nên rực sáng. Hỏa diễm trùng thiên, màu sắc lam lục bất định, thế lửa bay xéo lên hướng về Lý Bố Y.

Bọn Hạng Tiểu Ảnh kinh hãi đến ngây người. Loại võ công này bọn họ đừng nói là chưa thấy mà cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Lý Bố Y mắt cũng không chớp, tay áo không hề cử động, bình tĩnh đứng ngay đó, hỏa thế đến gần y ba thước lập tức như gặp phải bức tường băng vô hình lập tức ảm đạm, nửa phân cũng không tiến lên được.

Tiêu Thiết Đường biến sắc.

Hần lập tức trở lại thân hình gầy ốm giống như ông già sáu mươi tuổi.

Lúc hần bắt đầu trở nên "ôm" hỏa diễm liền biến mất, chỉ còn lại một vài đóm tàn dư, còn hần gầy ốm như một lão già da dẻ khô cằn lại há miệng

thổi một hơi.

Chỉ nghe tiếng đồ vật va loảng xoảng, các thứ trong miếu như giá nến, thần tọa, bô đoàn thậm chí mạng nhện, bụi đất cũng bị gió mạnh thổi bay cuốn tới Lý Bố Y.

Hạng Tiểu Ảnh, Tần Thái, Như Tiểu Ý, Trạm Nhược Phi võ công không phải hạng xoàng nhưng gặp phải luồng gió quái lạ này đừng nói đón đỡ mà cố gắng mở mắt cũng hết sức khó khăn rồi, còn như Phùng Kinh, Mã Lương đều bị gió cuốn bay ra ngoài.

Lý Bố Y trừng mắt quát một tiếng:"Định!" Lòng bàn tay lật lên, một cây kéo bay ra giống đôi chim bay xuyên qua làn gió, cắt cổ kính phong thành mười mấy mảnh nhỏ làm nó mất đi kính lực, nhất thời mọi thứ bị gió cuốn đều rơi trở lại trên mặt đất.

Nhìn lại Tiêu Thiết Đường thì hấn thần sắc trắng bệch không nhin nổi phải ho sù sụ.

Lý Bố Y nói:"Khí công của ngươi rất giỏi."

Tiêu Thiết Đường cười ha hả, cười vang một hồi thì dừng lại, rồi lại cười. Trạm Nhược Phi, Như Tiểu Ý thấy hấn điên cuồng như thế đang muốn xuất thủ thì Lý Bố Y đưa tay ngăn cản. Chỉ thấy sau khi Tiêu Thiết Đường cười ba lần như thế đột nhiên rút ra một thanh chủy thủ đâm thẳng vào ngực mình ngập đến tận chuôi. Chỉ nghe hấn nói:"Bố Y Thần Tướng, ta có làm quỷ cũng không tha cho ngươi." Nói xong thì đoạn khí.

Giờ đây nguyên hung đã chết, Như Tiểu Ý đỡ lấy thi thể của Thạch Đầu Nhi khóc lóc nức nở. Hạng Tiểu Ảnh khẽ lắc đầu than dài còn Trạm Nhược Phi đứng ngơ ngẩn ngay đó, vừa rồi y cùng Như Tiểu Ý sử kiếm pháp đồng môn cự địch thật như một trường xuân mộng. Lý Bố Y nhìn ba người trong lòng than thở nhưng không biết nói gì, bèn cầm cây trúc, đeo hành lý lên lưng, nhìn sắc trời tối đen của đêm dài chưa qua hết.

"Nơi này sát khí đã không còn, ta cũng nên đi thôi..."

Lại nghe âm thanh của Phùng Kinh phía sau vang tới:"Nguyên lai là phóng pháp thuật!" Mã Lương cãi:"Là khí công, ngươi không nghe tiên sinh đoán mệnh nói sao? Không phải pháp thuật." Phùng Kinh không chịu thua cãi lại:"Lẽ nào cây kéo mà tiên sinh phóng ra cũng là khí công sao?"

Mã Lương thuận miệng nói:"Đó là ám khí!" Phùng Kinh cười trào phúng:"Cái này thật kỳ khôi! Chưa từng nghe qua chuyện ám khí phá được khí công." Hai người cãi nhau mắng nhau liên tục không ngừng. Lý Bố Y cười cười đi ra khỏi miếu.

Hạng Tiểu Ảnh vái chào nói:"Lần nguy nan này đa tạ tiên bói ra tay giúp đỡ..." Lý Bố Y lắc đầu than.

"Không thể cứu con của hai vị trong lòng ta rất hổ thẹn... Ta không phải là tiên bói gì, chỉ là một tên thầy tướng thôi. Hạng huynh làm nhiều việc thiện ngày sau không cần phải lo tuyệt tự." Hạng Tiểu Ảnh gật đầu đáp:"Dạ."

Lý Bố Y thấy Trạm Nhược Phi thất hồn lạc phách đứng nhìn Như Tiểu Ý đang khóc thì biết bản thân y tuy có thể cứu nạn độ nguy nhưng không thể tiêu giải được mối tình cảm này, than nhỏ một tiếng rồi thấp giọng nói với Trạm Nhược Phi:"Tích hoa tu kiếm điếm, ái nguyệt bất sơ đầu. (Tạm dịch: Yêu hoa nên thận trọng, nhớ trăng chớ chải đầu). Người nếu như thực sự yêu nàng thì nên làm cho gia đình nàng phu thê hạnh phúc."

Trạm Nhược Phi hoảng hốt nhìn lại thì Lý Bố Y đã cầm gậy trúc bước đi, Tần Thái chạy lại bên cạnh Lý Bố Y, nước mắt lưng tròng run rẩy nói:"Thiếu... Thiếu chủ nhân, lão phu tìm thiếu chủ đến khổ."

Lý Bố Y gật đầu vỗ lên vai lão rồi hai người cùng bước đi. Lúc này trời đất còn tối đen, mây đen tầng tầng lớp lớp kéo đến, xem thời tiết thì chắc lát nữa thôi sẽ đổ mưa, chỉ còn đống lửa tàn dư trong ngôi miếu cháy lép bép nhỏ dần, Lý Bố Y và Tần Thái đều biết con đường phía trước còn rất lạnh lẽo và tăm tối.